CUNİÇİRO TANİZAKİ

ANAHTAR

ROMAN

Çeviri: H. CAN ERKİN

CAN

CUNİÇİRO TANİZAKİ

ANAHTAR

Can Yayınları 2026

Kagi, Cuniçiro Tanizaki
© 1956, Cuniçiro Tanizaki varisleri / Chuokoron-Shinsha, Inc.
© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Kasım 2011
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1395-8

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

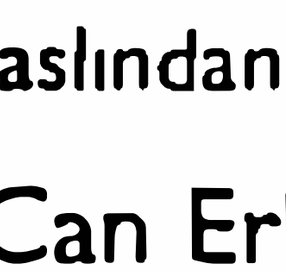
CUNİÇİRO TANİZAKİ

ANAHTAR

ROMAN

Japonca aslından çeviren

H. Can Erkin

Cuniçiro Tanizaki'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Çılgın Bir İhtiyarın Güncesi, 2006

Sazende Şunkin, 2011

CUNİÇİRO TANİZAKİ, 1886'da Tokyo'da doğdu. İlk öykülerinde Edgar Allan Poe ve Fransız Dekadanlarından etkilendi. Tokyo'dan daha tutucu bir bölge olan Osaka'ya yerleştikten sonra geleneksel Japon güzellik ideallerini araştırmaya yöneldi. En iyi romanlarından *Tade kuu muşi* (Bazıları Isırgan Sever, 1929), kendi değerlerindeki değişimi yansıtıyor, geleneklere bağlı Osakalı bir ailenin öyküsünü anlatıyordu. 1932'de, klasik Japon edebiyatının başyapıtlarından *Genci monogatari'yi* (Genci'nin Öyküsü) çağdaş Japoncaya çevirmeye başladı. Bu yapıtın Tanizaki'nin üslubu üstünde büyük etkisi oldu. 1940'larda yayımlanan *Sasameyuki* (Hafif Kar Yağışı) adlı romanında, çağdaş dünyanın geleneksel topluma yönelik saldırılarını klasik Japon edebiyatına özgü bir üslupla anlattı. 1956'da *Anahtar*, 1961'de *Çılgın Bir İhtiyarın Güncesi* adlı romanları yayımlandı. "Yedi Japon Masalı" adlı bir öykü kitabı ve "Kaptan Şigemoto'nun Annesi" adlı bir uzun öyküsü de bulunan Tanizaki, 1965'te Yugavara kentinde öldü.

H. CAN ERKİN, 1968 Çorum doğumlu. Çevirmen, öğretim üyesi. 1991 Ankara Üniversitesi DTCF Japon Dili ve Edebiyatı mezunu. 1996'da Hokkaido Üniversitesi'nde yüksek lisansını, 2001'de Ankara Üniversitesi'nde doktorasını tamamladı. Yamamoto Tsunetomo, Osamu Dazai, Kavabata Yasunari, Ryu Murakami, Haruki Murakami, Ryo Kuroki gibi Japon edebiyatının önde gelen isimlerinin eserlerini dilimize kazandırdı.

1 Ocak...

Bu tarihten itibaren, eskiden günlüğüme aktarmakta tereddüt ettiğim bir konuyu çekinmeden yazmaya karar verdim. Kendi cinsel yaşamım, karımla olan ilişkimle ilgili ayrıntılara girmekten kaçınırdım. Elbette, karım bu günlüğü gizlice okuyuverir, öfkelenir diye korkardım. Karım bu günlüğün çalışma odamdaki çekmecelerden birinde olduğunu mutlaka biliyordur. Kyoto'nun geleneklere sıkı sıkıya bağlı köklü ailelerinden birinin kızıdır; feodal bir ortamda yetiştiğini, eski değerlerden kopmadığını bugün bile gururla söyler. Öyle bir kadın tutup da kocasının günlüğünü gizlice okumaya kalkmaz. Gerçi, öyledir diye kestirip atmamak için gerekçelerim de var. Bundan sonra günlüğümde özel hayatımıza ilişkin notlar sık sık çıkmaya başladığında, kocasının sırlarını deşmemek için kendine hâkim olabilir mi bilmem. (Doğuştan sinsidir, gizemli işlere bayılır.) Bir şeyi bilse de, bilmiyormuş gibi yapar; aklından geçenleri sözcüklere dökmeyi pek sevmez. İşin kötü yanı, bunu bir marifet saymasıdır. Gerçi defteri sakladığım kilitli çekmecenin anahtarını belirli bir yere gizliyorum ve bu yeri de sık sık değiştiririm ama onun gibi dedektif ruhlu bir kadın, bu yerlerin

tamamını çoktan öğrenmiştir. Ortalığı didik didik etmesine gerek de yok aslında; öyle bir kilidin yedek anahtarını her yerde kolayca bulabilir...

Az önce, bu tarihten itibaren günlüğümün okunmasından korkmadığımı yazdım ama şöyle bir düşününce, herhalde eskiden beri pek o kadar da korkmuyordum. Okuyabileceğini göze almış, hatta ümit emiş bile olabilirim. Öyleyse, neden çekmeceyi kilitler de anahtarını sağa sola saklamaya kalkarım bilmem. Sanırım, sırf onun dedektiflik merakını körüklemek için. Üstelik, günlüğü tutup da onun rahatlıkla bulabileceği bir yere bırakırsam, onun okuması için mahsus yazdığımı düşünür, yazdıklarımın tek bir kelimesine bile inanmaz. Hatta asıl günlüğü başka bir yerlerde sakladığımı aklından geçirebilir.

İkuko, sevgili karıcığım!.. Belki de bu günlüğü hiç okumazsın. Sana soracak olsam, kesin bir başkasının yazdığı şeyleri gizlice okumaya kalkışmayacağını söylersin. Ancak, eğer şu an bu günlüğü okuyorsan, bil ki bu sahte günlük değil; satırlarımın tümünün kelimesi kelimesine gerçek olduğuna inanmanı isterim. Hayır, kuşkulanmayı âdet edinmiş birine böyle şeyler söylersem, içindeki kuşkuyu daha da derinleştirmiş olurum. Bu bir yana, günlüğümü sonuna kadar okuyacak olursan, yazdıklarımın gerçek olup olmadığını rahatlıkla anlayacaksın.

Zaten ben yalnızca onun hoşuna gidecek şeyleri de yazmam. Onun rahatsız olacağı şeyleri de, duymak istemeyeceği şeyleri de yazınam gerekir. Aslında benim tüm bunları yazmaya kalkmamın nedeni de onun her şeyi dışarıya aksettirmeden yaşama huyu. Yatak odası konularını konuşmanın karıkoca arasında bile ayıp olduğunu söyleyerek konuşmaya yanaşmaz, arada sırada ben müstehcen konulardan söz açtığımda da hemen kulak tıkayıverir. Onun bu edep anlayışı, kuralcı kadınsılığı, yapmacık olduğunu düşündürtecek ölçüdeki seçkinciliği bun-

ları yazmama neden oluyor işte. Birlikteliğimiz yirmi yılı aşmış, kızımız bile gelinlik yaşa gelmişken, şimdi bile yatak odasına girdiğimizde iş görürken sessiz sedasız kalmak, çok basit işveli sözcükleri bile esirgemek nasıl karı-koca yaşantısı olarak adlandırılabilir ki? Ben onunla yatak odasıyla ilgili konuları konuşma şansı bulamamaktan kaynaklanan tatminsizlik yüzünden, tüm bunları mahsus yazma isteğine kapılıverdim işte. Bundan sonra, onun bu günlüğü gerçekten gizlice okuyup okumadığını kafama takmadan, okuduğunu düşünerek içimden geçenleri dolaylı yoldan da olsa anlatmak niyetindeyim. Her şeyden önce ben onu tüm kalbimle seviyorum; bunu daha önce de yazdım, ama bu yalan değil ve onun da çok iyi bildiğini düşünüyorum. Ancak, ben psikolojik açıdan o işler konusunda onun kadar ihtiras ve güç sahibi değilim. Bu noktada ona rakip bile olamam. Bu yıl elli altı yaşındayım (o da kırk beşine girmiş olmalı), o yüzden pek o kadar güçten düşmüş değilim, ama nedendir bilmem, o iş konusunda artık çabuk yoruluyorum. Dürüst olmak gerekirse, bugünkü halimle haftada bir, hatta on günde bir en uygun olanı. Fakat o (bu tür şeyleri alenen yazmaktan, konuşmaktan nefret eder) bünyesi kırılgan, üstelik kalbi de zayıf olmasına rağmen, iş oraya gelince hastalıklı denecek ölçüde güçlüdür. Yeri gelmişken, benim kafamı kurcalayan, sorun haline getirdiğim nokta da bu. Ben koca olarak ona karşı görevlerimi yerine tam olarak getiremiyorum belki, ama öyle olduğu halde, o bu eksikliği tutup da –böyle şeyler dile getirince onu hafif bir kadın olarak gördüğümü söyleyerek kızabilir belki, ama bir ihtimal– başka bir erkekle giderecek olsa, ben öyle bir duruma asla dayanamam. Ben öylesi bir ihtimali aklıma getirmekle bile dayanılmaz bir kıskançlık hissediyorum. Hal böyleyken, onun sağlığını düşünerek bile olsa, o hastalık düzeyindeki isteğini biraz kontrol etmesi

gerekir ne de olsa... En çok canımı sıkan şey, vücut gücümün her sene biraz daha düşmekte oluşu. Son zamanlarda cinsel ilişki sonrasında kendimi müthiş yorgun hissediyorum. Bütün gün pelte gibi kalıyorum, içimden hiçbir şey yapmak gelmiyor... Bu durumda ben onunla cinsel ilişkiye girmekten çekiniyor muyum, hayır, tam tersi. Görev duygusuyla aşka gelerek istemeye istemeye onun isteklerini karşılamaya çalışmak gibi bir şeyi asla yapmam. Talih midir, talihsizlik mi bilmem ama ben ona âşığım. Lafın burasında artık onun nefret ettiği konulara girmem gerekir, ama onda, onun kendisinin de farkında olmadığı ona özgü bir meziyet var. Eğer benim eskiden onun dışında çok farklı kadınlarla ilişki kurma deneyimim olmasaydı, yalnızca onda olan bu meziyetin, bir meziyet olduğunun farkına bile varmazdım belki ama gençlik çağlarında eğlenceye de zaman ayırmış biri olarak, onun birçok kadının arasında nadiren bulunur bir silaha sahip olduğunu biliyorum. O eğer eski Şimabara benzeri bir eğlence mekânına satılmış olsa, mutlaka âlemde ünü duyulur, sayısız erkek çevresinde pervane olur, adam kisvesiyle dolaşan birçok insan onun oyuncağı oluverirdi. (Bu durumu ona söylememem belki daha iyi olur. Onun kendisinde böyle bir meziyetin olduğunu fark etmesi, en azından benim için bir dezavantaj olur. Fakat o bunu duyacak olsa, acaba sevinir mi, yoksa utanır ya da hakarete uğradığını mı düşünür? Dışarıdan kızmış gibi görünerek, içten içe bu meziyetinden gurur mu duyar?) Onun o meziyetini aklıma getirince de kıskançlık hissine kapılıveriyorum. Eğer benden başka bir erkek onun o meziyetini öğrenecek olursa ve eğer ben o Tanrı vergisi şansa tam olarak layık olamadıysam, neler olur acaba? Bunu düşündükçe huzursuz oluyor, ona karşı suçluluk hissediyorum; sorumluluk duygusu içimi kemiriyor. O yüzden farklı yollara başvurarak kendimi tahrik

etmeye çalışıyorum. Sözgelimi, cinsel arzumu tetikleyen noktamı –ben gözkapaklarım öpüldüğünde feci tahrik olurum– onun tahrik etmesini sağlıyorum. Yine ben de onun cinsel noktasını –o koltukaltının öpülmesinden hoşlanır– tahrik ederek, bu sayede kendimi tahrik etmeye çalışırım. Ancak, o bu isteğime bile isteyerek yanıt vermez. O bu tür "doğallık dışı keyifler"i tatmayı istemez, inatla ortodoks yollara başvurulmasını ister. Bunun ortodoks yola ulaşılana kadar alınması gereken bir keyif olduğunu anlatmaya çalışsam da, o yine "kuralcı kadınsılığı"nı korumayı sürdürür, buna aykırı hareketleri istemez. O bir de, benim ayak fetişisti olduğumu ve ayrıca kendisinin muhteşem güzellikte ayaklara (ki bunların kırk beş yaşında bir kadının ayakları olduğuna inanmak güçtür) sahip olduğu halde, hayır belki de bildiği için mahsus bana göstermemek için direnir. Yaz ortasının en sıcak günlerinde bile çoğunlukla çorapla dolaşır. En azından ayak bileğini öpmeme izin vermesini istediğimde, pis olduğunu, öyle yerlere dokunulmaması gerektiğini söyleyerek, dileğimi yerine getirmez. Öyle böyle derken, iyice çaresiz bir duruma düşerim... Yılın ilk gününden itibaren şikâyetlerimi sıralamaya başladım ve biraz utanıyorum ama tüm bunları yazmam çok daha iyi olacak. Yarın akşam, her işin ilk kez yapıldığı Hime-hacime akşamı. Ortodoksluktan hoşlanır ya, her yılki âdetimize uygun olarak, o töreni de onun kurallarına tam olarak uygun bir şekilde yerine getirmezsem, beni affetmez herhalde...

4 Ocak...

Bugün pek alışık olmadığım bir şeyle karşılaştım. Üç gündür çalışma odasının temizliğini yapmadığım için, bugün öğleden sonra, yürüyüşe çıkan kocamın yokluğunda içine

nergis koyduğum vazonun durduğu kitap rafının önüne bir anahtar düşmüştü. Belki de hiçbir önemi yoktur. Fakat kocamın hiçbir neden olmaksızın, yalnızca dikkatsizlik sonucu bir anahtarı öyle bir yere düşüreceğini hiç sanmıyorum. Çünkü kocam çok dikkatli bir adamdır. Üstelik uzun yıllardır her gün günlük tuttuğu halde, o süre içerisinde bir kez bile anahtarını düşürmemişti... Ben elbette kocamın günlük tuttuğunu, o günlük defterini şu küçük masasının çekmecesinde, çekmecenin anahtarını da bazen raflardaki kitapların arasında, bazen yer halısının altında sakladığını eskiden beri biliyorum. Fakat ben, bilmem gereken şeylerle, bilmememem gereken şeyleri de çok iyi ayırt ederim. Benim bildiğim bir günlüğün varlığı ve anahtarın saklandığı yer yalnızca. Ben asla günlüğü açıp içine bakmak gibi şeyler yapmam. Öyle olduğu halde, her zaman evhamlı bir adam olan kocam anahtar vurup, o anahtarı da saklamadan içi rahat edememişti herhalde... Aynı kocam bugün o anahtarı öyle bir yere neden düşürdü acaba? Ruh halinde bir şeyler değişti de, benim o günlüğü okumam gereği mi doğdu acaba? Sonra yüzüme karşı bana okumamı söylese bile okumaya kalkmayacağımı düşünerek, "Okumak istiyorsan gizlice oku, anahtarı burada" demek mi istedi acaba? Hayır, öyle değil de "Senin gizlice okumana bugünden itibaren izin veriyorum; izin veriyorum ama izin vermiyormuş gibi yapacağım" mı demek istiyor acaba?..

Eh, bunların pek bir önemi yok. Ne şekilde olursa olsun, ben o günlüğü asla okumam. Kendi belirlediğim sınırları aşıp da, kocamın ruh halinin içlerine kadar girmeye de kalkmam. Ben kendi ruh halimi insanların bilmesinden hoşlanmadığım gibi, başkalarının yüreklerinin derinliklerine dalmayı da sevmem. Zaten o günlüğü bana okutmaya çalışıyorsa eğer, o günlükte yalan yanlış şeyler de olabileceği gibi, nasıl olsa yalnızca hoşuma gidecek şeyleri de yazmamıştır. Kocam keyfince yazabilir, istediğini düşünebilir,

aynen benim de öyle yaptığım gibi. Aslında ben de, bu yıldan itibaren günlük tutmaya başladım. Benim gibi yüreğinden geçenleri başkalarının bilmesine izin vermeyen birinin, en azından kendisiyle konuşmaya ihtiyacı var. Yalnız, ben günlük tuttuğumu kocamın fark etmesine neden olacak bir hataya da düşmem. Bu günlüğü, kocamın evde olmadığı zamanları kollayarak yazıp, kocamın asla aklına gelmeyecek bir yerde saklayacağım. Bu günlüğü yazmaya niyet etmemin birinci nedeni, ben kocamın bir günlüğü olduğunu bildiğim halde, onun benim günlük tuttuğumu bilmemesinden kaynaklanan üstünlük duygusundan alacağım zevk...

Bir önceki akşam yıl başlangıcı âdetimizi yerine getirdik. Off, böyle bir şeyi kaleme almak ne kadar da utanç verici. Ölen babam sık sık "mahremiyet"in nasıl olması gerektiğini anlatırdı. Benim böyle şeyler yazdığımı bilecek olsa, düştüğüm hallere bakıp üzülürdü mutlaka... Kocam her zamanki gibi zevkin doruğuna ulaşmış gibiydi ama ben de her zamanki gibi aradığımı bulamadım. Kocam bir yandan vücudunun gücünün uzun sürmediğinden utanır ve her seferinde bana karşı mahcup olduğunu söyler öte yandan da benim ona karşı fazla soğukkanlı davrandığımdan yakınır. O soğukkanlılığın anlamını, onun sözcükleriyle ifade edecek olursak ben enerji doluymuşum ve o açıdan hastalıklı denecek ölçüde güçlüymüşüm, ama benim yöntemim fazlasıyla "memur tarzı" ve "sıradan" üstelik "resmî" imiş, asla da değişmiyormuş. Normalde her konuda çekingen ve tutuk bir insan olmama rağmen, yalnızca o konuda istekli olduğum halde, yirmi yılı aşkın bir süredir aynı yöntem ve aynı pozisyonun dışına çıkmadığımı söyler durur... Üstüne üstlük kocam benim sessiz girişimlerimi gözden kaçırmaz, benim göstereceğim en küçük bir niyet belirtisine karşı bile duyarlıdır ve anında anlayıverir. Belki de benim hassas isteklerim karşısında bıkmadan usanmadan çabaladığı için o hale gelmiş de olabilir... Ben aşırı faydacı ve

duygusuzmuşum. Sen beni, benim seni sevdiğimin yarısı kadar bile sevmiyorsun, der kocam. Sen beni basit bir eşya, hem de eksik bir eşyadan başka bir şey olarak görmüyorsun, beni gerçekten seviyor olsan daha coşkulu olman, benim isteklerimi karşılaman gerekir, der. Onun beni yeterince tatmin edememesinin sorumluluğunun yarısının bana ait olduğunu, ben onun coşkusunu artıracak şekilde hareket edersem o kadar yetersiz kalmayacağını, oysa benim asla o çabayı göstermediğimi, ona yardımcı olmadığımı, obur olduğum halde masa hazırlanmadan oturmadığımı, benim soğukkanlı hayvanlar familyasına girdiğimi, kötü niyetli bir kadın olduğumu söyler.

Kocam bana o gözle bakmakta aslında haksız değil. Fakat ben, kadının hangi konuda olursa olsun pasif kalması, erkeğe karşı kendiliğinden harekete geçmemesi gerektiğine inanan eski kafalı anne ve baba tarafından büyütüldüm. Kesinlikle tutkusuz bir insan değilim, ama benim karakterim o tutkuyu içinin derinliklerine gömmek üzerine kuruludur, asla dışarıya salmaz. Kendimi zorlayarak dışarı vurmaya çalıştığımda da, o an kaybolup gidiverir. Benimkinin soğuk bir tutku olduğunu, alev alev yanan bir tutku olmadığını kocam bir türlü anlamak istemiyor... Son zamanlarda sık sık onunla karıkocalığımızın yanlış olduğunu düşünüyorum. Bana çok daha uygun biri mutlaka çıkardı ve ona benden daha uygun birisi de mutlaka çıkardı. Onunla benim, cinsel zevkler açısından farklılaştığımız noktalar aşırı fazla. Ben annem ve babamın emri üzerine hiçbir şey bilmeden bu eve gelin geldim ve koca böyle bir şeydir herhalde diyerek yaşadım yaşamımı, ama şimdi düşününce, sanırım ben bana en uymayan insanla evlendim. Bu belirlenen kocam işte diyerek kaderime razı oldum, ama arada sırada onunla karşılıklı oturduğumuzda içimin nedensizce kalkıverdiği de oluyor. Evet, benim içimin kalkması yeni bir olay değil, daha evliliğimizin ilk gecesi, onun-

la aynı yatağı ilk kez paylaştığımız andan beri var olan bir durum. O artık eski günlerde kalan balayı yolculuğumuzun ilk gecesi, yatağa girip de, onun hipermetrop gözlüğünü çıkarmış halini gördüğüm anda irkiliverdiğimi bugün bile çok net anımsıyorum. Sürekli gözlük takan her kim olursa olsun, gözlüğü çıkardığında biraz farklılaşabilir, ama kocamın yüzü aniden beyazlaşmış, bir ölünün yüzüymüş gibi gelmişti bana. Kocamın o yüzü bana yaklaştıkça yaklaşmış, neredeyse delikler açılacak kadar dikkatle yüzümü incelemişti. Sonuçta ben de onun yüzünü dikkatle incelemek zorunda kalmıştım, ama o gözenekleri dar, alüminyum gibi kaygan derisini görünce, yeniden irkilivermiştim. Gündüz gözüyle anlamamıştım, ama burnunun altında ve ağzının etrafında başı çıkmaya başlayan kılları (o biraz kıllıdır) görünce, yine içim kalkıvermişti. Bir erkeğin yüzünü o kadar yakından ilk kez görmüştüm ve belki de o yüzden, o günden beri kocamın yüzüne aydınlık bir yerde uzun süre bakınca aynı şekilde irkiliveririm. O yüzden kocamın yüzünü yakından görmemek için başucu lambasını söndürmek isterim, ama kocam benim aksime, nedense o esnada ışığın açık kalmasını ister. Sonra da vücudumun her yerini olabildiğince iyice görmeye çalışır (Ben bu isteğine mümkün olduğunca karşı gelirim, ama fazla ısrar ettiğinde gösterdiğim de olur). Kocamdan başka erkek bilmem, ama vıcık vıcık yapışkan, bir sürü gereksiz oyunlara başvurma isteği tüm erkeklerin ortak noktası mıdır acaba?

7 Ocak...

Bugün Kimura yılbaşı kutlaması için geldi. Faulkner'in *Kutsal Sığınak*'ını okuduğumdan, kısaca hoş geldin dedikten sonra çalışma odama geri çıktım. Kimura misafir odasında karım ve Toşiko ile bir süre sohbet ettikten son-

ra, saat üçü geçerken hep birlikte Audrey Hepburn'ün *Sabrina* filmini izlemeye gittiler. Sonra saat altı sıralarında Kimura onlarla birlikte dönünce, bizimle birlikte yemeğe oturdu ve saat dokuza kadar sohbet ettikten sonra gitti. Yemek esnasında Toşiko dışında kalan üçümüz biraz konyak içtik. Sanırım son zamanlarda İkuko'nun aldığı alkol miktarı biraz arttı. Onu içki içmeye alıştıran benim, ama zaten bünyesi içkiye müsaitti. İkram edildiği sürece, sesini çıkarmadan içer. Sarhoş olmasına olur ama sarhoşluğu dışarıdan belli olmaz, içinde saklar. Hiçbir şeyi yokmuş gibi yaptığından, başkaları çoğunlukla anlamaz. Bu akşam Kimura iki şeri bardağı sundu. Karımın yüzünün rengi biraz solar gibi oldu, ama sarhoş olmuş gibi durmuyordu. Aksine, Kimura ve benim yüzlerimiz alkolden kızarıverdi. Kimura alkole pek dayanıklı değil. Hatta karımdan bile dayanıksız. Karımın benim dışımda bir erkekten konyak dolu bir kadehi kabul etmesi, herhalde bu akşam ilk kez oluyordu. Kimura önce Toşiko'ya ikram etmişti ama, "Ben içemem, lütfen anneme verin," demesi üzerine Kimura da kadehi karıma verdi. Ben en baştan beri Toşiko'nun Kimura'ya karşı mesafeli davranmaya çalıştığını hissediyordum, ama bu Kimura'nın Toşiko'nun kendinden ziyade annesine ilgi duyduğunu hissetmeye başladığı için olabilir mi acaba? Bu düşüncenin tamamen kendi kıskançlığımdan kaynaklandığını düşünerek aklımdan silmeye çaba gösteriyordum, ama evet, sanırım biraz haklılık payı var. Karım evimize gelen misafirlere soğuk davranır, özellikle erkek misafirlerin yanına bile çıkmak istemez ama yalnızca Kimura'ya özel bir yakınlık gösteriyor. Toşiko, karım ya da ben şimdiye kadar bir kez bile dile getirmedik ama Kimura, James Stewart'a benziyor. Üstelik karımın James Stewart hayranı olduğunu ben de çok iyi biliyorum (Karım bunu kendi söylemiş değil ama James Stewart filmi geldiğinde

asla kaçırmaz, mutlaka izlemeye gider). Aslında karımın Kimura'yla yakınlaşması, benim Toşiko için damat adayı olarak düşünerek eve girip çıkmasına izin vermem, sonra da karımdan ikisine göz kulak olmasını istememden kaynaklandı. Ancak, Toşiko bu birliktelik konusunda pek hevesliymiş gibi durmuyor. Mümkün olduğunca Kimura ile baş başa kalmamaya özen gösteriyor, her zaman yanlarına İkuko'yu da alarak misafir odasında konuşuyorlar, film izlemeye gidecekleri zaman da mutlaka annesini de birlikte götürüyor. "Senin peşlerine takılman pek hoş olmaz, bırak baş başa gitsinler," dedim demesine ama karım benimle aynı fikirde değildi ve bu durumlarda yönlendirici olmanın temel annelik görevlerinden biri olduğunu söyledi. "Bu söylediğin geri kafalılıktan başka bir şey değil. İkisine güvenmen daha iyi olur," deyince, "Ben de o kanıdayım ama Toşiko yanlarında olmamı istiyor," diye yanıtladı. Eğer Toşiko gerçekten böyle söylüyorsa, bunun nedeni kendisinden ziyade annesinin Kimura'dan daha fazla hoşlanması, dolayısıyla da kendisinin ikisine aracı olması gerektiğini düşünmesinden kaynaklanıyor da olabilir. Nedendir bilmem, karımla Toşiko arasında sözcüklere dökülmeyen bir anlaşma tarzının varlığını sezinliyorum. En azından, karım kendisi bilincinde olmayabilir ve kendisi iki genç insanı yönlendirmeye çalıştığını sanıyor olabilir ama aslında Kimura'ya âşık olabileceği düşüncesini bir türlü zihnimden silip atamıyorum...

8 Ocak...

Dün akşam sarhoş oldum, ama kocam benden çok daha fazla sarhoştu. Kocam son zamanlarda pek üstelemediği şu gözkapağını öpme işi konusunda çok ısrarcıydı bu kez. Ben de konyak yüzünden biraz kendimi kaybetmişim, o kafay-

la isteğine uyuverdim. Aslında bu bir mesele değil, ama öperken o asla görmemem gereken şeyi, yani onun gözlüksüz yüzünü istemeden de olsa yakından görüverdim yine. Gözkapaklarını öptüğüm zamanlarda ben de gözlerimi kapatmaya özen gösteririm, ama dün gece tam o esnada gözlerimi açıverdim. O alüminyumdan farksız deri, sinemaskop film izlermişim gibi, olduğundan daha da genişlemiş halde görüş alanımı kapatıverdi. İrkilip titreyiverdim. Betimin benzimin attığını da hissettim elbette. Yine de şanslıyım, kocam gözlüklerini hemen taktı. Elbette, her zamanki gibi kollarını ve bacaklarını daha iyi görebilmek için. Bense hiçbir şey söylemeden başucu lambasını kapatıverdim. Kocam elini uzatıp lambayı yeniden açmaya çabalayınca, ben de lambayı daha da uzağa ittim. "Yapma şunu. Bir ayağım çukurda zaten. Son bir kez bakmama izin ver," diye, karanlığın içinde lambaya ulaşmaya çalıştı, ama ulaşamayınca şansına küstü... Uzun bir aradan sonra uzun soluklu bir zevk anıydı...

Ben kocamdan yarı yarıya şiddetle nefret eder, yarı yarıya da delice severim. Karakterlerimiz pek uyuşmaz, ama öyle diye de, tutup bir başkasına âşık olmaya da kalkmam. Eski namus kavramı iliğime kemiğime işlemiştir ve yaradılış itibariyle buna asla karşı gelemem. Kocamın o ısrarcı, sapıkça sevme tarzı bende bıkkınlıktan başka bir şey uyandırmıyor, ama öyle bile olsa, onun beni çılgınca sevdiği de çok açık. Benim de onun o sevgisine bir şekilde karşılık vermem gerektiğini düşünüyorum. Eh, bu konuda da, keşke eskisi gibi gücü kuvveti yerinde olsaydı demeden de edemiyorum... Acaba onun cinsel gücü neden bu kadar düşüverdi?.. Ona bakılırsa ben aşırı şehvet düşkünüymüşüm, o da bana ayak uydurmaya çalıştıkça dengesi bozulmuş ve bu sonuç ortaya çıkmış, kadınlar o açıdan ölümsüzlermiş, ama erkekler kafalarını kullandıkları için zamanla vücuda etkileri oluyormuş. Bunları söyleyince utanıyorum, ama

şehvete yatkın bir bünyem var ve elimden bir şey gelmeyeceğini kocamın da fark etmesi gerekir. Kocam beni gerçekten seviyorsa, evet, beni mutlu etmesi gerekir. Fakat önemle üzerinde durmak isterim ki, o gereksiz hareketlerine dayanamıyorum. O hareketlerin beni hiç etkilememesi bir yana, arzularımı da törpüleyiveriyor. Ben aslında, eski kalıplara uygun olarak karanlık yatak odasının derinliklerinde kalın yorganın altına gömülüp, ne kendimin ne kocamın yüzünün anlaşılacağı bir şekilde o işi becermekten başka bir şey istemem. Karıkocanın bu noktada zevklerinin tamamen farklı olması büyük talihsizlik, ama ikimizin bir ara noktada buluşması mümkün değil mi acaba?

13 Ocak...

Dört buçukta Kimura geldi. Memleketinden gelen kurutulmuş tekir balığı havyarı getirmiş. Üçü bir saat kadar sohbet ettikten sonra dönmek için ayaklandığını duyunca, aşağı inerek yemeğe kalmasını söyleyip durdurdum. Kimura da pek hayır demeden, teşekkür ederek oturdu. Yemek hazır olana kadar ben yine ikinci kata çıktım. Yemek işini tamamen Toşiko halletti, karım ise misafir odasında kaldı. Yemek dediysem; evde olan malzemeyle bir şeyler hazırladılar, ama içki mezesi olarak Kimura'nın getirdiği havyarla, karımın dün balık pazarından aldığı sazan tuzlaması olunca hemen konyaklar kadehlere doluverdi. Karım tatlı şeyleri pek sevmez, içkicilerin sevdiği türden şeylerden hoşlanır, özellikle de sazan tuzlamasını çok sever. Pek yemek seçmem, ama sazan tuzlamasını da pek sevmem. Bütün sülalede karımdan başka o şeyi yiyen çıkmaz. Nagasakili Kimura bile kurutulmuş havyarı seviyor, ama iş tuzlama sazana gelince kibarca reddediverdi... Kimura'nın elinde hediyeyle geldiği olmaz-

dı, ama herhalde bugün baştan beri akşam yemeğine kalmak niyetindeydi. Şu an için, onun ruh halini pek anladığımı söyleyemem. İkuko mu, yoksa Toşiko mu? Hangisi onu daha fazla cezbediyor acaba? Eğer ben Kimura'nın yerinde olsam ve hangisini tercih edeceğim sorulsa, yaşı biraz büyük de olsa anneyi tercih edeceğim kesin. Fakat Kimura için bir şey söylemek güç. Nihai hedefi Toşiko olabilir. Toşiko onunla evlenmeye pek gönüllü değilmiş gibi davrandığından, önce annesinin kalbini kazanıp, o yolla Toşiko'yu etkilemeye çalışıyor da olabilir... Hayır, bunlar bir tarafa, acaba benim niyetim ne? Ne niyetle bu akşam Kimura'dan yemeğe kalmasını istedim acaba? Bu ruh halimi kendim de çözemiyorum. Geçen gün, 7. günün akşamı Kimura'ya karşı hafif (pek hafif de olmayabilir) bir kıskançlık hissetmiştim oysa... Biraz yanlış. O kıskançlık geçen yılın sonunda canlanmaya başlamıştı... Bir yandan da bu kıskançlıktan keyif aldığım söylenemez mi acaba? Yapı itibariyle ben, kıskançlık yaşadığımda o malum iş konusunda tahrik oluyorum. O yüzden kıskançlık, bir anlamda hem keyif aracı, hem de gereklilik. O gece Kimura'ya karşı olan kıskançlığımı kendi üzerimde kullanarak karımı mutlu etmeyi başardım. Bundan sonra karımla cinsel hayatımızdaki tatmini sürdürebilmek için Kimura adlı afrodizyağın eksik olamayacağının farkına vardım. Fakat karımın dikkatini çekmem gereken nokta, söylemeye bile gerek yok belki ama afrodizyak olarak kullanmaktan öteye geçmemek. Karım en uç sınır çizgilerine kadar gidebilir. Ne kadar uçlara giderse, o ölçüde iyi olur. Ben de kendimi çılgınlık ölçüsünde kıskançlığın kollarına bırakırım. Duruma göre "Sınırları biraz aşıyorlar mı acaba?" diye kuşkulanacağım ölçüde de olabilir. O ölçüde olmasını diliyorum aslında. Ben şu ölçüde davran desem bile, karım aşırıya kaçacak hareketlerde asla bulunmaz, ama o şekilde davranarak

tahrik olmamı sağlamanın, onun mutluluğu için de gerekli olduğunu bilmesini isterim.

17 Ocak...

Kimura o günden beri hiç uğramadı, ama biz karımla her akşam konyak içiyoruz. Karım teklif edildiği müddetçe içer. Karımın yüzünde alkolün getirdiği değişimi büyük bir çabayla gizlemeye çalışmasını izlemeyi seviyorum. Karımın o halinde, sözcüklerle açıklayamayacağım bir işve hissediyorum. Onu sarhoş ettikten sonra götürüp yatırmayı da içten içe tasarlıyordum ama nedense bu tuzağa bir türlü düşmedi. Sarhoş olunca huysuzlaşır, ayaklarına dokunmama asla izin vermez. Sonra da yalnızca kendi istediği şekilde davranmamı ister...

20 Ocak...

Bugün bütün gün başım ağrıdı. Akşamdan kalma denilecek ölçüde değil, ama dün akşam biraz fazla kaçırmışım... Bay Kimura, içtiğim konyak miktarının her gün biraz daha artmasından endişeleniyor. Son zamanlarda iki kadehten fazla içmezsem, hiç etkilenmiyorum. "Bıraksanız artık," diyerek daha fazlasını içmeme engel olmaya çalışıyor. Kocamsa tam tersine, içmem için eskisinden daha fazla ısrar ediyor. Teklif edildiğinde reddetmeme huyumu bildiği için, içirdikçe içirmek niyetinde herhalde. Fakat son zamanlarda içtiğim miktarın sınırlarımı zorladığının farkındayım. Kocamın ve Bay Kimura'nın gözleri önünde dağıtmışlığım olmadı ama alkolün getirdiği değişimleri gizleyerek içmekte zorlanıyorum. Çok tedbirli olmam gerek...

28 Ocak...

Bu akşam karım şuurunu yitiriverdi. Kimura gelmiş, dördümüz yemek masasında otururken karım kalkıp bir yerlere kayboluvermişti. Bir süre geri gelmeyince Kimura, "Bir şey mi oldu acaba?" diye sordu. Karımın konyağı fazla kaçırdığı zamanlarda sohbeti yarıda keserek gidip lavaboya kapanma alışkanlığını bildiğimden, "Nesi olacak? Gelir şimdi," dedim, ama uzun süre görünmeyince Kimura artık sabredemeyip bakmaya gitti. Hemen sonra, "Küçükhanım, durumu biraz tuhaf, biraz gelebilir misiniz?" diye koridordan Toşiko'yu çağırdı... Toşiko bu akşam da ölçüsünü bozmamış, pek fazla lafa karışmadan yemeğini bitirip odasına çekilmişti... "Çok tuhaf. Hanımefendiyi hiçbir yerde bulamadım," deyince, Toşiko evi arayıp, karımı banyoda küvetin iki yanına kollarını sarkıtarak yüzükoyun gömülmüş uyur halde buldu. "Burada uyuma anne," dediyse de, yanıt gelmemişti. Kimura "Hocam! Bir şey oldu herhalde!" diye, uçarcasına gelip durumu bildirdi. Banyoya girip nabzına baktım. Zayıflamıştı; dakikada doksan ile yüz arasında atıyordu.

Soyunarak kucakladığım gibi kaldırıp küvete yatırdım. Toşiko büyükçe bir banyo havlusuyla annesini sarmaladıktan sonra, "Önce yatağına yatıralım," diyerek yatak odasına gitti. Kimura ne yapacağını bilemez halde banyoya bir girip bir çıkıyordu, ama, "Sen de yardım et," deyince, rahatlamış bir yüz ifadesiyle içeri girdi. "Çabucak kurulamazsak hasta olur," dedim ve ikimiz kuru havlularla vücudunu güzelce kuruladık (Bu anlık gelişme esnasında bile Kimura'dan yararlanmayı ihmal etmedim. Belden yukarısını ona bıraktım, kendim de belden aşağısını aldım. Ayak parmaklarının aralıklarına kadar güzelce kurulayıp, "Sen de el parmaklarının aralarını kurula," diye Kimura'ya emir bile verdim. Sonra da

Kimura'nın o esnadaki hareketlerini, yüzünde oluşan ifadeleri hiç kaçırmadan izledim). Toşiko karımın pijamasını getirdiğinde Kimura'nın da yardım ettiğini görünce, "Ben gidip sıcak su torbası hazırlayayım," deyip, hemencecik çıkıverdi. Ben de Kimura ile birlikte İkuko'nun pijamasını giydirip yatak odasına taşıdım. "Kan dolaşımı yavaşlamış, beynine pek fazla kan gitmiyor olabilir. Sıcak su torbası kullanmasak iyi olur," dedi Kimura. Bir süre doktor çağırıp çağırmamak üzerine konuştuk. Dr. Kodama'nın gelmesinde benim için sakınca yoktu ama karımın bu sarhoş halini görmesini de pek istemiyordum. Fakat kalp atışları bir hayli yavaşlayınca doktoru çağırdık. Evet, kan dolaşımı düşünce beynine giden kan miktarı azalmıştı. Endişelenecek bir şey olmadığını söyleyen Dr. Kodama bir iğne yapıp gittiğinde gece yarısı ikiydi...

29 Ocak...

Dün akşam içkiyi aşırı kaçırıp bunalınca tuvalete gittiğim ana kadar anımsıyorum. Oradan da banyoya geçip yığılıp kalıverdiğim de hayal meyal kalmış aklımda. Sonra ne olduğunu pek bilemiyorum. Sabah gün ağarırken uyandığımda, beni taşımış olacaklar, yatağımda yatıyordum. Bugün kafam kazan gibi, yerimden kalkmaya mecalim yok. Tam uyandım derken yine rüya görmeye başlayarak, bütün günü yatakta geçirdim. Akşamüzeri kendimi biraz iyi hissetmeye başlayınca, kendimi zorlayarak da olsa, günlüğüme bu satırları yazdım. Birazdan tekrar yatmak niyetindeyim.

29 Ocak...

Karım dün akşamki olaydan sonra hiç yataktan çıkmamışa benziyor. Dün Kimura ile birlikte onu yatağına taşıdığımızda saat on iki, Dr. Kodama'yı çağırdığımızda ise yarımdı. Doktor gece yarısı ikide ayrıldı. Onu uğurlarken dışarıya baktığımda yıldızlı gökyüzü çok güzeldi, ama soğuk insanın iliğine kemiğine işliyordu. Yatak odasındaki sobaya yatmadan önce bir kürek kömür atmak odanın ılıması için yeterli oluyor, ama Kimura, "Bugün biraz sıcak tutmanızda fayda var," deyince, ben de ona söyleyip bolca kömür attırdım. Kimura, "Geçmiş olsun. Ben ayrılayım artık," dediyse de, o saatte gitmesine gönlüm razı olmadı. "Pijama var, misafir odasında yatarsın," dediysem de, "Zahmet etmeyin. Evim yakın nasıl olsa," dedi. Adam İkuko'yu yatağına taşıdıktan sonra yatak odasında huzursuz hareketlerle beklemişti (Oturacak yer olmadığından, benim ve karımın yatakları arasında dikilip kalmıştı). Toşiko ise, Kimura'nın odaya girmesi ile birlikte çıkmış, bir daha da görünmemişti. Kimura evine döneceğini söyleyerek, "Benim için endişelenmeyin," diyerek bizden ayrıldı. İşin doğrusunu söylemek gerekirse, aslında benim istediğim de buydu. O kalkıp gidince ve Toşiko'nun bir daha gelmeyeceğinden de emin olunca karımın yatağına yaklaşıp nabzına baktım. Doktorun iğnesi etkisini göstermiş olacak, nabzı normale dönmüştü. Göründüğü kadarıyla derin mi derin bir uykudaydı... Onun karakteri açısından bakacak olursak, gerçekten mi uyuyordu, yoksa uyuyor numarası mı yapıyordu kestirebilmek mümkün değildi. Fakat uyuyor numarası yapıyorsa bile ne fark eder dedim içimden... Önce sobanın ateşini iyice güçlendirip, hafiften sesi duyularak yanacak ölçüde karıştırdım. Sonra başucu lambasının üstündeki siyah örtüyü usul usul kaydırıp odayı iyice aydınlık hale getirdim. Başucu lambasını

sessizce karımın yatağına yanaştırıp, tüm vücudunun parlak ışığın çemberine girebileceği bir noktaya koydum. Kalp atışlarımın birden hızlanıverdiğini hissedebiliyordum. Uzun zamandır aklımdan çıkaramadığım isteğimin gerçekleşeceğini düşündükçe iyice heyecanlanıyordum. Adımlarımı olabildiğince sessizce atarak odadan çıkıp ikinci kattaki çalışma odamdaki floresan lambayı alıp geldim, fiskos sehpasının üzerine koydum. Uzun zamandır asla içimden söküp atamadığım bir arzuydu. Geçen sonbahar çalışma odamdaki lambayı floresanla değiştirmemin nedeni de, aslında içten içe böyle bir şansa sahip olmayı ümit etmemdi. Karım ve Toşiko floresan lamba kullanınca radyonun parazit yaptığını söyleyerek karşı çıkmıştı, ama ben de gözlerimin artık zayıfladığını, okurken güçlük çektiğimi söyleyerek o floresan lambayı almıştım. Gerçekten de okurken güçlük çekiyordum, ama bundan ziyade, bir an gelip de karımın çıplak vücudunu floresan ışığı altında doyasıya seyretme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Bu arzu floresan lambanın varlığını öğrendiğim andan itibaren başlamıştı...

Her şey tahmin ettiğim gibi gitti. Bir kez daha üzerindeki tüm giysileri çıkarıp, çırılçıplak bırakarak sırtüstü başucu lambası ve floresan lambanın ışığı altına yatırdım. Sonra bir haritayı incelermiş gibi, onun vücudunu en ince ayrıntısına varana kadar incelemeye başladım. İlk başta en ufak bir lekesi bile olmayan o mükemmel tenini gördüğümde bir süre ağzım açık bakakaldım. Çünkü kendi karımın vücudunun tamamını çırılçıplak halde ilk kez görüyordum. Olasılıkla çoğu "koca" kendi karısının vücut özelliklerini ayrıntılarına varana kadar, topuk arkasında kaç kat kırışık olduğuna varana kadar bilir. Fakat benim karım vücudunu bana hiç göstermemişti. Sevişme anlarımızda doğal olarak kısmen görmüştüm, ama bu da belinden yukarısı ile sınırlıydı ve seviş-

meyle alakası olmayan kısımları asla göstermezdi. Ben yalnızca ellerirnle dokunarak o kısımların şeklini aklımda canlandırarak bir hayli mükemmel vücut hatları olduğunu anlamış, işte onun için de gün ışığı altında görme arzusuna kapılmıştım. Baktığımda hayal kırıklığı yaşamak bir yana, tahmin ettiğimin çok daha ötesinde bir manzarayla karşılaştım. Evlendikten sonra ilk kez karımın vücudunun tamamını görebildim. Özellikle de belinden aşağısında en ufak bir nokta bırakmaksızın, en küçük ayrıntısına varana kadar. 1912 doğumlu olduğundan, şimdilerdeki genç kızlar gibi Batılıları andıran vücut hatlarına sahip değildi. Gençliğinde yüzme ve tenisle uğraşmış olduğu ölçüde, yaşıtı Japon kadınlarıyla karşılaştırıldığında dengeli bir vücudu vardı ama göğüsleri ve kalçaları az gelişmişti. Bacakları da uzun olmasına uzun, ama hafifçe parantez şeklinde dışarı kıvrıktı ve düzgün olduğunu söylemek güçtü. Özellikle ayak bileklerinin pek fazla ince olmayışı dikkat çekiciydi, ama ben pek öyle Batılı havasındaki düz bacaklardan ziyade, bir nebze Japon kadınlarına özgü, annemin, teyzeleriminki gibi yamuk bacakları anımsatan bacak şeklini severim. Polis copu gibi dümdüz ve aşırı gelişmiş kalçalardan ziyade, çatının ağırlığı altında hafifçe yamulmuş tapınak sütunları gibi duranı daha çok hoşuma gider. Karımın vücudunun aşağı yukarı bu şekilde olduğunu tahmin edebiliyordum ve tahminimde de yanılmamıştım. Üstelik tahminlerimi kat kat aşan özelliği, teninin saflığıydı. İnsanların çoğunun vücutlarının bir yerlerinde ben ya da uçuk mor, siyaha çalan lekeler olur, ama karımın vücudunu dikkatle incelediğim halde hiçbir yerinde öyle bir leke yoktu. Yüzüstü yatırıp kalçalarının arasına varana kadar inceledim, ama kalçalarının şişkinleştiği kısımların çevresinde bile teninin beyazlığı değişmiyordu... Kırk beş yaşında, üstelik bir çocuk anası olduğu halde, vücudunda tek bir

leke bile oluşmamıştı. Evlendikten sonra onca yıl boyunca, karanlığın içerisinde dokunmakla yetinmiş ve o muhteşem vücudu görememiştim, ama şöyle bir düşününce öylesi daha iyi olmuştu. Yirmi yılı aşan birliktelikte karısının vücudunun güzelliğini ilk kez görerek şaşıran bir koca için, evlilik hayatı yeni başlamış sayılır. Şu güçten düştüğüm yaşlarımda bile, eskisinden kat kat daha fazla bir coşkuyla karımı sevebilirim artık...

Yüzüstü yatırdığım karımı bir kez daha sırtüstü yatar hale getirdim. Sonra bir süre gözlerimi ayırmadan izleyip, sık sık iç geçirdim. Bir an karımın aslında uyumadığı, uyur numarası yaptığı düşüncesine kapıldım. Başta gerçekten uyuyordu ama arada uyanmış olmalıydı. Uyanmış, durumun acayipliği karşısında şaşırmış, utanç verici bir halde olduğunu görünce, uyuyor numarası ile durumu geçiştirmeye çalışıyordu. Aklımdan geçen düşünce böyleydi. Bu gerçeklikten uzak, yalnızca benim kuruntum olabilir, ama bu kuruntumun gerçek olduğuna inanmak istedim. Bu beyaz ve güzel tenin sarmaladığı kadın vücudu sanki ölüymüş gibi ben nasıl istersem o şekilde hareket ediyordu, ama aslında canlı olduğunu, her şeyin farkında olduğunu düşünmek bana müthiş keyif veriyordu. Ancak, eğer gerçekten uyuyorsa, benim böylesine sapkınca bir anı günlüğüme yazmamam daha doğru olmaz mı? Karımın bu günlüğü gizlice okuduğundan emin olduğuma göre, bunları yazdığımı görünce bir daha sarhoş olmamak için elinden geleni yapmaz mı?.. Herhalde içki konusunda bir değişiklik olmaz. Çünkü o durumda, bu günlüğü gizlice okuduğu ispatlanmış olur. O bu günlüğü okumuyorsa eğer, şuurunu kaybettiği sırada başına neler geldiğini bilmesine de imkân yok...

Gece saat üçten itibaren bir saatten uzunca bir süre karımın çıplaklığını hiç bıkmadan tadı damağımda kala kala izledim. Elbette yalnızca sessizce izlemekle yetin-

miş de değilim. Eğer uyuyor numarası yapıyorsa, nereye kadar sürdürebileceğini de görmek istedim. Bir yandan da, sonuna kadar uyuyor numarası yapmak zorunda kalmasını, bunalmasını istiyordum. Onun normalde uzak durmaya çalıştığı; özenti, utanç verici, sapkınca, sıradışı saydığı her şeyi fırsat elime geçmişken bir bir denedim. Bir fırsatını bulup o muhteşem güzellikteki bacaklarını dilediğimce kendi dilimle sevmek arzumu da ilk kez gerçekleştirebildim. Bunun dışında da, onun sözlerini burada kullanacak olursam, gerçekten utanç verici bir dolu şeyi yaptım. Bir kez de, onun nasıl tepki vereceğini merak ederek o cinsel noktayı öptüm ama gözlüğümü yanlışlıkla göbeğine düşürüverdim. Evet, o an uyanmış olacak, gözlerini kırpıştırdı. Ben de gayriihtiyari floresan lambayı söndürüp, odanın ışığını kestim. Sonra sobanın üzerindeki demlikteki suyu ılıtarak kas gevşetici Luminal ve uyku ilacı Cadonolox'u içinde eritip içirdim. Ağzına tuttuğumda, sanki rüyadaymış gibi içti (Bu miktar bile işe yaramayacak olursa, başka hiçbir şey işe yaramaz. Elbette ben de uyusun diye içirmiş değilim. Yalnızca onun uyuyor taklidi yapmasını kolaylaştırmak istedim).

Onun tekrar uyuduğundan (ya da uyuyor numarası yapmaya başladığından) emin olunca, ben son arzumu gerçekleştirmek için harekete geçtim. Bu gece karımın engellemesiyle karşılaşmaksızın ön hazırlık hareketlerini gerçekleştirmiş ve cinsel isteğimi fazlasıyla artırmıştım. Anormal heyecanlı bir hale gelince kendi kendime bile şaşırdığım bir hareket yaptım. Bu gece her zamanki gönülsüz, isteksiz halimden eser yoktu; zorbalıkla da olsa onun şehvet düşkünlüğünü esir edebilecektim. Bundan sonra da karımı sık sık bilinçli olarak sarhoş etmem gerektiği düşüncesi geçti aklımdan. Bu arada karım, birçok kez birleştiğimiz halde, henüz tam olarak uykusundan uyanmamış gibiydi. Hâlâ yarı sarhoş, yarı uykuda hali

sürüyordu. Arada sırada gözkapakları aralansa da, gözleri boşluğa bakıyordu. Ellerini hafifçe oynattığı da oluyordu, ama bu uyurgezerlerin hareketlerine benziyordu. Üstelik şimdiye kadar hiç yapmadığı şekilde göğsümü, kollarımı, yanaklarımı, bacaklarımı elleriyle yoklamaya çalışıyordu. Daha önce asla gereksiz yerlere bakmaz, dokunmazdı. İşte tam bu sırada dudaklarından mırıldanmayla karışık "Bay Kimura" sözcükleri dökülüverdi. Güçlükle duyulabilecek şekilde ve yalnızca bir kere, ama net olarak öyle dedi. Yalnızca uykusunda konuşmuş muydu, yoksa uykusunda konuşmuş numarası yaparak duymamı mı sağlamıştı bilemiyorum. Üstelik bunu çok farklı anlamlara çekmek de mümkündü. Uykusunda Kimura ile sevişiğini mi görüyordu, yoksa içinden Kimura ile o şekilde sevişmeyi arzuladığını anlamamı mı istemişti, hatta onu sarhoş edip öylesi eğlencelerimde kullanacak olursam hep Kimura ile birlikte olduğu rüyasını göreceğini mi ima etmişti, anlayabilmek mümkün değildi...

Akşam sekizi biraz geçerken Kimura'dan telefon geldi. "Eşiniz nasıl oldu? Ziyarete gelemedim," deyince, "Ona uyku ilacı verdim, hâlâ uyuyor. Sıkıntılı bir hali yok, endişelenmen gereksiz," diye yanıtladım.

30 Ocak...

Hâlâ yataktan çıkmadım. Saat şu an sabah 9.30. Bugün pazartesi, kocam da sanırım otuz dakika önce çıktı. Çıkmadan önce usulca yatak odasına girdi, uyuyor numarası yaptım, bir süre uyuduğumdan emin olmak için bekledikten sonra ayağımı bir kez daha öpüp gitti. Hizmetçimiz nasıl olduğumu sormaya gelince sıcak havlu getirtip odadaki lavaboda yüzümü şöyle bir yıkayıp, süt ve rafadan yumurta getirttim. Toşiko'yu sorunca odasında olduğunu söyledi,

ama kız ortalıkta görünmüyordu. Artık kendimi iyi hissediyordum, kalkmak istesem kalkardım, ama yattığım yerde günlüğümü tutmaya karar verdim ve önceki geceden sonra olanları yeniden aklımdan geçirmeye başladım. Acaba o gün neden o kadar sarhoş oldum? Bünyem zayıf düşmüş de olabilir, ama konyak da her zamanki üç yıldızlı olandan değildi. Kocam o akşam her zamankinden farklı bir konyak getirmişti. Üzerinde "Brandy of Napoléon" yazılı Courvesiour etiketi vardı. Tadı çok hoşuma gidince, kendimi kaptırıvermişim. İnsanların sarhoş halimi görmeleri hoşuma gitmez. İçkiyi fazla kaçırıp da kendimi kötü hissettiğimde lavaboya kapanma huyum vardır ve o akşam da öyle yaptım. Ne kadar süreyle lavaboda kaldığımı anımsamıyorum. Belki de bir-iki saat gibi uzunca bir süre. Hiç de bunalmış değildim. Bunalmaktan ziyade keyifliydim aslında. Bilincim bulanıktı ama hiçbir şeyi anımsamıyor da değilim. Kopuk kopuk bazı şeyler aklımda kalmış. Uzunca bir süre lavaboda çömelerek durunca belim ve ayaklarım yorulmuş olacak, nasıl olduysa ellerimi tuvalet deliğinin iki yanındaki tahtalara koyuverdiğimi, sonrasında yüzümün bile yere yapıştığını hayal meyal de olsa anımsıyorum. Sonra üstümün başımın tuvalet kokmaya başladığı hissiyle dışarı çıktığımı, belki o kokudan kurtulmak için, ya da ayakta durmakta güçlük çektiğimi evdekiler görmesin diye öylece banyoya girmiş kimonomu çıkartmışım. "Mışım" diyorum, çünkü belleğimde çok uzak bir anı gibi kalmış bu, sonrasınıysa hiç anımsamıyorum. (Sağ kalçama yara bandı yapıştırılmış olduğuna göre iğne yapılmış olmalı. Dr. Kodama'yı mı çağırdılar acaba?) Kendime geldiğimde artık yataktaydım ve sabahın ilk ışıkları odayı aydınlatmaya başlamıştı. Sanırım dün sabah altı sıralarıydı, ama sonrasında da tamamen kendimde olduğumu söyleyemem. Başım çatlayacak gibi ağrıyor, kendimi dipsiz bir karanlığın içerisine gömülüp gidiyormuş gibi hissediyor-

dum. İşte öylece bir uyudum bir uyandım. Hayır hayır... Uyur uyanık bütün gün geçti gitti. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu ama o ağrıyı unutturacak garip bir âleme bir girip bir çıktım. Evet, kesinlikle bir rüyaydı, ama öylesine berrak, gerçeğe yakın bir rüya olabilir mi acaba? Başlangıçta aniden bedensel bir sancı ve zevkin doruğuna çıktığımı fark ettiğimde, kocamın her zamanki halinden çok farklı bir şekilde güçlü ve tatmin edici olmasını tuhaf buldum, ama bir süre sonra üzerimdekinin kocam değil de Bay Kimura olduğunun farkına vardım. Acaba bana bakmak için bizde mi kalmıştı? Kocam neredeydi acaba? Böylesine sapkın işler bana yakışır mıydı?

Fakat tüm bu sorulara yanıt aramama fırsat vermeyecek ölçüde, o keyif mükemmeldi. Kocam hiç öylesine bir keyfi bana tattırmamıştı. Evlilik hayatımıza başladıktan sonra yirmi yıldan uzun bir süredir, kocamın bana yaşattığı bu keyfin uzağından yakınından geçmeyen, vıcık vıcık, çiğ, sonrasında insanda ekşimik tatlar bırakan anılardan ibaret. Şöyle bir düşünüyorum da, o yaptığımızın adına cinsel ilişki bile denemez. Gerçek olanı, şimdi yaşadığım. Bunu bana öğreten de Bay Kimura oldu... Bir yandan aklımdan bu düşünceler geçerken, aslında bunun bir rüyadan ibaret olduğunu da biliyordum. Kollarının arasında olduğum adamın Bay Kimura olduğunu düşünmeyi tercih ettiğimi, rüyasını o şekilde yaşadığımı, gerçekte ise kocamın kollarının arasında olduğumu anlayabiliyordum. Yani kocamın kollarının arasında olduğum halde, kendimi Bay Kimura'nın kolları arasındaymışım gibi düşünüyordum. Farkındaydım. Kocam herhalde önceki gece beni banyodan buraya taşıdıktan sonra, bilincimi yitirmiş olmamı fırsat bilip vücudumun her bir yanını kurcalamış olmalıydı. Koltukaltımı öylesine şiddetle emiyordu ki, bir anlığına ayıldığımı da anımsıyorum. Yaptığı işe kendini öylesine kaptırmıştı ki, gözlüğünü tam karnımın üzerine düşürmüş, metal

çerçeveden gelen soğukluk da bir anlığına ayılmamı sağlamıştı. Üzerimdeki her şey çıkarılmış, çırılçıplak halde sırtüstü yatırılmış, başucu lambası ile floresan lambadan gelen ışığın oluşturduğu çemberin içerisinde savunmasız haldeydim. Evet... Belki de floresan lambadan gelen ışığın aşırı güçlü olması yüzünden uyanmıştım. Yine de tepki vermedim. Kocamsa gözlüğünü tekrar takıp, koltukaltımı bırakarak karnımın alt kısmını emmeye başladı. Gayriihtiyari vücudumu büzüp, telaşla vücudumu örtmek için battaniyeyi bulmaya çalıştığımı anımsıyorum, ama kocam da ayıldığımı fark ederek üzerime kuştüyü yorganla battaniye örtüp, floresan lambayı söndürdükten sonra başucu lambasının şemsiyesinin siperliğini indiriverdi. Yatak odamızda floresan lamba yoktu; öyleyse, çalışma masasındakini getirmiş olmalıydı. Kocamın floresan lambanın ışığı altında vücudumun her yanını incelemenin z evkine vardığını, benim bile doğru düzgün görmediğim yerlerimi kocamın gördüğünü düşündüğüm anda yüzümün kızarıverdiğini de anımsıyorum. Kocam beni oldukça uzunca bir zaman seyretmiş olmalı. Bunun kanıtı da, benim soğuk almamam için ve elbette uyanmamam için sobayı kızıl alevleri rahatlıkla görülecek ölçüde iyice yakmış, odayı ısıtmış olmasıydı. Şimdi kocamın benimle oyuncak gibi oynadığını düşününce hem öfkeleniyor, hem de utanıyorum. Fakat o sırada yalnızca başımda dayanılmaz bir ağrı hissediyordum. Kocam ne olduğunu bilmediğim bir ilacı suyla birlikte içirmeye çalıştığında, başımın ağrısı bir an önce geçsin diye onu uslu uslu içtim. İçer içmez bilincimi yitirmeye başladım, yarı sarhoş yarı uykuda bir hale geldim. Kocam değil de, Bay Kimura'nın kollarının arasında olduğum hayalini de işte ondan sonra gördüm. Hayal? Öyle bir şey olsa her an yitip gidiverecek gibi havada kalır, ama gördüğüm öyle silik bir şey değildi. Hayal diyorum, ama değildi. Gerçekten Bay Kimura'nın kolları arasında olduğumu iliklerimde, kemik-

lerimde öylesine hissetmiştim ki, o his şu an bile kollarımda ve bacaklarımda varlığını koruyor. Bu kocamın tenine dokunduğumda hissettiklerimden çok farklıydı. Kendi ellerimle Bay Kimura'nın genç kollarını sımsıkı tutmuş, diri göğsünün ağırlığını üzerimde hissetmiştim. Her şeyden öte, Bay Kimura'nın teni öylesine beyazdı ki, sanki Japon değilmiş gibiydi... Off, ne kadar da utanç verici... Ne de olsa kocam bu günlüğün varlığından haberdar olamayacağı gibi, içeriğini de asla öğrenemez diye, rahatça yazabiliyorum gerçi... Off, kocam böyle olsaydı keşke... Kocam neden bana bunları hissettiremiyor?.. Gerçekten tuhaf, ama böyle düşündüğüm halde bunun bir rüya olduğunu, rüya desem de kısmen gerçek kısmen rüya olduğunu; yani gerçekte üzerimdekinin kocam olduğunu, rüyamda ise Bay Kimura'yı hayal ettiğimi bilincimin kırıntılarıyla ayırmsayabiliyordum. Buna rağmen tuhaftır, fazlasıyla tatmin oluyordum... Bunun, kocamdan alabileceğimi hayal bile edemeyeceğim bir haz olduğu düşüncesi aklımdan çıkmak bilmiyordu...

Eğer Courvesiour sayesinde yine öyle sarhoş olabileceksem, o hayali tekrar yaşayabileceksem her gece konyak içmek isterim. Bana o sarhoşluğu yaşatan kocama minnet duymam gerekir. Yalnız, hayalimde gördüğüm Bay Kimura gerçekte de öyle mi acaba? Ben Bay Kimura'nın yalnızca giysili halini biliyorum ve bir kez bile çıplak halini görmediğim halde, nasıl hayalini kurabildim acaba? O benim hayalimde kurguladığım Bay Kimura'dır da, gerçekte çok farklı bir adam mıdır? İçimde inceden inceye, Bay Kimura'yı hayal olarak değil de, gerçekte çıplak görmek isteği de var...

30 Ocak...

Öğlen saatlerinde okula telefon eden Kimura, "Durumu nasıl?" diye sorunca, "Sabah ben çıkarken hâlâ yatıyordu,

ama bir şeyi kalmamış gibiydi. Bu gece yine içmeye gel," dedim. Kimura ise, "Hayatta olmaz. Geçen akşam çok korktum. Hocam siz de kendinizi frenleyin biraz. Yine de bir geçmiş olsun demeye uğrarım," dediyse de, öğleden sonra dörtte geldi. Artık ayağa kalkan karım da misafir odasındaydı. Kimura, "Hemen ayrılacağım," demişti, ama, "Bu akşam güzelce içelim. Bırak inat etmeyi," diyerek zorla alıkoydum. Karım ise yanımızda oturmuş, sürekli gülümsüyordu. Yüzündeki ifadede gönülsüzlükten eser yoktu. Kimura'nın kendisi de dışarıya karşı öyle konuşuyordu ama pek hemen kalkıp gidecekmiş gibi bir hali de yoktu. Kimura'nın önceki akşam o ayrıldıktan sonra yatak odamızda neler olduğunu bilmesine imkân yoktu (o gece gün doğmadan önce, floresan lambayı ikinci kattaki çalışma odama geri götürmüştüm), ama kendisinin İkuko'nun hayal dünyasında göründüğünü ve onu iyice sarhoş ettiğiniyse muhakkak aklının ucundan bile geçirmezdi. Yine de, nedense içten içe İkuko'yu yine sarhoş etmek istermiş gibi bir hali vardı. Kimura, sanki İkuko'nun ne istediğini çok iyi biliyormuş gibiydi. Eğer biliyorsa, ya aralarında kalpten kalbe bir bağ kurulmuştu ya da İkuko gizlice işaretler gönderiyordu. Yalnızca Toşiko, üçümüzün içki muhabbeti başlayınca yüzünü buruşturarak kalkıp, kendi odasına çekildi.

Bu akşam da karım muhabbetin ortasında kalkıp önce tuvalete saklandı, sonra da banyoda (Normalde banyo iki günde bir hazırlanır, ama yaşlı hizmetçimize bir süre her gün hazırlamasını söylemişti. Hizmetçimiz yatılı kalmadığından yalnızca küveti doldurup ayrılıyor, suyu ısıtmak için gaz ocağını yakmak bize kalıyordu. Bu akşam, İkuko saate bakarak kendisi yakmıştı) devrilip kaldı. Her şey önceki geceden farksızdı. Dr. Kodama gelerek yine iğne yaptı. Toşiko'nun kaçışı da, Kimura'nın beylik laflar ederek ayrılması da önceki geceyle aynıydı. Tuhaftır,

karımın sayıklamaları bile aynıydı... "Bay Kimura" sözü yine ağzından dökülüverdi. Yine aynı rüyayı, aynı hayali aynı koşullar içerisinde görmüştü belki de?.. Bunu benimle dalga geçtiği şeklinde mi yorumlamalıyım acaba?

9 Şubat...

Bugün Toşiko ayrı eve çıkmak istediğini söyledi. Nedeni sakin bir yerde ders çalışmak istemesiymiş ve şansına ayrı eve çıkmak için güzel bir yer bulunca öyle damdan düşer gibi söyleyivermiş. Ev Doşişa Üniversitesi'nde iken Fransızca öğrendiği yaşlı kadının eviydi ve Toşiko şimdi o kadından özel ders almaya devam ediyordu. Kadının kocası Japon'du, ama adam yatalak olduğu için kadın Doşişa Üniversitesi'ndeki hocalığı dışında özel dersler de vererek kocasına da bakıyormuş. Ancak, adamın hastalığı ilerleyince evindeki özel derslere Toşiko'dan başkasını kabul etmiyor, bütün derslerini dışarıda veriyordu. Evde kocasıyla yalnızlardı ve fazla odaları yoktu, ama kocasının çalışma odası olarak kullandığı tek odadan oluşan kulübe artık kullanılmıyordu. Toşiko orada kalacak olursa kadın da hasta kocasını rahatça evde bırakarak ders vermeye gidebilecekti. Evin telefonu ve gazlı termosifon tesisatı da vardı. Toşiko orada kalmayı kabul edecek olursa, kadın çok mutlu olacağını söylüyordu. Piyano koymak isterse, zemine tuğla döşenecek, telefonun paralel hattı çekilecekti. Banyo ve tuvalete gitmek için hasta adamın odasından geçmek gerektiğinden, doğrudan geçilebilecek bir kapalı koridor eklenecekti ve bütün bunlar çok az bir masrafla halledilebilecek işlerdi. Kadın evde yokken nadiren telefon geliyordu ve gelse bile cevapsız bırakılabileceğinden, Toşiko'nun bu tür işlerle uğraşması gerekmiyordu. Oda kirası da gayet uygundu. Toşiko da bir süre orada kalmak istiyordu.

Son günlerde Bay Kimura üç günde bir aralıkla ziyaretimize geliyor, konyak içiyoruz. Courvesiour'un ikinci şişesini de boşalttık. Her seferinde banyoda bayılıp kalıyorum diye Toşiko'nun sabrı taşmış da olabilir. Gece yarısı ana babasının odasında lambanın açıldığının, floresan lambanın yakıldığının farkına varmıştır ve bu durum mutlaka ona da çok tuhaf gelmiştir. Yalnız, bütün neden bu mu, yoksa bizden gizlediği başka bir neden mi var, bilemiyorum. İsteğini "Babam ne der? Kendin doğrudan sor. Baban olur derse, ben karşı çıkmam," diye yanıtladım...

14 Şubat...

Kimura bugün karım mutfağa geçtiğinde farklı bir şeyden söz etti. "Amerika'da polaroid adı verilen bir fotoğraf makinesi çıktığını biliyor muydunuz?" dedi. O fotoğraf makinesi, çektiği fotoğrafı anında tabederek çıkartabiliyormuş. Televizyonda sumo güreşi yayınları sonrasında sunucular müsabakanın önemli anlarını anlatırken mücadeleyi bitiren güreş tekniğinin resmi, işte o polaroid makine ile çekiliyormuş. Kullanımı gayet kolaymış ve normal makinelerden farksızmış, rahatça da taşınabiliyormuş. Kendi flaşıyla dışarıda uzun süre kullanmak mümkünmüş, üçayak kullanmaya gerek kalmadan da kaliteli fotoğraf çekilebiliyormuş. Şimdilik meraklıları sınırlı sayıdaymış ve halk arasında pek de yaygın değilmiş ama normal rulo film ve baskı kâğıdı birlikte kullanıldığından Japonya'da bulmak pek kolay değilmiş, tek tek Amerika'dan getirtmek gerekiyormuş. Ancak, Kimura'nın bir arkadaşında o makineden ve filmlerinden varmış. "İhtiyacınız olursa ödünç alabiliriz," dedi. O böyle deyince anında aklımdan ilginç bir fikir geçti, ama benim öylesi bir makinenin varlığından haberdar oldu-

ğumda sevineceğimi ve kullanmak isteyeceğimi Kimura nereden akıl etmişti acaba? Çok tuhaftı. Artık, onun biz karıkoca arasında olan ayrıntıları da bildiğini aklımın bir köşesinde tutmam gerek...

16 Şubat...

Az önce, öğleden sonra 4 sıralarında beni tedirgin eden bir şey oldu. Günlüğümü misafir odasındaki komodinin çekmecesinde (benden başkasının kullanmadığı, kimsenin dokunmadığı çekmeceye) göbek bağı kesesi, anne ve babamın eski mektupları gibi şeylerin en altına sokuşturur; mümkün olduğunca da kocamın dışarıda olduğu anlara denk getirerek yazarım. Fakat unutmadan önce yazmak istediğim, aniden aklıma geliveren şeyler de olur ve kocamın dışarı çıkmasını bekleyemez hale gelir, onun çalışma odasına kapandığı ana denk getirerek yazarım. Çalışma odası, misafir odamızın tam üzerindedir: Ses gelmez, ama kocamın o an ne yaptığını, kitap mı okuduğunu, yazı mı yazdığını, kendi günlüğünü mü tuttuğunu, yoksa oturup boş bakışlarla düşüncelere mi daldığını az çok tahmin edebilirim. Herhalde kocam için de aynı şey söylenebilir. Çalışma odası her zaman sessizdir. Ancak, bazı anlarda kocamın aşağıdaki misafir odasında neler olduğunu anlamak için kulak kesildiğini düşündürtecek ölçüde ölüm sessizliğine bürünür. Bu anlar, nedense ikinci kata dikkat kesilerek gizlice günlüğümü çıkarıp yazı fırçamı elime aldığım zamanlara denk gelir. Belki de bu, yalnızca benim kuruntumdan ibarettir. Ses çıkmasın diye Batılı işi kâğıtlar ve dolmakalem kullanmaktan kaçınırdım, son derece yumuşak kaz derisiyle kaplı Japon işi ufak bir günlük yaptırdım. O günlüğe de ince fırça ile usulca yazarım, ama az önce hiç yapmadığım halde, kendimi yazmaya öylesine kaptırmışım ki birkaç sani-

yeliğine ikinci kat aklımdan çıkıvermiş. Bilinçli olarak mı yaptı yoksa tesadüf mü bilmem, kocam sessizce aşağıya tuvalete inip misafir odasının önünden geçti ve işini bitirdikten sonra yine hemen ikinci kata çıktı. "Sessizce" diyorum, çünkü bana öyle gelmişti. Herhalde kocamın aklında tuvalete gitmekten başka bir düşünce yoktu. Kocam sinsice yürümemiştir, merdivenlerden normal bir şekilde inmiştir, ama tesadüfen dikkatimden kaçmış ve duymam gereken sesi duyamamışımdır. Her neyse, kocam tam merdivenlerden inmeyi bitirirken ilk kez ayak sesinin farkına vardım. Yemek masasına kapanmış halde yazıyordum. Telaşla günlüğü ve mürekkep hokkasını (Böylesi durumlarda tedbir olsun diye taş mürekkeplik kullanmam, ahşap hokka kullanırım. Babamdan kalma bir şeydir. Çin ağacından yapılmış, antika değeri olan bir Çin malı hokkadır) masanın altına sakladığım için günlük tuttuğumu göremedi, ama o telaş içerisinde kaz derisi cilt kabına özgü hışırtıyı duymuş olabilir. Hayır, kesinlikle duymuştur. O sesi duyduysa mutlaka kaz derisi olduğunu, benim ne amaçla kullandığımı da hemen anlamıştır. Bundan sonra tedbiri elden bırakmamam gerekecek, ama kocam günlüğümün varlığını anladıysa ne yapabilirim acaba? Şimdi tutup da sakladığım yeri değiştirmek istesem bile bu dar mekânda nereye saklarsam saklayayım hemen bulacaktır. Tek çare, kocam evdeyken evden ayrılmamak olacak. Son günlerde çoğunlukla kafam kazan gibi olduğundan pek dışarı çıkmıyorum ve pazar alışverişini de Toşiko'ya ya da yaşlı hizmetçimize yaptırıyorum. Ancak, Bay Kimura Asahi Sineması'nda gösterimde olan Kırmızı ve Siyah filmini izlemeye davet etti. Gitmesine gitmek istiyorum, ama ondan önce bir çare bulmam gerekecek.

18 Şubat...

Dün gece karımın "Bay Kimura" diye sayıklamasını dört kez duydum. Artık bunun bir sayıklama değil de sayıklama numarası olduğunu düşünmekten başka yolu yok. Öyleyse bunu ne amaçla yapıyor acaba? "Ben sarhoş değilim, sarhoş numarası yapıyorum" demek istiyorsa bile bu, "Hiç olmazsa beraber olduğum kişinin sen olmasını istemiyorum, Bay Kimura olmasını istiyorum. Öyle düşünmedikçe heyecanlanamıyorum. Nihayetinde bu, senin için de iyi oluyor" anlamında mı, yoksa "Bu da seni kıskandırıp tahrik olmanı sağlamanın bir yolu. Ben her durumda kocasına sadık kalan bir kadından başka bir şey asla olmayacağım" anlamında mı acaba?..

Bugün Toşiko nihayet Madam Okada'nın evine taşındı. Banyo ile kulübeyi birleştiren koridor tamamlanmış, piyano için zemine tuğla döşeme işinin kabası bitmiş. Henüz paralel telefon çekilmediğini ve Budist takvime göre bugünün uğursuz, 21 Şubat'ın ise uğurlu gün olduğunu söyleyen karım İkuko'ya aldırmayan Toşiko, bildiğini okuyarak taşındı. Yalnızca piyano, nakliyecilerin iş yoğunluğu dolayısıyla ayın 23'üne kaldı, ama geri kalan eşyayı Kimura'nın da yardımıyla taşıdılar. (Dün geceden kalan İkuko, sabah hâlâ derin uykudaydı. Ancak akşamüstü uyanabilince taşınmaya da yardım edemedi.) Yer, Tanaka-Sekiden semti olduğu için bizim evden yürüyerek en fazla beş-altı dakika tutar. Kimura'nın oturduğu yer de Hyakumanben Tapınağı'nın kapısına bakan Tanaka-Sekiden'de olduğundan Toşiko'nun taşındığı semte bizden çok daha yakın. Kimura taşınmaya yardım ederken bir ara merdivenlerin ortasına kadar gelip "Girebilir miyim?" dedikten sonra çalışma odama girerek, "Söz verdiğim malı getirdim," diyerek polaroid makineyi bırakıp gitti...

19 Şubat...

Toşiko'nun ruh halini bir türlü anlayamıyorum. Bazen bana taptığını, bazense benden nefret ettiğini düşünmeden edemiyorum. Fakat en azından, babasından nefret ettiği kesin. Galiba anne ve babasının yatak odası ilişkisini yanlış anlıyor; doğduğundan beri azgın tarafın babası olduğunu, annesinin ise öyle olmadığını düşünüyor: Annesinin doğuştan zayıf bir bünyesi olduğu, aşırıya kaçan yatak odası hareketliliğine dayanamadığı halde, babasının bazı şeyleri ona zorla yaptırdığını, onun sıradışı ve bir o kadar da tuhaf, çirkin eğlencelerine annesinin eşlik etmek zorunda kaldığını zannediyor (Doğrusunu söylemek gerekirse, onu bu düşüncelere sevk eden de benim). Dün son kalan eşyalarını almaya geldiğinde vedalaşmak için yatak odasına gelerek "Babam seni öldürecek. Haberin olsun," dedikten sonra çıkıp gitti. Benim gibi sessiz kalmayı yeğleyen biri olduğundan, onun böyle bir laf etmesi şaşırtıcıydı. Göğsümdeki ince sızının tüm bu olanlardan dolayı iyice kötüleşmesinden endişeleniyor ve bu yüzden babasından nefret ediyor sanırım. Fakat o ettiği laf, nedendir bilmem, sokmaya hazır bir yılanın dilinden çıkmış gibi geldi. Hiç de annesi için endişelenen bir kızın şefkat yüklü sözlerine benzemiyordu doğrusu. Yoksa içten içe, kendisi annesinden yirmi yaş genç olduğu halde daha çelimsiz durmasını kompleks haline mi getirdi? En baştan beri Bay Kimura'dan hoşlanmadığını söylüyordu, ama ben James Stewart hayranlığımı Kimura ile özdeşleştirince adama iyice soğuk davranmaya başladı. Belki de artık hiç istemiyordur. Hatta içten içe bana düşmanlık beslemeye başlamış bile olabilir.

Elimden geldiğince evden ayrılmamaya çalışıyorum, ama ne zaman ne şekilde dışarı çıkmak zorunda kalacağımı bilemediğim gibi, kocamın normalde derste olması gereken bir saatte ansızın eve dönme olasılığı da var diye, günlüğü-

mü nasıl güvende tutacağımı iyice düşünmem gerekiyor: Saklamam faydasız, ama kocamın benim evde olmadığım bir sırada günlüğümü gizlice okuyup okumadığını bilmem gerek. En azından kocamın benden gizleyerek günlüğüme bakıp bakmadığını bilmem gerek. Defterime işaret koyacağım. Kocamın gizlice okuması durumunda hemen anlamamı sağlayacak bir işaret. Yalnızca benim anlayabileceğim, onun asla anlayamayacağı bir işaret olursa çok daha iyi olur. Hayır hayır. Onun da rahatlıkla anlayabileceği bir işaret daha iyi olmaz mı? Eğer kendisinin günlüğü gizlice okuduğunu benim bildiğimi anlarsa, bir daha asla el uzatmaya cüret edemez (Bundan pek emin değilim gerçi). Ancak, böyle bir işareti tasarlamak o kadar da kolay değil. İlk seferinde başarılı olurum belki, ama hep aynı yöntemi kullanırsam, üstesinden gelebileceği bir hile bulabilir: Diyelim, belirli bir sayfanın arasına günlük açılır açılmaz düşecek şekilde bir kürdan koydum. İlk seferde işe yarasa bile, kocam ikinci sefer kürdan düşmeyecek şekilde açar, hangi sayfanın arasında olduğunu belirler, sonra da aynı yere koyar (Kocam bu konularda gerçekten kurnaz bir adamdır). Yine de, her seferinde yeni bir yöntem bulmak neredeyse imkânsız.

Tüm bunları düşündükten sonra, deneme amaçlı olarak seloteyp keserek (Elbette uzunluğunu ölçtüm: 53 milimetreydi) günlüğün kapağının arkasında gelişi güzel bir yer seçip yapıştırdım, sonra da ön tarafa geçirerek günlüğü açılmayacak hale getirdim (Yapıştırdığım yerle günlüğün üst kıyısı arası 82 milimetre, alt kıyısına olan mesafe ise 75 milimetreydi, ama sanırım seloteybin uzunluğunu ve yapıştırdığım yeri her seferinde değiştirmem gerekecek). Böylece günlüğün içine bakabilmek için seloteybi sökmek gerekecek. Söktükten sonra yeni bir seloteyp parçasını aynı uzunlukta kesip, tamamen aynı yere yapıştırmak teorik olarak mümkün olsa bile, gerçekte çok ince uğraş gerektirecektir ve mümkün olabileceğini sanmıyorum. Ayrıca, seloteyp sökülürken

çevresinde iz bırakacaktır. Bu açıdan da şanslıyım. Günlüğümün kabı kolayca ufalanabilecek narin bir kâğıttan ve seloteyp sökülünce çevresinde iki-üç milimetrelik bir kısım soyuluveriyor. Bu yolla, artık kocamın günlüğü hiçbir iz bırakmadan okuyabilmesi mümkün değil...

24 Şubat...

Toşiko taşındıktan sonra Kimura'nın bize gelmesi için bir gerekçesi kalmadı, ama yine de eskiden olduğu gibi iki-üç günde bir uğruyor. Gelmesi için telefon ettiğim de oluyor (Toşiko'nun kendisi de günde bir kez uğruyor, ama pek uzun kalmıyor). Polaroid makineyi şimdiye kadar iki gece kullandım. Vücudunun tamamını önden ve arkadan birer kez çektim. Sonra ayrıntı pozlar aldım. Kol ve bacaklarını kıvırıp büktüm, en tahrik edici hallerini ayarlayarak farklı açılardan çektim. Bu fotoğrafları çekme nedenimse, öncelikle fotoğraf çekmenin verdiği keyifti. Uyuyan (belki de uyuma numarası yapan) bir kadının vücudunu gönlümce hareket ettirerek istediğim pozu ayarlayabilmek de ayrı bir keyifti. İkinci amacım ise bu fotoğrafları günlüğüme yapıştırmak. Karım bu fotoğrafları mutlaka görecektir. Böylelikle henüz kendisinin farkında olmadığı güzelliğini de keşfedecek ve mutlaka şaşıracaktır. Üçüncü bir neden ise, bunu yapacak olursam benim onun vücuduna bu kadar çok bakmak istememin nedenini anlayacak, bana duygudaşlık göstermeye başlayacaktır (Bu yıl elli altı yaşına giren bir kocanın kırk beş yaşındaki karısının vücuduna hayran olması pek sık karşılaşılan bir durum değil. Bunu biraz düşünürse iyi olur). Dördüncü nedenim ise onu olabildiğince utandırmak, nereye kadar masum numarası yapmaya devam edeceğini gözlemlemek.

Bu fotoğraf makinesinin merceği görüntüyü kararti-yor ve otomatik olarak ayarlanamıyor. Göz kararıyla me-safe ayarı yapmak gerekiyor ve ben de bu işte pek usta olmadığım için fotoğraflar bulanık çıkabiliyor. Bir de, yakınlarda ışığa karşı çok hassas bir polaroid film çıkmış, ama bulmak biraz güç. Kimura'nın getirdiği filmlerin ise son kullanım tarihi geçmiş. Düzgün bir sonuç alabilmek mümkün değil. Her seferinde flaş kullanmak zorunda olmak da başka bir mesele. Bu makineyle ancak birinci ve dördüncü amaçlarımı gerçekleştirebilirim. Şimdilik fotoğrafları deftere yapıştırmayı düşünce aşamasında bı-rakmam yerinde olur.

27 Şubat...

Pazar günü olduğu halde, sabahın 9 buçuğunda bize uğra-yan Bay Kimura Kırmızı ve Siyah *filmini izlemeye birlikte gitmeyi teklif etti. Şu sıralar üniversiteye girmek isteyen öğ-renciler sınav hazırlığıyla meşgul olduğundan, öğretmenle-rin iş programı da bir hayli yoğun. Mart ayına girilince biraz rahatlarlar, ama bu aralar haftada birkaç kez okul-da kalıp ek ders yapmaları gerekiyor. Eve döndüğünde bile, arada sırada kendi okulundan olmayan, ama özellikle Bay Kimura'dan ders almak isteyen öğrencilerin geldiği de oluyor. Bay Kimura önsezileri güçlü bir adamdır ve sorula-rı tahmin etmesiyle ünlüdür. Bay Kimura'nın söylediği yer-ler mutlaka sınavlarda çıkarmış. Bilimsel açıdan nasıl ol-duğunu bilemem, ama önseziler konusunda kocam Bay Kimura'nın eline su dökemez...*

Neyse. Bu ay yalnızca pazar günleri kendine zaman ayırabiliyormuş, ama pazar günleri kocam tüm gün evde olduğundan benim dışarı çıkmamı biraz sıkıntı yaratabilir. Bay Kimura evden çıkarken Toşiko'ya da haber vermiş.

Ondan biraz sonra da Toşiko geldi. Yüzünde "Aslında gitmek istemiyorum, ama annem için kendimi feda ederek eşlik edeceğim" diyen bir ifade vardı.

"Pazar günleri sabah erkenden gitmeyince yer bulmak pek mümkün olmuyor," dedi, Bay Kimura. Öte yandan kocam da "Ben bütün gün evde kalacağım. Bana aldırma sen. Haydi git. Zaten Kırmızı ve Siyah'ı görmek istemiyor muydun?" deyip duruyordu. Kocamın bu kadar ısrarlı olmasının nedenini elbette anlıyordum. Böyle bir durumla karşılaşabileceğimi düşünerek gerekli önlemi de aldığımdan, sonunda üçümüz birlikte çıktık. 10 buçukta salona girdik, öğlen 1'i biraz geçerken çıktık. Öğlen yemeğine davet ettim, ama ikisi de evlerine döndüler.

Kocam gün boyu evde olacağını söylediği halde, ben eve döndükten hemen sonra, saat 3'ü biraz geçerken yürüyüşe çıktı ve akşama kadar da dönmedi. O evden çıkar çıkmaz hemen günlüğümü elime aldım. Seloteyp hemen hemen yapıştırdığım yerdeydi. Günlüğün kabında da soyulma izi yoktu. Fakat... Elime büyüteç alıp baktığımda iki-üç yerde soyulma izini rahatlıkla görebildim (Bir hayli dikkatle açıldığı belliydi). İkinci önlem olarak, seloteyp dışında sayfaları sayarak defterin arasına yerleştirdiğim kürdan da farklı bir yerdeydi. Kocamın bu günlüğü benden gizlice okuduğu belli. Peki, bundan sonra günlük tutmaya devam etmeli miyim, yoksa artık bırakmalı mıyım? İnsanlara içimden geçenleri söylemeyi pek sevmediğimden, kendi kendime bir şeyler anlatabilmek için günlük tutmaya başlamıştım. Artık bir başkası okuduğuna göre, en doğrusu devam etmemek olur, ama başkası dediğim de kocam. Prensipte okumayacağını düşünerek, devam etmem iyi olur: Şöyle ki, bundan sonra bu yolla kocama bazı şeyleri anlatabileceğim. Doğrudan anlatmaya utanacağım şeyleri bu yolla ona söylemem mümkün olacak. Fakat ne olursa olsun, kocamın gizlice okumasına razı olup günlük meselesini asla uluorta açmamasını dile-

mek durumundayım. Zaten o okusa bile okumamış gibi yapan bir insan olduğundan, bu meseleyi kafama takmam da gereksiz. Bir diğer mesele de, kocam ne yaparsa yapsın benim onun günlüğünü okumayacağıma inanmasını isterim. Ben eski tarz geleneklere göre yetiştirildim. Göz ucuyla bile olsa, bir başkasının günlüğüne asla bakmam. Kocam bunu herkesten çok daha iyi bilir. Evet, kocamın günlük tuttuğunu biliyorum, bazen elime aldığım ve binde bir açtığım da oluyor, ama tek bir harfini bile okumadım. Bu da bir gerçek...

27 Şubat...

Evet, tam tahmin ettiğim gibiydi. Karım günlük tutuyordu. Bu durumu şimdiye kadar günlüğüme mahsus yazmamıştım, ama aslında birkaç gün önce iyiden iyiye hissetmiştim. Geçen gün tuvalete indiğimde, misafir odasının önünden geçerken, kapının camının ardından içeriye şöyle bir göz attığımda karımın dengesiz bir duruşla yemek masasına kapaklanmış halini gördüm. Ondan önce, sanırım kaz derisinden yapılma bir kâğıdın buruşturulmasını andıran bir hışırtı duydum. Olasılıkla kapalı, kalınca bir defter bir minderin ya da öyle bir şeyin altına tıkıştırılırken çıkan sesti. Bizim evde kaz derisinden yapılma bir şey yoktur. Karımın o pahalı kâğıdı ne için kullandığını tahmin etmem güç olmadı. Yine de, bugüne kadar tahminimin doğruluğunu öğrenme fırsatım olmamıştı. Bugün sinemaya gittiği sırada misafir odasını karıştırdım ve kolaylıkla da buldum. Ancak, beni şaşırtan, herhalde kokusunu aldığımı fark ettiği için, defteri seloteyp ile kapatmıştı. Aptalca işler yapıyor. Onun bu kuşkucu hali beni çileden çıkarıyor. Ben karıma ait bile olsa, bir günlüğü izinsizce alıp okuyacak kadar sefil bir adam değilim. Fakat nedendir bilmem, içimden gıcıklık etmek

geldi. Seloteybi iz bırakmadan söküp sökemeyeceğime baktım. Seloteybin işe yaramayacağını, o farkına varmadan okuyabileceğimi, başka bir yol bulması gerektiğini anlasın istedim. Fakat sonuç başarısızdı. Yaptığı plan gerçekten hayranlık vericiydi. Seloteybi pür dikkat söktüğüm halde, defterin kabında iz kaldı. Defterin açıldığını onun anlamamasına imkân bırakmayacak şekilde kapatmıştım. Mutlaka seloteybin uzunluğunu da ölçmüştür, ama dikkatsizce tostoparlak ettiğim için uzunluğunu anlamam mümkün değildi. Göz kararıyla aynı uzunlukta bir seloteyp parçası ile kapattım. Defteri açtım, ama tek bir harfini bile okumadım. Buna inansa keşke. Gerçi ne kadar okumadım desem de, ısrarla okuduğumu iddia etmek onun karakterinde var. Okumadığım halde, okuduğuma inanacağına göre, oturup okumak en iyisi olurdu belki, ama yine de asla okumam. Aslında ben, karımın günlüğüne Kimura'ya karşı hislerini ne şekilde yazdığını görmekten korktum. Sevgili İkuko! Ne olur, günlüğüne bunu yazma. Gizlice okumam, ama yine de sen gerçekte ne hissettiğini günlüğüne yazma. Yalandan da olsa, Kimura yalnızca bir afrodizyak ve başka hiçbir anlam ifade etmeyen bir adam.

Kimura'nın bu sabah İkuko'yu sinemaya davet etmesinin nedeni, benim daha önce bunu ondan istemiş olmam. Ona, "Son zamanlarda ben evdeyken karım hiç dışarı çıkmıyor. Ev işlerini de yaşlı hizmetçimize yaptırıyor. Tavırları da garipleşti. Onu bir ara alıp dışarı çıkararak iki-üç saat oyalayıver," dedim. Toşiko'nun da onlara eşlik etmesi şimdiye kadarki âdetleri gereği olsa gerek, ama yine de, Toşiko'nun ruh halini anlamak güçtür. Annesine benzer; hatta ondan çok daha güç anlaşılır bir insandır. Sanırım o, benim çoğu babadan farklı olarak annesini çılgınca seviyor olmama kızıyor. Eğer bu doğruysa, tamamen yanlış anlıyor. Ben ikisini de aynı ölçüde

seviyorum. Yalnızca sevme şeklim tamamen farklı. Hiçbir baba kızını fanatikliğe kaçacak şekilde sevmez. Bir fırsatını bulup bunu Toşiko'ya açıkça anlatmam gerek...

Bu akşam, Toşiko ayrı eve çıktıktan sonra ilk kez yemek masasına dördümüz birlikte oturduk. Toşiko daha erken kalktı, karımsa konyak içtikten sonra her zamanki gibi oldu. Gece geç saatte Kimura ayrılırken polaroid makineyi geri verdim. "Film banyo etme zahmeti yok, ama flaş kullanmak insanı yoruyor. Normal makineler daha iyi çekiyor. Bundan sonra evdeki Zeiss-Ikon makinemi kullanmak niyetindeyim," deyince, "Dışarıda mı banyo ettiriyorsunuz?" diye sordu. Ne yanıt vereceğimi bir süre düşündükten sonra, "Sen banyo edebilir misin?" diye sordum. Sorumla birlikte Kimura'nın yüzünde sıkıntılı bir ifade oluştu ve, "Kendi evinizde banyo etmeniz daha iyi olmaz mı?" dedi. "Sen benim ne fotoğrafı çektiğimi anlayamadın mı?" diye sorunca, "Pek bilemiyorum," dedi. "Başkalarının görmesi durumunda sıkıntı yaratacak fotoğraflar ve bizim evde karanlık oda olarak kullanılabilecek bir yer de yok. Senin oturduğun yerde bir karanlık oda ayarlayamaz mısın? Eh, fotoğrafları da görmüş olursun," dedim. O da, "Zor olacağını sanmam. Ev sahibine bir sorayım," diyerek konuşmayı sonlandırdı...

28 Şubat...

Sabah saat sekizde, karım hâlâ derin uykusundayken Kimura geldi. Okula giderken uğramak istemiş. Ben henüz yataktan kalkmamıştım, ama sesini duyunca kalkıp misafir odasına indiğimde, "Hocam, tamamdır," dedi. Başta neden söz ettiğini anlayamadım, ama karanlık odayı kastediyordu. Kaldığı yerdeki banyo son zamanlarda hiç kullanılmıyormuş ve boşmuş. Orayı kullanabileceğini,

su sorunu da olmayacağını söyledi. Ben de odayı hemen ayarlamasını rica ettim.

3 Mart...

Kimura sınav dönemi olmasına rağmen, benden daha hevesli çıktı...

Geçen akşam uzun süredir kullanmadığım Ikon'u çıkarıp 36 pozluk filmi bir gecede bitiriverdim. Kimura bugün yine bir nedeni olmadığı halde bize uğradı. Sonra yukarı çıkıp "Girebilir miyim?" diyerek çalışma odama girdi ve bir süre yüzüme baktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, o ana kadar banyo işini Kimura'ya yaptırıp yaptırmamak konusunda karar verememiştim. İkuko'nun çıplak halini zaten birkaç kez görmüştü ve işi bir başkasına yaptıracaksam en uygun kişi oydu. Fakat o bile yalnızca anlık olarak ve göz ucuyla görmüştü. Farklı açılardan ve tahrik edici pozlardaki halini elbette görmemişti. Banyoyu ona yaptıracak olursam, onu tahrik etmiş olmaz mıyım acaba? Kendi kendine tahrik olmakla kalsa sorun değil, ama daha ileri de gidebilir. O durumda, onu öylesine tahrik eden kişi benden başkası olmadığına göre, her şeyin sorumlusu da ben olurum. Onun hiçbir suçu olmayacaktır.

Bu arada, karımın o fotoğrafları görme olasılığını da düşünmek gerek. Her şeyden önce, kocası onun haberi olmadan fotoğraflarını çekiyor ve gidip bir başkasına tabettiriyor. Elbette çok kızacaktır. Belki de kızmış numarası yapacaktır. Dahası o yüz kızartıcı halini Kimura gördüğüne göre, hem de kendi kocası gösterdiğine göre, Kimura ile yasak ilişki yaşamasına kocasının izin verdiğini düşünmekte haklı olacaktır. Tüm bunları aklımdan geçirdikçe içim dayanılmaz bir kıskançlıkla doluyordu ve kıs-

kançlık hissi müthiş keyif veriyordu. O tehlikeyi göze almaya karar vererek, Kimura'ya, "Peki. Bu filmi banyo etmeni rica edeceğim. Sakın bir başkasına gösterme. Tamamen kendin yap. Filmi banyo ettikten sonra, içinden ilginç olanları seçerim, onları tabedersin," dedim. Kimura'nın çok heyecanlandığından emindim, ama yüzündeki ifadeyi hiç bozmadan, "Olur," diyerek filmi alıp gitti.

7 Mart...

Bugün yine çalışma odasındaki kitap rafının önüne anahtar düşmüştü. Bu sene ikinci kez oluyordu. Geçen sefer 4 Ocak sabahıydı. Kocamın yokluğunda temizlik için girdiğimde nergis yerleştirilmiş vazonun önünde bulmuştum. Bu sabah aynı vazodaki erik çiçeklerinin pörsüdüğünü görünce suyunu değiştirmek istedim ve önceki seferle aynı yerde anahtarı buldum. Kesinlikle kasıtlı yapıyordur diye çekmeceyi açıp kocamın günlüğünü çıkardım. Bir de baktım, aynen benim yaptığım gibi seloteyp ile kapatmıştı. Böyle yapmakla, günlüğü mutlaka açıp okumam gerektiği mesajı vermeye çalıştığından eminim.

Kocamın günlüğü normalde öğrencilerin kullandığı türden, kabı kaygan, kalınca bir defterdi. Benim defterime kıyasla, seloteybi sökmek daha kolay olacak gibiydi. O seloteybi sonradan anlaşılmayacak şekilde sökebilir miyim diye, evet, yalnızca bu merakla defterin kabından ayırdım. Ancak, o kadar titizlendiğim halde, yine de ufacık bir iz kaldı. O kaygan, sert kâğıt üzerinde bile iz kalıyor işte. Yalnızca seloteybin yapıştırıldığı yerle sınırlı kalsa iyi, söküldüğü anda iz çevresine de yayılıveriyordu. Birinin açtığının anlaşılmamasına imkân yoktu. Yeniden seloteyple kapadım, ama kocamın benim gizlice açıp okuduğumu düşüneceğinden eminim.

Fakat şimdiye kadar pek çok kez söylediğim gibi, tek bir harfini bile okumadığıma Tanrı şahidimdir. Kocam mahrem şeyleri konuşmayı pek sevmez. O yolla bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordur belki, ama yine de, o şekilde açıp okumak bana sefilce geliyor. Kocamın günlüğünü açıp kalınlığının nereye ulaştığına şöyle bir baktım. Bunun nedeni de yalnızca meraktı. Kocamın o çizgileri anormal ölçüde ince dolmakalem yazısının üzerinde yürüyen bir karıncaya bakıyormuş gibi şöyle bir göz gezdirdikten sonra sayfayı hemen kapadım. Fakat bugün, sayfaların üzerine yapıştırılmış açık saçık fotoğrafları da gördüm. Görür görmez gözlerimi kapatıp, sayfayı telaşla çevirdim.

O fotoğraflar neyin nesiydi? Nereden bulmuş ve ne amaçla günlüğünün sayfalarına yapıştırmıştı acaba? Belki amacı benim de bakmamı sağlamaktı. İyi de, fotoğraflardaki kimdi acaba? Bir an aklımdan geçen düşünceyle kendimi çok kötü hissettim. Son zamanlarda, geceleri rüyamda birkaç kez ortalığın aniden gün ortası gibi aydınlandığı olmuştu. O sırada birilerinin flaş kullanarak fotoğrafımı çektiği hayalini gördüğümü sanmıştım. O "birileri"nin kocam, hatta Bay Kimura olabileceğini düşünmüştüm. Şimdi düşününce ne rüyaydı ne de hayal. Kocam gerçekten de, –Bay Kimura olması mümkün değil– ben uyurken fotoğraflarımı çekmiş olabilir. Öyle ya, bir seferinde, "Sen kendi vücudunun ne kadar güzel olduğunun farkında bile değilsin. Fotoğrafını çekip göstermek isterdim," dediğini anımsıyorum. Evet, o fotoğraflardaki kesinlikle bendim...

Geceleri uyurken arada sırada giysilerimin tamamen çıkarıldığını hissediyordum. Şimdiye kadar bunun bir kuruntudan ibaret olduğunu düşünüyordum, ama eğer o fotoğraflardaki bensem, gerçekmiş demektir. Fakat ben, uyanıkken elbette izin veremem, ama haberim yokken fotoğraflarımın çekilmesi pek de umurumda değil. Tuhaf bir zevk olduğu kanısındayım, ama kocam benim çıplaklığımı görmekten

keyif aldığına göre, kocasına sadık bir kadının görevi olarak hiç olmazsa haberimin olmadığı anlarda çıplak kalmaya sabretmem gerektiğini düşünüyorum.

Feodal dönemde olsaydık, kadının canı kocanın canına bağlı olduğuna göre, sefilce de olsa, onun söylediklerini harfiyen yerine getirirdim. Zaten bunu yapmam bir zorunluluk olurdu. Hele bir de kocam, o çılgınca eğlencesiyle tahrik olmadıkça beni tatmin edemiyorsa, üzerime düşeni yapmam gerekir: Yalnızca bir görevi yerine getiriyor değilim. İlk bakışta namuslu ve uysal bir eş olmanın karşılığı olarak, o sınırsız şehvetim fazlasıyla doyuruluyor.

Yine de kocam, neden beni çıplak bırakmakla yetinmedi ve tutup o halimin fotoğrafını çektikten sonra tabettirip, günlüğüne yapıştırdı acaba? O aşırı şehvetimle birlikte, aşırı utangaç bir insan olduğumu en iyi bilen kişi kocam değil mi? Öte yandan fotoğrafları kime tabettirdi acaba? Öyle şeyleri bir başkasının görmesine izin verecek ölçüde ihtiyacı mı vardı buna? Bana karşı yaptığı bir yaramazlıktan mı ibaret, yoksa bir anlamı mı var? Her zaman benim "ölçülü tavırlarım"la alay eden kocam, benim gereksiz utangaçlığımı düzeltmek niyetinde mi yoksa?..

10 Mart...

Böyle şeyleri buraya yazmam doğru olur mu, karım bunları okuyacak olursa ne gibi sonuçlar doğurur bilemiyorum. Fakat itiraf etmem gerekirse, son günlerde vücudumda bir tuhaflığın baş gösterdiğini hissediyorum. "Hissediyorum," diyorum, çünkü bunun basit bir sinirsel durumdan öteye geçmediği kanısındayım. O konularda doğuştan zayıf bir insan olduğumu söyleyemem. Ancak, orta yaşlarımdan itibaren karımın aşırıya kaçan şehvetine karşılık verebilmek için, erkenden gücümü tükettim

ve şu günlerde o meseleye arzum iyice zayıfladı. Hayır, arzum yeterince güçlü, ama bunu ayakta tutacak bedensel gücümün kalmadığını söylemem daha doğru olur. Bu yüzden türlü sıradışı yollarla kendimi zorlayarak duygularımı kışkırtıp, ucu ucuna da olsa karımın o hastalık ölçüsündeki şehvetine karşılık vermeye çalıştım. Fakat bunun daha ne kadar sürebileceğini düşündükçe, korkuya kapılıyorum.

Önceleri, yani şu son on yıldır, sürekli karısının atakları karşısında pasif kalan bir koca olmaktan öteye geçememiştim, ama son günlerde bu değişti. Bu yıla girdikten sonra, birdenbire Kimura gibi bir afrodizyağı kullanmayı öğrendim, konyak gibi bir ilacı keşfettim ve şimdilik kendim bile şaşıracak ölçüde çılgınca arzular içerisindeyim. O yüzden gücümü yerinde tutabilmek için Dr. Soma'nın tavsiyesiyle ayda bir kez erkeklik hormonu kullanıyorum, ama sanırım bu tek başına yeterli olmuyor diye, kendime üç dört günde bir 500 miligramlık hipofiz hormonu iğnesi yapıyorum (Bundan Dr. Soma'nın haberi yok). Fakat böylesine çılgınca arzulu halimi sürdürebilmemin nedeni ilaçların işe yaramasından ziyade, yaşadığım ruhsal heyecan olsa gerek. Kıskançlıktan kaynaklanan şiddetli coşku, karımın vücudunun tamamını görmenin getirdiği cinsel uyanış. İşte bunlar beni sınırsız bir çılgınlığın pençesine düşürüyor. Şu an için karımdan çok daha şehvetli bir hale geldiğimi söyleyebilirim.

Her gece önceden rüyamda bile görmediğim ölçüde zevkli anlar geçirirken, yaşadığım mutluluk karşısında minnet duymadan edemiyorum, ama bir yandan da bu mutluluğun sonsuza kadar sürmeyeceğini, bir gün cezamı çekme anının geleceğini, her geçen an ömrümü törpülediğimi düşünmeden edemiyorum. Hayır, gerçekte o cezanın ön belirtisi sayılabilecek belirtilerin ruh halimde ve bedenimde ortaya çıkmaya başladığını hissediyorum.

Geçenlerde, geçen hafta pazartesi sabahı, Kimura okula giderken uğradığını söyleyerek bize geldiği sabah, Kimura'nın geldiğini duyunca yataktan kalkıp misafir odasına inmek için hareketlendiğimde tuhaf bir şey oldu. Ayağa kalktığım anda odada bulunan her şeyin, soba borusunun, odanın sürgü kapısının, yeleğin, pencere pervazlarının ve kirişlerin hatları çift çizgiler halinde görünmeye başladı. Herhalde yaşım ilerlediği için gözlerim bulanık görüyor diye gözlerimi iyice ovaladım, ama bir işe yaramadı. Sanırım görme yetimde bir anormallik başgöstermişti. Şimdiye kadar, özellikle yaz günlerinde beynime giden kanın azaldığı anlarda gözlerimin önünün kardığı olurdu, ama bu seferki o anlardan kesinlikle farklıydı. Baş dönmesi olsa iki-üç dakikada düzelir, ama her şeyi çift görme halim bir türlü düzelmek bilmiyordu. Sürgülü kapının çıtaları, tuvalet ve banyo fayanslarının desenleri çift görünüyor, sonra hafifçe bulanıklaşmaya başlıyordu. Çizgilerdeki çiftlemeler ve bulanıklaşma pek keskin değildi. Hareket etmekte güçlük çekmiyorum ve başkalarının fark etmesine de imkân yok. O yüzden şimdiye kadar hiçbir şey yapmadım, ama o durum hâlâ devam ediyor. Beni sıkıntıya sokan, hareketlerime engel olan bir rahatsızlık değil, ama yine de içimdeki huzursuzluğu üzerimden atamıyorum. Sanırım bir göz doktoruna görünmem gerek, ama basit bir göz rahatsızlığı olmadığını, hastalığın kaynağının çok daha ciddi bir yerde olduğunu hissediyorum ve doktora gitmekten de korkuyorum. Dahası, bunun sinir sistemimle yakından ilgili bir rahatsızlık olduğunu da biliyorum. Arada sırada vücut dengemi kaybediveriyorum, bazen sağa, bazen sola yıkılıverecek gibi oluyorum. Vücut dengesini sağlayan sinirlerin nereden geçtiğini bilemiyorum, ama kafamın arka tarafında, tam omuriliğimin üstünde boş bir oyuk oluşmuş gibi hissediyorum. İşte tam orası mer-

kez olacak şekilde, vücudum bir yana devriliveriyor.

Bunun sinirsel bir durum olduğu düşünülebilir, ama dün, yine garip bir şey oldu. Öğleden sonra üç sıralarında Kimura'ya telefon etmek istediğimde, her gün telefon ettiğim okulunun numarası bir türlü aklıma gelmedi. Geçici bir unutkanlıktır belki dedim, ama o türden bir unutma değildi. Sanki belleğimi tamamen yitirmiş gibiydim. Ne alan kodunu, ne de sonraki numarayı hatırlayabildim. Şaşırdım, bir o kadar da telaşa kapıldım. Kimura'nın çalıştığı okulun adını anımsamaya çalıştım, ama olmadı. Daha da şaşırtıcı olan, Kimura'nın tam adını hatırlayamamamdı. Evimizde çalışan yaşlı hizmetçinin adını bile hatırlayamadım. Karımın adının İkuko, kızımın da Toşiko olduğunu unutmamıştım elbette, ama karımın ölen babasının, annesinin adları bir türlü aklıma gelmiyordu. Toşiko'nun taşındığı evin sahibesinin kocası Japon bir Fransız kadın olduğu, Doşişa Üniversitesi'nde Fransızca dersleri verdiği aklımdaydı, ama adını bir türlü çıkaramıyordum. En kötüsü, oturduğum evin Sakyo semtinde olduğu aklımdaydı, ama Yoşidauşi-no-miya Mahallesi sanki belleğimden tamamen silinip gitmişti. İçimi şiddetli bir huzursuzluk kaplamıştı. Eğer bu durum devam eder ve şiddeti de gün geçtikçe artacak olursa, üniversite profesörlüğünü bırakmak zorunda kalabilirim; bu bir yana tek başıma evden çıkamaz, insanlarla oturup konuşamaz olurum ve sonunda bakıma muhtaç bir hale düşebilirim, dedim kendi kendime. Fakat şimdilik, bellek yitimi söz konusu olsa bile, anımsayamadıklarım insan ve yer isimleri. Olayları unutmuş değilim. O Fransız kadının ismini anımsayamıyorum, ama öyle bir Fransız'ın varlığını, Toşiko'nun onun evinin bir odasında kaldığını biliyorum. Kısacası insanların ve şeylerin adını ileten sinirlerim uyuşmuş olsa gerek. Algılama ve iletme sistemim tamamen uyuşmuş değil. Şanslıyım; o uyuşma du-

rumu yirmi-otuz dakikayı geçmedi, sinirlerimin kopukluk yapan kısmı hemen eski halini aldı ve her şey yerli yerine dönüverdi. O sırada, durumun ne kadar süreceği endişesine katlanmaya çalıştım, hiç kimseye bir şey söylemedim ve onlar da farkına varmadı ve ondan sonra da şimdilik hiçbir şey olmadı, ama o halin ne zaman tekrar üzerime çullanacağını düşünmeden edemiyorum. O durumun yirmi-otuz dakika değil de bir-iki gün, belki bir-iki yıl, hatta tüm ömür boyunca esiri olabileceğim endişesi içimi yiyip bitiriyor. Karımın bunları okuyacak olursa tavrı ne olur acaba? Benim geleceğimi düşünerek hareketlerini sınırlamaya kalkar belki de. Fakat sanıyorum bunu yapmaz. Mantığı onu kontrol etse bile, o bıkmak bilmeyen vücudu mantığının sözünü dinlemez, beni çöküşe sürükleyene kadar da durmaz. Belki de yalnızca "Neler söylüyorsun? Tam son zamanlarda performansın bir hayli iyi derken, teslim mi oluyorsun yoksa? Sana olan ihtirasımı biraz gevşeteyim diye blöf yapıyorsun herhalde" diye düşünür yalnızca. Hayır, o bir yana, hatta her şey bir yana, şu günlerde esas benim kendimi kontrol etmem gerek. Yapı itibariyle hastalıklara karşı cesur değilim, aksine korkağım. Şu anki meseleyle ilgili olarak, 56 yıllık ömrümde ilk kez yaşamaya değecek bir şey buldum diye, ondan çok daha agresifleştim ve şehvetin pençesine düştüm...

14 Mart...

Öğleden önce kocam evde yokken Toşiko geldi ve benimle konuşmak istediğini söyledi. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Konunun ne olduğunu sordum. "Dün Bay Kimura'nın evinde fotoğraflar gördüm," dedi, bakışlarını hiç ayırmadan gözlerimin içine bakarak. Neden söz ettiğini anla-

madığımı söyledim. "Anne, ne olursa olsun ben hep senin yanındayım. Bana doğruyu söyle," dedi, bunun üzerine. Dün Bay Kimura'dan Fransızca bir kitap ödünç almak için sözleştiği için onun evine uğramış. Bay Kimura evde yokmuş, ama o eve girmiş ve kitaplıktan Fransızca kitabı çekmiş almış, içinden de el büyüklüğünde fotoğraflar çıkmış. "Anne, bütün bunların anlamı ne?" diye sordu. Hâlâ hiçbir şey anlamadığımı söyleyince, "Neden benden gizliyorsun?" dedi. O fotoğrafların geçen gün gördüğüm, kocamın günlüğüne yapıştırdığı fotoğraflarla aynı olduğunu ve benim edepsiz hallerimi yansıtan fotoğraflar olduğunu az çok tahmin edebiliyordum. Fakat her şey öyle ani olmuştu ki, Toşiko'ya durumu nasıl anlatabileceğimi hiç bilemiyordum. Toşiko'nun gerçekte olduğundan çok daha kötü ve ciddi bir durumun ortaya çıktığını düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Olasılıkla Toşiko, o fotoğrafları benimle Bay Kimura arasında evlilikdışı bir ilişki olduğuna dair kanıtlar olarak görüyordu. Benim Bay Kimura ve kocam için, hatta kendim için durumu açıklamak adına bir şeyler yapmam gerekiyordu, ama gerçekleri olduğu gibi anlatsam bile, Toşiko'nun söylediklerime inanacağından emin değildim. Bir süre düşündükten sonra konuşmaya başladım: "Olmaması gereken bir durum, ama aslında ben o halimi yansıtan fotoğrafların varlığından sen söyleyene kadar habersizdim. Eğer gerçekten varsa, ben uyurken baban çekmiştir ve Bay Kimura'dan banyo ve tab etmesini istemiştir: Bay Kimura ile benim aramda asla bunun ötesine geçen bir ilişki yok. Babanın beni neden uyuttuğunu, niye o fotoğrafları çektiğini, neden tutup da Bay Kimura'ya tabettirdiğini senin tahminine bırakıyorum. Şu an, kızımın karşısına geçip de bunları konuşmak zorunda olmak bana fazlasıyla acı veriyor. Bana daha başka bir şey sorma. Yalnız, her şeyi babanın emirlerine uyarak yaptım ve ben ne olursa olsun babana körü körüne sadık kalarak hizmet etmemin görevim olduğunda inanıyo-

rum, istemeyerek de olsa dediği şekilde hareket ettiğime inanmanı istiyorum. Belki anlamakta güçlük çekiyorsundur, ama ben eski geleneklere göre yetiştirildim ve bu şekilde davranmaktan başka çarem yok. Benim çıplak fotoğraflarımı görmek, babanı o kadar mutlu ediyorsa, o utanca katlanarak fotoğraf makinesinin karşısına çıkarım. Hele de, babanın kullanacağı bir kamera olursa."

"Anne, tüm bunları gerçekten inanarak mı söylüyorsun?" dedi Toşiko, yüzünde buruk bir ifadeyle.

"Evet, öyle," diye yanıtlayınca, "Senden utanıyorum," dedi, ses tonunu hiç değiştirmeden. Nedendir bilmem, onu kızdırmak keyifli olmaya başlamıştı ve hafiften de heyecanlanmıştım.

"Kocasına ölesiye sadık bir kadınsın yani," dedi, yüzünde soğuk bir gülümsemeyle. Toşiko babasının fotoğrafları Bay Kimura'ya tabettirmesine bir türlü anlam veremiyor, nedensizce annesini utandırdı, Bay Kimura'yı zor duruma soktu diye babasını suçluyor gibiydi. "İşin orasına karışmanı istemiyorum," dedim. "Babanın beni utandırdığını söylüyorsun, ama gerçekten öyle mi acaba? Ben öyle düşünmüyorum. Baban şimdi bile beni coşkuyla seviyor. Sanırım baban benim vücudumun yaşıma rağmen ne kadar güzel olduğunu kendisinden başka bir erkeğin de görmesini istemişti. Biraz hastalıklı bir ruh hali gibi gelebilir sana, ama ben anlayabiliyorum."

Kocamı korumak gereği ortaya çıkınca, normalde söylenmesi zor şeyleri ustalıkla söylediğimi sanıyorum. Gizlice günlüğümü alıp okuyan kocam, bu kısmı gördüğünde onu savunmak için ne kadar zorluk çektiğimi anlayacaktır.

"Durum bundan mı ibaret? Babam Bay Kimura'nın senin hakkında ne düşündüğünü bile bile, ne kadar da aşağılayıcı bir hareket!" dedi Toşiko. Bu sözlerini yanıtlamadım. Toşiko, Bay Kimura'nın o fotoğrafları o kitabın arasına koymasının, onun gibi bir adam için yalnızca dikkatsiz-

likten kaynaklanmadığını, bir nedeni olduğunu, mutlaka kendisine bir şeyler yaptırmak için olabileceğini söyleyip, Bay Kimura ile ilgili gözlemlerini uzun uzun anlattı, ama bunları buraya yazmamam kocam için iyi olur...

18 Mart...

Sasaki'nin Japonya'ya dönüşünün kutlamasına katılınca, ancak gece onu geçerken eve dönebildim. Karım akşam saatlerinden itibaren dışarı çıkmış. Herhalde film izlemeye gitmiştir diye çalışma odamda günlüğümü yazmaya koyuldum, ama saat on biri geçtiği halde eve dönmedi. Saat on bir buçukta Toşiko'dan telefon geldi. "Baba, hemen buraya gel," diyordu. "Nereye?" diye sordum. "Sekiden'e" diye yanıtladı. "Annen nerede?" diye sorunca, "Burada," dedi. "Saat çok geç oldu, eve dönmesini söyle. Yaşlı hizmetçimiz de evine dönünce evde yalnız kaldım," deyince, birdenbire sesini alçaltarak, "Annem buradaki banyoda bayıldı. Sanırım Dr. Kodama'yı çağırmamız gerek," dedi.

"Orada başka kim var?" diye sordum. "Üçümüz," dedi. "Sonra anlatırım. Öncelikle iğnesini yapmamız gerek sanırım. Sen gelemiyorsan, Dr. Kodama'yı çağırayım."

"Dr. Kodama'yı çağırmana gerek yok. İğnesini ben yaparım. Sen buraya gel de, ev boş kalmasın."

İğnesini her zaman hazır tutuyordum ve Toşiko'nun gelmesini beklemeksizin yola koyuldum (Aynı anda, tam da böyle bir durumda ya geçen günkü bellek yitimi tekrarlarsa korkusu içimi ürpertiverdi). Sekiden'deki evin yerini biliyordum, ama içine ilk kez girecektim. Toşiko kapıda bekliyordu ve bahçeye girer girmez beni kendi kaldığı ek odaya götürdü ve "Ben de gidip evi bekleyeyim," diyerek oradan ayrıldı. "Sizi de sıkıntıya sok-

tuk," dedi, Kimura. Kimura'dan bir açıklama beklemiyordum. Kimura da bir şey söylemedi. Durum ikimiz için de ziyadesiyle zordu. Hemen iğneyi hazırlamaya giriştim. Piyanonun önünde, hasır zemin üzerine serilen yatakta karım sakince uyuyordu. Hemen yanındaki sehpa kirli bardak ve tabaklarla doluydu. Başucundaki duvarda karımın dışarı çıkarken giydiği elbise, Toşiko'nun elbiselerini asmak için kullandığı yapma çiçeklerle süslü askıya asılmıştı ve karım, üzerinde tek bir uzun kombinezonla yatıyordu. Karım yaşına oranla aşırı şık giyinmeyi sever, ama üzerindeki kombinezon aşırı cesur bir seçimdi. Belki de içinde bulunduğumuz sıradışı durum ve yeryüzünden bana öyle gelmiş de olabilir. Nabzı bu hale düştüğü diğer anlardan farksızdı.

"Kızınızla birlikte buraya kadar getirdik," dedi Kimura yalnızca. Vücudunu silmişlerdi, ama hâlâ nemliydi ve üzerindeki kombinezon ıslaktı. Kombinezonun bağcıkları çözük haldeydi. Farklı olan, saçlarının çözülmüş, dağılmış halde oluşuydu. Kombinezonun yakası da sırılsıklamdı. Daha önce, evdeki banyoda sızıp kaldığında saçları bağlı olur, böylesine dağılmazdı. Kimura böylesinden hoşlanıyor herhalde, dedim içimden. Kimura bulunduğumuz evin neresinde ne olduğunu biliyor gibiydi. Banyodan kap getirip, su ısıtarak enjektörü dezenfekte etmeme yardım etti.

"Burada kalması uygun olmaz," dedim, yaklaşık bir saat kadar sonra.

"Evdekiler erken yatıyor. Madam hiçbir şey bilmiyor," dedi Kimura.

Karımın nabzı bir hayli düzelmişti ve eve götürmeye karar vererek, Kimura'ya araba çağırmasını söyledim. "Arabaya kadar ben taşırım," diyen Kimura sırtını döndü. Ben de karımı kucaklayarak kaldırıp, üzerinde yalnızca kombinezonuyla Kimura'nın sırtına yerleştirerek, askı-

daki kimonosunu ve yeleğini kollarından geçirdim. Bahçeden geçip arabaya ulaştıktan sonra, ikimiz bin bir güçlükle arabaya bindirdik. Küçük, 60 yenlik arabalardandı, Kimura öne oturdu. Konyak kokusu, kombinezona iyice sinmişti ve arabanın içerisindeki hava iç bunaltıcı bir hal almıştı. Karımı yanlamasına oturtup sarılarak, üşüyen saçlarına yüzümü gömüp, ayaklarını ellerimin arasına aldım ve onu öptüm (Kimura'nın görmesine imkân yoktu, ama hissetmiş de olabilir).

Kimura yatak odasına kadar yardım ettikten sonra "Hocam, bu akşam için bana güvenin lütfen. Kızınız her şeyi biliyor," dedi. "Artık gidebilir miyim?"

"Olur," dedim. Kimura ayrıldıktan sonra, Toşiko'nun evi beklediğini anımsayarak misafir odasına ve Toşiko'nun odasına baktım, ama yoktu. Az önce, biz İkuko'yu arabadan indirirken evin giriş kapısında bekliyor gibiydi, ama biz eve girince Sekiden'e dönmüş olmalıydı. Önce çalışma odama giderek, bu akşam olanları aceleyle günlüğüme yazdım. Yazarken, bir yandan da birkaç saat sonra yaşayacağım keyifli anları hayal ediyordum...

19 Mart...

Şafak sökene kadar gözümü bile kırpmadım. Dün akşam neler olduğunu düşünmek, korkuyla karışık bir keyif veriyordu. Henüz ne Kimura, ne Toşiko, ne de karım bir şey söylemişti. Elbette, bir şey söylemelerine fırsat da olmamıştı, ama hemen duymak da istemiyordum. Onlar bir şey söylemeden önce, aklımda kurgulamak farklı bir zevkti. Kendi kendime, şu şöyle olmuştur, bu böyle olmuştur, diye çok farklı senaryoları aklıma getirerek kıskançlığa ve öfkeye kapıldıkça, müthiş tahrik oluyordum. Gerçekleri öğrendiğim anda, bu zevk sona eriverecek.

Karım şafak sökerken yine aynı şekilde sayıklamaya başladı. "Bay Kimura" sözü bu sabah sık sık, bazen güçlüce bazen cılızca, kesik kesik tekrarlandı. O ses kesilecek gibi olup da, tekrar başladığında işe giriştim...

Birden, içimdeki kıskançlık da, öfke de silinip gidiverdi. Karım uyuyor muydu, yoksa uyanık mıydı, hatta uyuyor numarası mı yapıyordu, artık önemli bir sorun değildi. Kendimin ben mi, yoksa Kimura mı olduğunu bile ayrımsayamaz haldeydim...

O an, dördüncü boyuttaki dünyaya geçiverdiğim hissine kapıldım. Anında yükseğe, daha yükseğe, göğün zirvesine eriştiğimi düşünmeye başladım. Geçmiş tamamen hayaldi artık ve tek gerçeklik içinde bulunduğum mekândı ve karımla baş başaydım...

Belki ölüveririm dedim, ama o yaşadığım an sonsuzluktu...

19 Mart...

Dün akşam olanları, tedbir amaçlı olarak ayrıntılarıyla yazmak niyetindeyim. Dün akşam kocamın geç döneceğini biliyordum ve kocama önceden, "Biz de sinemaya gideriz belki," demiştim. Dört buçuk gibi Bay Kimura dışarı çıkmak için davet etmeye geldi, ama Toşiko biraz geç kalarak, ancak beş gibi gelebildi. "Nerede kaldın?" deyince, "Çok arada derede bir saat diye, yemek yedikten sonra çıkalım istedim. Anne, bugün ben hizmet edeceğim. Yemeği Sekiden'de yiyelim. Zaten, şimdiye kadar hiç bana gelmemiştin," dedi Toşiko. "Bak, hem de bir sürü şey aldım."

Elinde piliç, sebze ve soya fasulyesi ezmesi dolu paketlerle, ikimizi çekiştirerek kapıya doğru giderken, "Bunu buradan götürelim," diye, henüz yarısından fazlası dolu Courvoisier konyağı da kapıverdi.

"Bu akşam içmesek? Baban da evde yok," dedim, ama, "İyi de, o kadar uğraşıp yemek hazırlayacağım. Bu olmadan olmaz," dedi.

"O kadar uğraşma istersen. Sonrasında sinemaya da gideceğiz. Basit bir şeyler yeterli olur," dediysem de, "Sac kavurma basit bir şey zaten," dedi.

Piyanonun önüne iki sehpa koymuş, gazocağı yerleştirmişti (Sacı ve ocağı kaldığı evdekilerden ödünç almıştı). Hemen de yemek hazırlığına girişiverdi, ama malzeme her zaman olduğundan daha fazlaydı ve o kadar fazla çeşit olması beni şaşırtmıştı. Soğan, sarmısak ve soya fasulyesi ezmesi bilindik şeyler, ama yerelması, dereotu, zambak soğanı ve sebze türleri... Toşiko tüm bunları mahsus aynı anda getirmedi, sofraya azar azar taşıdı. Piliç bile çok iri gelmişti. Doğal olarak, yemek bir türlü hazır olmayınca konyak faslına geçildi.

"Küçükhanım, sizin konyak içmeniz pek sık rastladığımız bir durum değil," dedi Kimura, ama kendisi de bir hayli hızlı içiyordu.

"Artık sinemaya gitmek için vakit çok geç," dedi Toşiko, uygun bir an yakalayarak. Ben de sinemaya gidemeyecek kadar çakırkeyif olmuştum. Yine de, içimde aşırıya kaçtığıma dair bir his yoktu. Her zaman öyle oluyor, ama sarhoşluğumu belli etmeden içtiğim için, bir noktaya kadar gayet iyi içiyorum, ama belirli bir miktarı aşınca her şey karman çorman oluveriyor. Başta, Toşiko beni sarhoş etmeye çalışıyor diye, temkinli davranıyordum. Temkinli davranıyordum, ama bir yandan da istiyordum. Belki de arzuluyordum desem daha doğru olur. Ruh hali olarak da hazır değildim diyemem. Bay Kimura ile Toşiko'nun önceden anlaşıp anlaşmadığını bilemiyorum. Sorsam bile nasıl olsa söylemezler diye, sormaya da kalkmadım.

Yalnız, Bay Kimura da, "Hocanın yokluğunda bu kadar içmeniz sorun olmaz mı?" dedi, ama son zamanlarda

o da bir hayli ustalaşmıştı ve karşılıklı olarak birbirimize konyak ikram ediyorduk. Bay Kimura'nın da aynı düşüncede olduğunu sanıyorum, ama kocamın olmadığı bir yerde Bay Kimura ile içki içmekle, kocama karşı gelmiş olmuyordum. Kocamın kıskançlık hissederek mutlu olduğunu da biliyordum. Yine de, kocamı tahrik edebilmenin tek neden olduğunu söyleyemem. Yalnızca, öyle düşünerek rahatlayabiliyordum ve kadehleri ardı ardına devirdim.

Bir de burada açıkça belirtmeliyim ki, Bay Kimura'ya âşık olduğumu söyleyemem, ama ondan hoşlandığım bir gerçek. Âşık olmayı aklımdan geçirsem, hemen olabileceğim bir noktaya geldim. Kocamı kıskandırabilmek için bu noktaya gelmem de gerekiyordu, ama zaten Bay Kimura'dan hoşlanıyor olmasaydım, böyle bir durum ortaya çıkmazdı. Ayrıca, şimdiye kadar net bir çizgiyi korudum ve ötesine geçmemek için elimden gelen gayreti gösterdim. Fakat bundan sonra o çizgiyi her an aşabileceğim hissine kapılıyorum. Umarım kocam benim iffet anlayışıma aşırı güvenmiyordur. Kocamın arzusunu yerine getirebilmek için, uçurumun kıyısına kadar geldim, ama artık kendime güvenemiyorum...

Öte yandan ben, hep rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu bilmeden uyurken görüveriyorum işte Bay Kimura'nın çıplak halini... Bay Kimura dediğimde kocama, kocam dediğimde Bay Kimura'ya dönüşüveren o çıplak vücudu... Mümkün olursa, kocamın rahatsız etmeyeceği bir zaman, çıplak gözle gördüğümde nasıl olacağını da merak ediyorum...

Ne zaman olduğunu anımsayamıyorum, ama sarhoşluktan başım dönmeye başlayınca lavaboya kaçtım. "Anne bugün banyo hazır. Madam çıktıktan sonra girmek ister misin?" diye seslendi Toşiko, lavabonun kapısının ardından. Banyoda bayılivereceğimi, o durumda beni kucaklayıp kaldıracak kişinin Toşiko değil de Bay Kimura olacağı-

nı, artık bulanıklaşmaya başlayan bilincimin bir köşesinde aklımdan geçirdim. "Anne. Öylesi daha iyi olur," dedi Toşiko, bir ya da iki kez daha gelerek. Bunu ancak hayal meyal anımsıyorum. Hemen sonra, banyoyu tek başıma bulup, buzlu cam kapısını açarak, kimonomu çıkardığımı anımsıyorum, ama sonrasında bilincimi tamamen yitirmişim...

24 Mart...

Dün akşam, karım yine Sekiden'deki evde bayıldı. Dün akşam yemeğinden sonra ikisi gelip karımı sinemaya götüreceklerini söyleyerek birlikte çıktılar. Saat on biri geçtiği halde geri dönmeyince, olacakları az çok kestirebildiğimi söylemeliyim. Vakit iyice geç olunca, telefon etmeyi düşündüm, ama bu da çok aptalca olur diye, karşı tarafın telefon etmesini beklemeye başladım (Beklerkenki sabırsızlığım ve yaşadığım sinir harbi ile birlikte, o gecelerden birini geçirme beklentisiyle yüreğim küt küt atıyordu).

Saat on ikiyi geçerken Toşiko tek başına geldi. Taksiyi dışarıda bekleterek eve girip, "Annem yine her zamanki gibi oldu," dedi. Sinemadan sonra (Öyle olduğunu söylüyordu, ama doğruluğundan emin değilim) ana-kız Kimura'yı kaldığı yere kadar bırakmışlar. Kimura annesini eve bırakmak istediğini söylemiş, önce Sekiden'deki eve birlikte gitmişler, sonra da hep birlikte eve girivermişler. Toşiko çay hazırlamış, ama geçen günkü Courvoisier'in dörtte biri misafir odasında duruyormuş. Toşiko çayların içerisine birer kaşık konyak koyarak ikram etmiş. Bir süre sonra, ikisi birbirlerine kadehle ikram etmeye başlamışlar ve çok geçmeden şişeyi bitirmişler. Tesadüfen önceki akşam olduğu gibi banyo hazırmış ve gerisi aynı şekilde olmuş...

Tüm bunlar, Toşiko'nun içinde hiçbir özür içermeyen açıklamalarıydı. "İyi de, sen ikisini yalnız bırakıp mı geldin?" diye sordum.

"Evet. Telefon hattını benim telefona çevirmemiştim. Madamın evine gitmem pek hoş olmazdı," dedi Toşiko. "Üstelik, nasıl olsa araba lazım olacak diye, bin bir güçlükle bir tane yakalayıp geldim işte." O kendine özgü suçlayıcı gözlerle bakıyordu bana. "Geçen sefer şansımıza hemen bulabilmiştik, ama bugün bir türlü yakalayamadım. Caddede bir süre bekledim, ama tek bir araba bile geçmedi. Oradaki Kamogava taksi durağına kadar gittim, arabada yatan şoförü uyandırdım, onunla geldim," dedi Toşiko ve ben sormadığım halde, "Evden çıkalı yirmi dakika oluyor," diye ekledi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Toşiko'nun o son lafı hangi gizli anlamda ettiğini çıkarsayabildim, ama mahsus anlamazdan gelerek, "Geçmiş olsun. Şimdi evi bekle öyleyse," diyerek, iğneyi hazırladım, aynı arabayla yola düştüm.

En başından beri anlamadığım, o üçünün işin neresine kadar anlaşmış olduğuydu. Yalnız, elebaşının Toşiko olduğundan, onun diğer ikisini bilinçli bir şekilde yalnız bıraktığından, yolda mahsus yirmi dakikadan fazla oyalandığından (Yirmi-otuz dakika değildir. Mutlaka bir saatten fazla oyalanmıştır) adım gibi emindim. Sekiden'deki eve giderken, o yirmi dakika ila bir saat arası sürede o evdeki odanın içinde neler olduğunu düşünmemek için kendimi zorladım.

Karım yine önceki gece üzerinde bulunan kombinezonla uyuyordu. Duvardaki askıda yine elbiseleri sallanıyordu. Kimura sıcak su ve kap getirdi. Karım kendini iyice kaybetmiş, önceki gece olduğundan çok daha derin bir uykudaymış gibiydi, ama o haline rağmen, önceki gece rol yaptığını, aslında bilincinin yerinde olduğunu çok iyi biliyordum. Nabzı da her zaman olduğundan çok

daha güçlüydü. Böyle bir durumda iğne yapmanın aptalca olacağını düşünerek, her zamanki ilaç yerine vitamin iğnesi hazırladım. Fakat Kimura farkına vararak, "Hocam, emin misiniz?" diye sordu. "Evet. Bu akşam o kadar da kötü değil gibi," diyerek, iğneyi yaptım...

Karım gece sık sık, "Bay Kimura, Bay Kimura," diye sayıkladı. Sesinin tonu ve söyleyiş şekli daha önceki sayıklamalarından farklıydı. Sayıklama değil de, derinlerden gelen bir inilti, bir feryat gibiydi. Birleşmemizin doruk noktasının öncesi ve sonrasında o sesi bir kat daha güçlendi... Sonra dilimin ucunda ısırığını hissettim... Hemen ardından bu kez kulağırnı ısırdı... Bunlar şimdiye kadar hiç olmamış şeylerdi. Karımı bir gecede böylesine ihtiraslı bir kadına dönüştürenin Kimura olduğunu düşününce, bir yandan müthiş bir kıskançlığa kapıldım, bir yandan da içten içe teşekkür ettim. Elbette Toşiko'ya da minnettardım. Kaderin cilvesi, Toşiko beni sıkıntıya sokmaya çalışırken, aksine sevindirmişti... Benim bu ruh halimi bilmesine de imkân yok gerçi...

Birleşmemiz sonrasında bu sabah feci bir baş dönmesi yaşadım. Karımın yüzünü, çenesini, omuzlarını, her şeyini çift görüyordum. Sanki onun üzerinde, ondan bir tane daha var gibiydi. Hemen sonrasında uyumuşum, ama rüyamda da karımı çift gördüm. Önce tamamını çift gördüm, sonrasında vücudunun kısımları havaya saçılmış gibi göründü. Dört gözü, hemen altında iki dudağı, biraz uzakta, bir-iki karış mesafede havada asılı kalmış halde iki ağzı şeklinde bir görüntüydü. Üstelik renkleri çok berraktı. Hava berrak, saçları kara, dudakları al, burnu beyaz ten rengi... Dahası o karalık, kırmızılık, beyazlık, karımın normalde olduğundan daha göz alıcıydı. Sanki bir filmin posteri gibi çarpıcıydı.

Bir rüyadaki renklerin bu kadar göz alıcı olmasının sinirlerin zayıflığına işaret olduğunu rüyam esnasında

bile düşündüğüm halde, öylece rüyayı görmeye devam ettim. İki sağ bacağı, iki sol bacağıyla suyun içindeymiş gibi havada yüzüyordu, ama ten renginin beyazlığı kalmamış gibiydi. Fakat kesinlikle onun bacaklarıydı. Bacaklarının hemen ardında, ama kopuk bir halde tabanları da havada yüzüyordu. Gözümün önünü beyaz bir kütlenin kapladığını gördüm. Aslında bir seferinde fotoğrafını çektiğim kalçalarıydı...

Kaç saat sonrasıydı bilemiyorum, ama farklı bir rüya daha gördüm. Başta Kimura'nın çıplak hali sandım, ama omuzlarının üstündeki baş bir Kimura oluyor, bir ben oluyordum. Hatta aynı omuzlardan, Kimura'yla ikimizin başları birlikte yükseliyordu. Vücut yine çiftti...

26 Mart...

Böylece, üçüncü kez kocamın olmadığı bir yerde Bay Kimura ile görüştüm. Dün gece o odada, henüz kapağı açılmamış bir Courvoisier konyak gözüme ilişiverdi. "Sen mi aldın?" diye sordum Toşiko'ya. "Benim haberim yok," diye yanıtladı. "Dün dışarıdan döndüğümde şişe buradaydı. Bay Kimura getirmiştir herhalde," dedi Toşiko, ama Bay Kimura da haberi olmadığını söyledi.

"Hoca getirmiştir mutlaka. Bence öyle. Bence anlamı derin bir şaka," dedi Kimura.

"Babamsa eğer, çok kötü bir şaka," diye lafa girdi Toşiko. İkisi de bilmediklerini söylüyordu. Kocamın getirip bıraktığını düşünmek en doğrusu, ama gerçekte ne olduğunu bilemiyorum. Bay Kimura'nın ya da Toşiko'nun alıp getirmiş olması ihtimali elbette var. Çarşamba ve cuma günleri Madam Osaka'ya derse gittiğinden, ancak gece on bir gibi dönüyor. Geçen akşam da konyak içmeye başladıktan sonra, Toşiko iyi bir zamanlamayla sıvışıp Madam'ın odasına

kapanıverdi (Bunu ilk kez yazıyorum. Kocamın yanlış anlayacağı endişesiyle yazmaktan çekinmiştim. Fakat sanırım artık buna gerek yok) ama dün akşam da erken bir saatte ortadan kayboluverdi ve Madam eve döndükten sonra bile, bir süre onun yanında kaldı.

Bayıldıktan sonrasını anımsamıyorum. Fakat ne kadar sarhoş olursam olayım, o son çizgiyi dün gece de geçmediğimi çok net anımsıyorum. Henüz o çizgiyi geçmeye cesaretim yok ve Bay Kimura'nın da aynı durumda olduğuna inanıyorum.

"Polaroid fotoğraf makinesini Hoca'ya ben verdim. Hoca'nın sizi sarhoş ettikten sonra çırılçıplak bırakma huyu olduğunu biliyordum da o yüzden. Fakat Hoca, polaroid makine ile yetinmedi, kendi Zeiss-Ikon makinesini kullanmaya başladı. Herhalde vücudunuzu ayrıntısıyla izlemek amacıyla yapmıştır, ama bu bir yana, esas hedefi beni sıkıntıya sokmaktı herhalde. Tabetme işini bana yükleyip, heyecanlanmamdan, tahrike dayanmaya çalışmamdan keyif alıyor sanırım. Dahası, benim bu ruh halimin size yansıyacağını, sizin de aynı sıkıntıyı yaşayacağınızı bildiğinden, bu da ona keyif veriyor. Sizi ve beni bu sıkıntılara sokan Hoca'ya karşı öfkeliyim, ama yine de, Hoca'ya ihanet etmek içimden gelmiyor: Sizin çektiğiniz sıkıntıyı gördükçe, kendim de aynı sıkıntıyı yaşayıp, içimdeki bu acıyı derinleştirmekten başka niyetim yok," dedi Kimura.

Ona, "Toşiko fotoğrafları senden ödünç aldığı Fransızca kitabın içerisinde bulmuş," dedim. "Bunun bir tesadüf olduğunu hiç sanmadığını, mutlaka bir anlamı olduğunu söyledi. Niyetin neydi?" diye sordum.

"O fotoğrafları kızınız görecek olursa, mutlaka bir şeyler yapar diye düşündüm. Konuyla ilgili olarak, asla kızınızı yönlendirmiş değilim. Shakespeare'in Iago karakteri gibi huyları olduğunu bildiğimden, öyle yapmakla 18 Mart gecesi gibi bir an yaşayabileceğimizi düşünmüştüm. 23'ü

akşamı da, bu akşam da kızınız inisiyatifi tamamen eline aldı ve ben sadece onun yönlendirmesine uydum."

"Seninle ilk kez baş başa konuşuyoruz. Hayır, başka hiç kimseyle de, hatta kocamla bile hiç böyle bir konuşmam olmadı. Seninle benim aramdaki ilişkiye kocam pek burnunu sokmak istemiyor gibi. Konuşmaya korkuyordur herhalde. Zaten benim iffetli davranacağıma da güveniyordur. Ben de iffeti elden bırakmayacağıma inanmak istiyorum, ama inanmalı mıyım sence? Bunu ancak sen yanıtlayabilirsin," dedim.

"İnanınız," dedi Bay Kimura. "Ben sizin vücudunuzun her yerine dokundum. Yalnızca, çok önemli bir yer dışında. Hoca beni bir kâğıt inceliği mesafesine kadar size yakınlaştırmaya çalıştığına göre, onun bu isteğine karşı gelmem ve size o sınırlar içerisinde yakın olmak isterim."

"Sözleriniz beni rahatlattı," dedim. "İffetim konusunda böylesine özen gösterdiğiniz için size müteşekkirim. Kocamdan nefret ettiğimi söyledim, ama bir yandan da sarsılmaz bir bağlılıkla onu seviyorum. Burası gerçek. Ona nefretim arttıkça, sevgim de aynı ölçüde artıyor. O adam, seni o şekilde arada bırakarak sıkıntıya sokmadığı müddetçe cinsel iştahı kabarmıyor. Bunu, nihayetinde beni mutlu etmek için yaptığını düşündüğümden, ona asla sırt çeviremem. Yine de Bay Kimura, şöyle düşünemez misiniz acaba? Kocamla sizin aslında tek bir insan olduğunuzu, aslında onun iç dünyasında sizin de var olduğunuzu, iki ayrı insan olsanız da aslında aynı vücutta olduğunuzu..."

28 Mart...

Üniversitenin göz polikliniğinde gözlerime baktırdım. Aslında hiç içimden gelmiyordu, ama Dr. Soma çok ısrar edince, istemeyerek de olsa gittim. Baş dönmesinin be-

yin atardamarlarının sertleşmesinden kaynaklandığını söylediler. O yüzden beyinde kanlanma oluyormuş, bu da baş dönmesine, görme bozukluğuna ve bellekte karmaşaya yol açıyormuş. Kötüleşmesi durumunda bayılmalara da yol açabilirmiş. Geceleri tuvalete kalkınca, ani hareketler yapınca, vücudumu aniden çevirince baş dönmesi hissedip hissetmediğimi sordular, hissettiğimi söyledim. Dengemi yitirmemin, bir yana devriliverecek gibi olmamın, yeraltında gömülüp kalmış gibi hissetmemin de, içkulak damarlarındaki dolaşım bozukluğundan kaynaklandığını söylediler.

Dahiliyeye geçip Dr. Soma'ya da göründüm. Şimdiye kadar tansiyonumu hiç ölçtürmemiştim, ama bugün ilk kez ölçtüler. Kardiyografi çekerek, böbreklerimi de kontrol ettiler. Dr. Soma tansiyonumun o kadar yüksek çıkacağını hiç düşünmediğini, çok dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Ne kadar olduğunu sorduysam da, önce söylemek istemedi. Üst rakam 200'ün üzerinde alt rakam ise 156'ymış. Aradaki fark küçükmüş, ama hiç de iyiye işaret değilmiş. Hormon ilaçlarını aşırı kullandığımı, böbrekleri takviye edecek ilaçlar yerine tansiyon düşürücü ilaçlar almamın yerinde olacağını söyledi. Sonra özür dileyerek cinsel ilişkiye girmemem ve alkolü bırakmam gerektiğini, çiğ ve tuzlu yemeklerin dokunacağını da ekledi. Sonra vitamin ve tansiyon ilaçları kullanmamı, tansiyonumu sık sık ölçtürmemi önerdi.

Bunları günlüğüme mahsus yazıyorum. Karım öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Yeri gelmişken, doktorun dediklerine kulak asmayacağım. Karım bir şey diyene kadar, herhalde her şey olduğu gibi devam eder. Tahminimce karım burada yazdıklarımı okusa bile, okumamış gibi yapacak, şehveti de her geçen gün güçlenecektir. Bu onun vücudunun değişmez kaderi. Aynı zamanda, ben de iş buraya kadar geldikten sonra,

artık geri dönemem. Karımın tavırlarındaki, geçen akşamdan sonraki ani değişiklik, çok farklı tekniklere başvurur hale gelmesi, bu kararımda etkili oluyor.

Karım eskiden olduğu gibi, birleşmelerimiz sırasında tek kelime konuşmuyor. Yalnızca, hareketleriyle sevgisini göstermeye çalışıyor. Sürekli yarı uykuda yarı sarhoşmuş numarası yaptığı için, ışığı söndürmeye gerek de yok. Uyurken olsun, sarhoşken olsun, o mahcup tavırlarını tarif edemem.

Başlangıçta, araya bir hayli mesafe koyarak, Kimura ile karımı karşılaştırmıştım. Fakat zamanla bu beni tahrik etmeye başlayıp da, daha sonra yetersiz kalmaya başlayınca, Kimura ile karım arasındaki mesafeyi de daraltım. O mesafe daraldıkça kıskançlığım aynı ölçüde artıyor, kıskançlığım arttıkça da zevk alıyor, nihai amacıma ulaşabiliyordum. Bunu karım da istiyor, ben de istiyorum ve durmak da bilmiyorum.

Yılbaşından beri üç ay geçti. Fakat o işin hastası karıma bu ana kadar direnmeyi başardığımı düşündükçe, kendime hayranlık duymadan edemiyorum. Onu ne kadar sevdiğimi, artık o da anlamıştır. Peki şimdi ne olacak? Ne yaparsam cinsel iştahımı şu an olduğundan daha fazla artırabilirim? Böyle giderse, çok geçmeden iştahım kuruyuverecek. Zaten o ikisini, normalde gizli ilişki yaşadıkları kabul edilebilecek bir noktaya kadar sürükledim. Şu an bile karıma güveniyorum, ona inanıyorum. Acaba, onun iffetine leke sürülmeden, şu an olduğundan daha fazla yakınlaşmaları için bir yol var mı? Hep bunu düşünüyorum, ama onların da bunu düşünmeleri gerek. Onlar derken, Toşiko'yu da dahil ediyorum...

Karımın sinsi bir kadın olduğunu söyledim, ama bu lafı söyleyen ben de sinsi bir adamım. İkisi de sinsi bir adamla bir kadının çocuğu olduğuna göre, Toşiko'nun da sinsi bir kız olması garipsenecek bir durum değil. Fakat

ondan daha sinsi olan Kimura. Arayıp birbirlerini bulmuş gibi, dört sinsi insanın bir araya gelivermesi insana bıkkınlık veriyor. Elbette dünyada bile eşi benzerine az rastlanır bir durum da, dört sinsi insanın birbirlerini kandırarak tek bir amaç için uğraşmaları. Şöyle ki; hepimizin farklı düşünceleri var belki, ama karım düşebileceği yere kadar düşmek niyetinde ve bunun için elinden gelen çabayı gösteriyor, dördümüz de aynı noktada birleşmiş haldeyiz...

30 Mart...

Öğleden sonra Toşiko geldi. Onun daveti üzerine Randan Hattı'nın son durağı Omiya İstasyonu'na kadar gidip orada Bay Kimura ile buluşup, üçümüz birlikte Araşi Dağı'na gezmeye çıktık. Bu fikir Toşiko'dan çıkmış, ama gerçekten iyi olmuş. Okullar kapalı olduğundan Bay Kimura'nın da boş günüydü. Irmağın kıyısında yürüyüş yapıp kayık kiralayarak Rankyo Şatosu'nun kıyısına gittik, Togetsu Köprüsü'nde mola verip Tenryu Tapınağı'nın bahçesini seyrettik. Uzun bir aradan sonra ilk kez dışarının sağlıklı havasını soluyordum. Bundan sonra arada sırada bunu tekrarlamam iyi gelecek. Kocam gençlik zamanlarından beri kendini kitap okumaya adadı. Böyle yerlere getirdiği günler neredeyse yok denecek kadar az. Geri dönüş yolunda Hyakumamben İstasyonu'nda üçümüz ayrı yönlere dağılarak kendi evlerimize döndük. Öylesine güzel bir gün geçirmiştim ki, akşam oturup konyak içmek istemedim...

31 Mart...

Dün gece kocamla ikimiz içkinin yardımı olmaksızın yatağa girdik. Geceleyin her yeri gündüz gibi aydınlatan floresan lambanın ışığı altında, mahsus geceliğimin eteğinin kenarından sol ayağımın parmak uçlarını çıkarıp gösterdim. Kocam anında farkına varıp yatağıma giriverdi. Alkolün desteğine sığınmaksızın, göz kamaştırıcı ışık altında o işe şimdiye kadar neredeyse hiç girişmemiştim. Bu mucizevi olay karşısında, kocamın çok fazla heyecanlandığı her halinden belliydi...

Sekiden'deki Madam gibi, kocam da tatilde olduğundan, çoğunlukla evde oluyor. Gerçi kocam her gün mutlaka bir-iki saat dışarı çıkarak etrafta öylesine dolaşıp geri gelir. Bunu yürüyüş yapmak amacıyla yapar, ama bir amacı da bana günlüğünü gizlice okuma fırsatı vermektir. Kocam her, "Biraz dolaşmaya çıkıyorum," dediğinde, bana, "O arada sen de günlüğümü okursun," dermiş gibi bir hisse kapılıyorum. O öyle yaptıkça, günlüğünü okumak hiç içimden gelmez, ama o böyle davrandığına göre, benim de ona benim günlüğümü okuma fırsatı yaratmam gerek...

31 Mart...

Karım dün gece beni çok mutlu etti. Sarhoş olmuş numarası yapmadı. Lambayı söndürmemi bile istemedi. Hatta kendiliğinden, beni çok farklı şekillerde tahrik ederek, cinsel isteğimin zirveye çıkmasını sağladı. Onun bu kadar çok şey bildiği aklımın ucundan bile geçmemişti... Bu ani değişimin nedenini, sanırım çok geçmeden anlarım...

Baş dönmem iyice şiddetlenince Dr. Kodama'nın muayenehanesine gittim ve tansiyonumu ölçtürdüm.

Doktorun yüzünde bir hayret ifadesi oluşuverdi. Tansiyonumun cihazı bozacak ölçüde yüksek olduğunu söyledi. Derhal bütün işleri bırakmalı ve istirahate çekilmeliymişim...

1 Nisan...

Toşiko Batı tarzı giysi dikiş öğretmeni Bayan Kavai'yle birlikte geldi. Bu kadın Batı tarzı giysi dikiş öğretmenliğinin yanı sıra kadın giysileri için sipariş de alıyor. Vergi eklenmediği için piyasanın yüzde 20-30'u daha ucuz elbise diktirebiliyoruz. Toşiko giysilerini hep bu kadına diktirir. Bense öğrencilik yıllarımda giydiğim üniforma dışında hiç Batı tarzı giyinmedim. Tarzım biraz geleneksel kalıplarda kalır ve vücut yapım Japon tarzına daha uygundur. O yüzden, artık Batı tarzı pek aklıma gelmez, ama Toşiko durmadan ısrar edince, bir tane yaptırmak istedim. Nasıl olsa öğrenecek, ama yine de, hoşuna gitmeyebilir diye, bugün öğlenden sonra o yokken gelmelerini istedim. Kumaş ve kalıp tercihini Toşiko ve kadına bıraktım. Bacaklarım biraz yamuk diye eteği uzun tutup, dizimin hemen üzerine kadar inecek şekilde yapmasını istedim. Kadın bacaklarımın yamuk olmadığını, Batılılarda da bu kadar bir çarpıklığın normal olduğunu söyledi. Kumaş için çok farklı örnekler gösterdi. Kadife kumaş, koyu pembe kareli ceket ve etek. Modes et Travoux *dergisindeki bir modeli gösterip, onu tercih etmem gerektiğini söylediler. On bin yenin üzerinde bir rakama mal olacak, ama ona göre bir ayakkabı, biraz da aksesuar almam gerekecek.*

2 Nisan...

Öğleden sonra dışarı çıktım. Akşamüzeri eve döndüm.

3 Nisan...

Sabah onda dışarı çıktım. Kavara semtindeki T-H ayakkabı mağazasından ayakkabı aldım. Akşamüzeri eve döndüm.

4 Nisan...

Öğleden sonra dışarı çıktım. Akşamüzeri döndüm.

5 Nisan...

Öğleden sonra dışarı çıktım. Akşamüzeri eve döndüm.

5 Nisan...

Karım farklı bir insan haline geldi. Son günlerde öğlen saatleri (bazen sabahtan itibaren) tek başına dışarı çıkıp dört-beş saat sonra akşam yemeği için geri dönüyor. Konyak içmeye yanaşmıyor. Genellikle ayık. Şu günlerde Kimura tatilde olduğundan, onunla ilgili bir durum olduğu düşünülebilir. Nereye gittiğini bilmiyorum. Bugün öğleden sonra saat ikiyi biraz geçince Toşiko geldi ve annesinin nerede olduğunu sordu. O saatlerde genellikle evde olmadığını, onun yanında olduğunu sandığımı söyledim. Bunun üzerine, "Ne annemle ne de Bay Kimura ile görüşebiliyorum. Nereye gidiyorlar acaba?" dedi, başını yana eğerek. Onun bu halinden, onun da işin içerisinde olduğunu çıkarsamak o kadar da zor değil...

6 Nisan...

Öğleden sonra dışarı çıktım ve akşamüzeri döndüm... Son günlerde hep dışarı çıkıyorum. Ben dışarıdayken, kocam çoğunlukla evde buluyor. Hep çalışma odasında masasının başında oluyor. Masanın üzerinde bir kitap sayfaları açık halde duruyor ve o kitabı okuyormuş gibi yapıyor, ama aslında, hiçbir şey okuduğunu sanmıyorum. Galiba kocamın aklı fikri ben dışarı çıktıktan sonra geri dönene kadar ne yaptığımda. Başka bir şey düşünemediğini tahmin edebiliyorum. Zaten, o süre içerisinde kocamın aşağıya, misafir odasına inip sandıktan günlüğümü çıkararak gizlice okuduğuna hiç şüphem yok. Ancak, ne yazık ki, kocam günlüğümde o meseleyle ilgili hiçbir şey yazmadığını görüyordur. Mahsus o saatlerde ne yaptığımı bulanıklaştırarak, yalnızca, "Öğleden sonra dışarı çıktım, akşam saatlerinde döndüm," diye yazıyorum. Çıkmadan önce ikinci kattaki çalışma odasına çıkıp kapısını hafifçe aralayarak, "Biraz çıkıyorum," deyip, sessizce kaçar gibi merdivenlerden iniyorum. Bazı günlerde merdivenlerin ortalarında bir yerden seslendikten sonra çıkıyorum. Kocam oralı bile olmuyor. "İyi," diye kısaca kestirip attığı da, hiçbir yanıt vermediği de oluyor.

Fakat elbette kocama günlüğümü okuyabilme fırsatı vermek için dışarı çıkıyor değilim. Bir yerde Bay Kimura ile buluşuyorum. Neden bu yola başvurdum? Çünkü gündüz gözüyle, sağlıklı gün ışığı altında, konyak sarhoşluğuna kapılmamış haldeyken onun çıplak vücuduna dokunmak istiyordum. Sekiden'deki evde kocamın ve Toşiko'nun bulunmadığı bir anda onunla buluşuyoruz, ama o en hassas ânımızda, vücutlarımızın birbirine kavuşacağı an geldiğinde içki sarhoşluğundan beter bir hale düşüyorum. Bir zamanlar, 30 Ocak'ta yazdığım, "Hayalini gördüğüm gerçek Bay Kimura mıydı acaba?" ifadesi, yine 19 Mart'ta yazdığım,

"Bay Kimura dediğim anda kocama, kocam dediğim anda Bay Kimura'ya dönüşen o çıplak vücudu, bir kez kocamın rahatsız etmeyeceği bir şekilde görmek istiyorum," arzusu, içimde ukde olarak kalmıştı. Kocam aracı olmaksızın, Bay Kimura olduğundan kesin olarak emin olacağım insanı, bilincim yarı açık halde değilken, buz mavisi ışıklar saçan floresanın altında değil de, gün ortasında görmek istedim...

Hem sevindirici hem de tuhaftı, ama gerçekte görebilmeyi başardığım Bay Kimura'nın kendisi, bu senenin Ocak ayından beri sayısız kez gördüğüm hayaldeki insanla tamamen aynıydı. Ne zamandı hatırlamıyorum, rüyamda, "Bay Kimura'nın genç kollarıyla sarmalanıp, o diri göğsünün ağırlığı altında ezildiğimi," yazmış, "Her şey bir yana, Bay Kimura'nın teni öylesine beyazdı ki, hiç Japonlara benzemiyordu," demiştim. Gerçekte ilk kez gördüğüm Bay Kimura, işte tam öyle bir insandı. Bu kez kendi ellerimle kollarına sımsıkı sarılmış, o diri göğsünü var gücümle kendiminkine bastırmış, o Japonlardan farklı beyaz teniyle kendi tenimi buluşturmuştum. Fakat bir zamanlar gördüğüm hayal ile gerçeğin böylesine tam örtüşmesi olağanüstü bir şeydi. Bay Kimura'nın rüyamda hayal ettiğim görüntüsü ile gerçekteki halinin tam olarak örtüşmesini sıradan bir tesadüf olarak göremiyorum. Herhalde önceki yaşamlarımızda birbirimize söz vermiştik ve doğumun öncesinde o adam beynimin derinliklerine çoktan kazınmıştı. Belki de Bay Kimura'da doğaüstü güçler vardı ve kendi görüntüsünü benim rüyama olduğu gibi aktarıvermişti.

Bay Kimura'nın görüntüsünü katıksız gerçek olarak duyumsamaya başladıktan sonra kocam ve Bay Kimura tamamen farklı insanlar haline geliverdi. Kimura'ya, "Kocamla sizin aslında tek bir insan olduğunuzu, aslında onun iç dünyasında senin de var olduğunu, iki ayrı insan olsanız da aslında aynı vücutta bulunduğunuzu düşünemez misiniz?" demiştim, ama burada o sözü geri alıyorum. Koca-

mın kırılgan ve zayıf dış görünümü Bay Kimura'ya bir nebze benziyor, ama bunun dışında tek bir benzer yönleri yok. Bay Kimura görünüşte zayıf gibi duruyor, ama soyunduğunda göğsü fazlasıyla dolgun ve vücudunun her yanından sağlık akıyor. Oysa kocamın iskeleti çok zayıf görünüyor, vücudundan kan çekilmiş gibi duruyor ve teni diriliğini tamamen kaybetmiş. Beyaz teninin altından kanın kızıllığı fark edilen Bay Kimura'nın teni sağlıklı ışıltılarla kaplı, ama kocamın teni rengini kaybetmiş ve fazla kullanılmış bir metal gibi kurumuş. O alüminyum gibi kaygan teni hâlâ içimi bulandırıyor. Kocama karşı nefret ve sevgiyi paralel olarak aynı ölçüde hissederdim, ama sanırım son günlerde nefret ağır basmaya başladı... Of... Karakter olarak hiç uyuşmadığım, bir türlü ısınamadığım bu adam yerine Bay Kimura kocam olsaydı keşke, diye her gün kim bilir kaç kez iç çekiyorum...

Evet, bu noktaya kadar geldim, ama hâlâ o son çizgiyi geçmiş değilim. Bu sözlerime kocam inanır mı acaba? İnansa da, inanmasa da bu gerçek. Son derece dar anlamıyla "son çizgi" yorumu yapılacak olursa son çizgi ve o çizgiyi geçmemek koşuluyla her şeyi yaptım demem belki daha doğru olur. Bunu söylememin nedeni şu: Feodal geleneklere bağlı bir ailede yetişmiş bir insan olarak, katı kuralcılık kafamdan asla silinip gitmiyor. Ruh halim ne olursa olsun, fiziksel olarak düşündüğümde, benim cinsel ilişkide Ortodoks alışkanlıkların dışına çıkmamam kocamın huy haline getirdiği şikâyettir. Eğer başkasıyla ilişkiye girdiğimde farklı bir şekilde davranacak olursam, kocama karşı sadık kalmışım demektir. Bu düşünceyi içimden atamıyorum. O yüzden kalıpların dışına çıkarak her şeyi yapıyorum. Somut olarak anlatmam istenirse güçlük çekerim gerçi...

8 Nisan...

Öğleden sonra gezmeye çıktım. Şico Caddesi'nin güney tarafındaki Kavara'dan batıya doğru yürürken Fucii-daimaru mağazasının birkaç yüz metre ilerisinde karımla karşılaştım. Karım alışveriş yaptığı bir mağazadan kaldırıma henüz çıkmıştı, ama beş-altı bina önümde bana sırtını dönmüş, o da batıya doğru yürüyordu. Saate baktım dört buçuktu. Vakit itibariyle karımın eve dönüyor olması gerekirdi, ama batıya doğru yürüdüğüne göre, mutlaka ben onu fark etmeden önce o beni görmüş ve karşılaşmak istememişti.

Normalde gezi yerim Higaşi-yama taraflarıdır ve Şico tarafına nadiren gelirim. Böyle bir yerde beni görünce ne yapacağını şaşırmış olmalı. Adımlarımı hızlandırarak aradaki mesafeyi daraltıp bir binaya kadar düşürdüm. Ben seslenmedim, o da dönüp arkasına bakmadı. Sonra aramızdaki mesafeyi koruyarak ilerledik. Ne alıyordu acaba, diye onun çıktığı mağazanın önünden geçerken içeri göz attım. Kadın aksesuarları satan bir yerdi. Vitrininde dantelli fabrika işi eldiven, küpe, kolye gibi aksesuarlar dizilmişti. Hayatında bir kez bile Batı tarzı giysi kullanmamış olan karımın böyle bir yerde ne işi olduğunu düşündüm ve o an şaşırarak dikkat kesildim. Artık az ilerimde yürüyen karımın kulakmemelerinden inci küpeler sarkmıştı. Japon giysileri üzerine bu tür takıları takma alışkanlığını ne zaman edinmişti acaba? Az önce satın almış ve hemen takıvermiş miydi, yoksa bana göstermeden arada sırada takıyor muydu?

Şöyle bir düşününce, geçen ay o düz kahverengi kısa yeleği arada sırada giydiğini görmüştüm. Bugün de sırtında aynı yelek vardı. Aslında geleneksel giysilerle dolaşmayı sever, modayı takip etmek gibi bir derdi yoktur, ama bunun ona yakışmadığını da söyleyemem. Özellikle

küpeler çok yakışmıştı. Bir an Ryunosuke Akutagava'nın yazıları arasında Çinli kadınların kulak arkalarının beyaz ve çarpıcı ölçüde güzel olduğuna değindiğini anımsadım. Karımın kulak arkaları da beyaz ve çarpıcı güzellikteydi. Çevredeki havaya rağmen berraklığını hiç kaybetmiyordu. Dahası inciler ve kulakmemeleri birbirini tamamlıyordu.

O kulaklara o incileri takmayı kendiliğinden aklına getirdiğini hiç sanmıyorum. Bu düşünce aklımdan geçtiği anda, yine kıskançlık ve keyif duygusunu bir arada yaşamaya başladım. Onun böylesine egzotik bir güzelliği olduğunu kocası olacak adamın keşfedememiş, onun yerine bir başkasının fark etmiş olması içimi sızlatıyordu. Belki de ben her zaman alışkın olduğum haliyle görmek istememden dolayı, başkalarından daha dikkatsiz davranmıştım.

Karım Karasuma Caddesi'ni geçtikten sonra bile dosdoğru ilerlemeye devam etti. Sol elinde çantası ile birlikte az önceki mağazadan aldığı ince uzun ve yassı paketi tutuyordu, ama içinde ne olduğu anlaşılmıyordu. Nişido Manastırı'nı geçince, artık onu takip etmediğimi anlaması için, tramvay yolunu kuzeye doğru kat edip, beni görebilsin diye ön tarafına geçtim. Sonra Şico-Horikava'dan doğuya giden tramvaya bindim.

Ben eve döndükten yaklaşık bir saat sonra o da döndü. Kulaklarında inciler yoktu. Herhalde el çantasının içine koymuştur. Az önceki alışveriş paketi elindeydi, ama benim önümde açmadı...

10 Nisan...

Kocam kendi günlüğüne sağlığının kötüye gittiğine dair bir şeyler yazıyor mudur? Kendi kafası ve vücudu hakkında

neler düşünüyor acaba? Onun günlüğünü okumadığım için, tahmin de edemiyorum, ama bir-iki ay öncesinden beri onda bazı değişiklikler olduğunu fark ediyorum. Zaten yüzü hep kanı çekilmiş gibi görünür, ama son günlerde iyice solgunlaştı ve neredeyse toprak rengine dönüştü. Merdivenlerden inip çıkarken bazen yalpaladığı da oluyor. Aslında belleği sağlam biridir, ama son zamanlarda belirgin bir şekilde unutkanlaştı. İnsanlarla telefonda konuşurken kulak verdim; mutlaka bilmesi gereken bir adı unutup, afalladığı oluyor. Evin içinde yürürken aniden durup, gözlerini yumarak sütunlara tutunuyor. Sıradan bir mektup için bile özel kâğıtlar ve kıl fırça kullanır, ama yazısı bile kargacık burgacık bir hal aldı (Oysa insanlar yaşlandıkça, fırça yazısında ustalaşırlar). İmleri yanlış yazdığı, sözcük atladığı oluyor. Ben yalnızca zarfın üzerini görebiliyorum, ama tarih ve adresleri sürekli yanlış yazıyor. Bu yanlışlıkları da çok garip; Mart yazacağı yerde Ekim yazıyor, kendi ev adresimizi bile doğru dürüst yazamıyor. Amcasına yazdığı mektubun zarfına adamın adını yanlış yazdığını görünce hayretler içerisinde kaldım. Nisan diyeceği yerde Haziran deyip, sonra özenle silerek Ağustos diye düzelttiği bile oldu.

Tarih ve adreslerdeki yanlışlıklar çok abes olduğunda gizlice düzeltiyorum. Ancak, amcasının adını yanlış yazdığında dayanamayıp yaptığı yanlışı söyledim. Bozulmasına bozuldu, ama yalnızca, "Öyle mi yapmışım?" diye hiç oralı değilmiş gibi yaparak, hemen düzeltmek yerine masasının üzerine bırakıverdi. Tamam, zarfları ben dikkatlice incelediğim için mesele yok, ama mektuplarda nasıl hatalar yapmıştır kim bilir.

Kocamın sinir sisteminin tuhaflaştığı, belki de arkadaşlarının ve tanıdıklarının arasında ayyuka çıkmıştır. Başka danışabileceğim biri olmadığından, geçen gün Dr. Kodama'dan kocamı muayene etmesini isteyince, "O konu hakkında ben de sizinle görüşmek istiyordum," dedi. Dr.

Kodama'nın anlattıklarına göre, kocamın kendisi de endişelenmiş ve Dr. Soma'ya gitmiş. Dr. Soma onu öyle bir korkutmuş ki, tekrar gitmekten çekinerek, bu kez Dr. Kodama'ya danışmaya gitmiş. Dr. Kodama konunun uzmanı olmadığı için net bir şey söyleyemedi, ama, "Tansiyonunun yüksekliği beni çok şaşırttı," dedi.

"Tansiyonu ne kadar?" diye sorunca, "Size söylemenin doğru olup olmadığını bilemiyorum," dedi, bir an tereddüt ederek. "Kocanızın tansiyonunu ölçerken, ibre normal sınırların üstüne çıktı, sonra da arttıkça arttı. Aygıt bozulacak diye, telaşla durdurdum. Ancak, durum böyle olunca, kaça çıktığını ben de anlayamadım," dedi.

"Kocamın durumdan haberi var mı?" diye sordum. "Dr. Soma defalarca uyarmış, ama dinlememiş. Ben de kritik durumda olduğunu, kendisine açıkça söyledim," diye yanıtladı (Dr. Kodama kocamı uyardığına göre, kocamın okuması sorun olmaz diye, ilk kez günlüğüme yazıyorum).

Kocamın bu duruma düşmesinde, sanırım sorumluluğun büyük kısmı bana ait. Eğer benim dinmek bilmeyen isteklerim olmasa, kocam da o edepsizliğe kapılıp gitmezdi (Dr. Kodama ile bu konuyu konuşurken utançtan kıpkırmızı oldum, ama Dr. Kodama bizim karıkoca hayatımızın sırlarını bilmiyordu. O benim pasif kaldığımı, hep kocamın atak davrandığını, kocamın kendini kontrol edememesi neticesinde bu durumun ortaya çıktığını sanıyor). Kocamsa, her şeyi karısını mutlu etmek için yaptığını söyleyecektir mutlaka. Bunun yanlış olduğunu söylemeye niyetim yok. Fakat ben de, sonuna kadar kocama sadık bir eş olarak hizmet ettim, onu mutlu edebilmek için katlanılması güç durumlara katlandım durdum. Toşiko benim iffetli kadın sembolü olduğumu söyler: Anlayışa göre, böyle de denilebilir...

Artık, kimin haklı kimin suçlu olduğunu tartışmanın bir faydası yok. Kısacası kocamla karşılıklı olarak birbiri-

mizi kışkırttık, azdırdık; o çekerken ben ittim, ben çekince o üzerime çullandı, bir türlü anlam veremediğim bir güçle bu noktaya kadar geldik...

Burada böyle bir şeyi yazmamın hoş olmadığının farkındayım ve kocamın bunları okumasının ne gibi sonuçlar doğurabileceğini kestiremiyorum, ama bünyesi kritik durumda olan yalnızca kocam değil; aslında, benim de ondan farksız olduğumu buraya yazmam gerektiği kanısındayım. Bunu Ocak ayı sonlarından itibaren hissetmeye başladım. Çok eskiden, Toşiko henüz on yaşlarındayken, iki-üç kez ağzımdan kan geldiği olmuştu ve verem belirtilerinin ikinci aşamada olduğu hususunda doktorlardan uyarı almıştım. Fakat endişelenmeye gerek kalmaksızın, kendiliğinden düzeldi ve şu an artık unuttum gitti.

Öyle ya, o zaman da doktorlara pek kulak asmamış, kendime de pek dikkat etmemiştim. Evet, ölümden korkarım, ama benim doymak bilmeyen şehvetim bunu düşünmeme bile olanak vermiyordu. Ölüm korkusunu aklımdan silip attım, kendimi tamamen cinsel tutkuların koynuna bıraktım. Kocam da benim o halimden bıkkınlık duya duya, her an kendisine bir şey olacağından korka korka da olsa, peşime takılmadan edemedi. Şanssız biri olsaydım, o sıralarda ölmüştüm, ama nedense, kendimi öylesine dağıttığım halde, rahatsızlığım düzeldi.

Bu sefer de, Ocak ayının sonlarından itibaren arada sırada göğsümde yanma, aniden sıcaklık hissi beliriveriyor diye, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyordum. Şubat ayında bir gün o eskiden olduğu gibi, köpüklü balgamla karışık kızıl renkte kan tükürdüm. Miktarı fazla değildi, ama aynı şey iki-üç kez tekrar etti. Şu an geçici olarak durdu sanıyorum, ama yine ne zaman başlar bilemiyorum. Vücudumdaki kırgınlığa, avuç içlerimin ve yüzümün tuhaf bir şekilde yanmasına bakarak ateşim olduğunu kestirebiliyorum, ama tutup da ölçmeye kalkmıyorum (Bir kez ölç-

tüm, 37,6'ydı ve bir daha da ölçmüyorum). Doktora görünmeye de niyetim yok. Sürekli terimi silmek zorunda kalıyorum. O eskiden yaşadığım tecrübeyi de düşünerek yine bir şey olmayacağına inanıyorum, ama kulak asılmayacak bir durum olmadığının da farkındayım. Şanslı olduğum bir konu var; önceki sefer doktora göründüğümde midemin çok sağlam olduğunu söyledi. Bu tür hastalıklarda normalde zayıflama görüldüğünü, ama benim iştahımın yerinde olmasının garip olduğunu söylemişti. Fakat önceki seferden farklı olan nokta, sık sık göğsümü saran korkutucu sancı ve öğleden sonraları kendimi müthiş yorgun hissetmem (O yorgunluk hissine karşı ayakta durabilmek için, Bay Kimura ile daha sık görüşüyorum. Öğleden sonraları üzerime çöküveren mayışmadan kurtulabilmek için Bay Kimura'ya ihtiyacım var). Önceki sefer göğsüm bu kadar ağrımamıştı. Kendimi bu kadar da yorgun hissetmemiştim.

Belki de bu sefer günden güne kötüleşir ve asla kurtulamam. Göğsümdeki bu sancının sıradan bir şey olmadığını hissediyorum. Üstelik önceki seferki gibi, kendime iyi de bakamıyorum. Aşırı içkinin bu hastalığa iyi gelmediğini duymuştum, ama Ocak ayından bu yana içtiğim konyak miktarını düşününce, hastalığım ilerlemediyse mucize olur diye düşünmeden edemiyorum. Şimdi düşünüyorum da, bu süre boyunca içkinin sarhoşluğuyla kendimi kaybedişim, belki de içten içe nasıl olsa o kadar da uzun yaşamayacağım diye düşünüyor olmamdan kaynaklanmıştır...

13 Nisan...

Karımın dışarı çıkma saatlerinin geçen günkü olay sonrasında değişeceğini tahmin etmiştim ve öyle de oldu. Böyle düşünmüş olmamın bir nedeni var. Kimura'nın okulu başladı ve gündüz saatlerinde buluşmaları artık

olanaksız. Son zamanlarda öğleden sonra erkenden çıkıveriyordu, ama son iki gün uslu uslu evde oturmuştu. Derken, dün akşamüzeri beş gibi Toşiko göründü. Hemen sonrasında, sanki önceden sözleşmişler gibi, karımın dışarı çıkmak için hazırlandığını ikinci katta olduğum halde kolayca anladım.

Karım yukarıya kadar çıkıp sürgü kapının ardından, "Çıkıyorum ben. Pek geç olmadan dönerim," dedi. Ben de her zamanki gibi, "Olur," dedim.

"Toşiko geldi. İstersen akşam yemeğini onunla birlikte yiyebilirsin," dedi, merdivenin ortalarında bir yerde durarak. "Ben döndükten sonra yiyeceğim. Beklersen birlikte yeriz," dedi, ama, "Ben erken yiyeceğim. İstersen dışarıda yiyebilirsin. Keyfine bak," diye yanıtladım.

Bir an nasıl bir kılıkta olduğunu merak ettim ve öylesine koridora çıkıp bakıverdim. Tam basamakları bitirmek üzereydi. Geçen günkü inci küpeleri artık evin içinde de takınıştı (Sanırım benim peşinden bakabileceğimi aklından hiç geçirmemişti). Üstelik sol eline beyaz dantelli eldivenini takmış, diğer tekini de sağ eline geçirmek üzereydi. Herhalde geçen günkü alışveriş torbasının içerisinde bunlar vardı, dedim içimden. Ummadığı bir anda benim onu görmüş olmam karşısında afallamıştı.

"Anne, çok yakışmış," dedi Toşiko.

Saat altıyı biraz geçerken, yaşlı hizmetçimiz akşam yemeğinin hazır olduğunu söyledi, misafir odasına indiğimde Toşiko'yu orada gördüm. "Sen hâlâ burada mıydın? Tek başıma da yiyebilirdim," deyince, "Annem arada sırada olsun babana eşlik et dedi," diye yanıtladı. Konuşmak istediği bir şeyler varmış gibiydi. Evet, Toşiko ile akşam yemeği ender bir durumdu. Öyle ya, akşam yemeğinde karımın olmaması da ender bir durumdu. Karım son zamanlarda sık sık dışarı çıkıyordu, ama akşam yemeği saatlerinde mutlaka evde oluyordu. Çoğunlukla

ya akşam yemeğinden önce ya da sonra çıkardı. Belki de o yüzden, sanki evde kocaman bir boşluk oluşuvermiş gibi, yalnızlık duygusuna kapıldım. Bu duyguyu çok nadiren yaşamıştım. Toşiko'nun yanımda olması, o boşluk duygusunu perçinliyordu. Yanımda olmasından rahatsız olmuştum, ama Toşiko, bildiğim kadarıyla bunu hesaplayarak yapmış da olabilirdi.

"Baba, annemin nereye gittiğini biliyor musun?" dedi Toşiko, sofranın karşı tarafından.

"Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum" deyince, "Osaka" diyerek kestirip attı ve ne tepki vereceğimi beklemeye başladı.

"Osaka?" diye soracak gibi olduysam da kendimi tutup, "Oo, demek öyle," dedim, yüzümdeki ifadeyi hiç bozmamaya çalışarak. Sanco İstasyonu'ndan Kyoto-Osaka ekspres treniyle kırk dakikada Kyobaşi'ye varılır ve o ev beş-altı dakika yürüme mesafesinde.

"İşin ayrıntısını da anlatabilirim istersen" dedi. Sessiz kalırsam devam edecekmiş gibi bir hali vardı. "Bunları bilmemin bir anlamı yok. Peki, sen nereden biliyorsun?" diyerek, konuyu saptırdım.

"Uygun bir yer olduğunu ben söyledim. Kyoto'da insanlar görebilir. O yüzden, Bay Kimura 'Kyoto'dan pek uzak olmayan bir yerde düzgün bir yer var mı?' diye sorunca, ben de arkadaşlarıma sordum ve zamane gençlerinden, bu işlerden anlayan bir arkadaşım bana o yeri tavsiye etti. Ben de onlara söyledim" dedikten sonra Toşiko, "Biraz ister misin baba?" diyerek Courvesiour ikram etti. Son zamanlarda pek konyak içmiyordum, ama dün Toşiko sofraya çıkarmıştı. Ben de âdet yerini bulsun diye bir yudum aldım.

"Haddimi aşıyorum belki, ama baba, sen ne düşünüyorsun bu konuda?" diye sordu Toşiko.

"Hangi konuda ne düşünüyorum?"

"Annem şu an bile sana ihanet etmediğini söylerse inanır mısın?"

"Annenle konuştunuz mu bu konuyu?"

"Annemle konuşmadım. Bay Kimura ile konuştum. Sana karşı hâlâ iffetini korumaya çalıştığını söyledi. Elbette böylesine aptalca bir açıklamayı ciddiye almıyorum."

Toşiko konyak bardağını yeniden doldurunca, bu kez hiç tereddüt etmeden bir dikişte boşalttım. İyice içesim gelmişti.

"Sen nasıl yorumlarsan yorumla."

"Önemli olan senin ne düşündüğün baba."

"İkuko'ya güvendiğimi söylememe bile gerek yok. Kimura gelse, İkuko'yu kirlettiğini söylese bile ona inanmam. İkuko bana ihanet edebilecek bir kadın değil."

Toşiko soluğunu burnundan vererek güldü. "Kirlenmiş olmasa bile, kirlenmiş olmaktan daha rezil bir şekilde doyuma..."

"Kes artık Toşiko!" dedim, sesimi yükselterek. "Şımarık bir çocuk gibi davranmayı kes. Babanla konuşabileceğin, asla konuşmaman gereken şeyler var. Sen kendine bak. Esas sen pisliğe batmışsın. Sana ihtiyacım yok. Çık git artık."

"Giderim," dedi ve pilavla doldurduğu kâseyi bulaşık tasına attığı gibi çıkıp gitti...

Toşiko'nun içimde uyandırdığı öfke, uzunca bir süre dinmedi. Toşiko tükürür gibi bir ses tonuyla "Osaka" dediğinde karın boşluğuma yumruk yemiş gibi olmuştum ve o his silinip gitmek bilmiyordu. Elbette bunların olabileceğini hiç aklıma getirmemiş de değilim. Aklımdan geçirmiştim, ama mümkün olduğunca takılıp kalmamaya çalışmıştım. Uluorta söyleniverince yıkıldığımı itiraf etmem gerek.

Yine de, yerin Osaka olduğunu ilk kez duyuyordum.

Nasıl bir yerdi acaba? Kaliteli bir pansiyon mu? Yoksa bilindik buluşma evlerinden, ya da yıkık dökük paravan kaplıcalardan biri mi? Ne kadar aklımdan çıkarıp atmaya uğraşsam da evin nasıl bir yer olduğunu, havasını, o ikisinin yataktaki halini gözlerimin önüne getirmeden edemiyordum. "Bu işlerden anlayan bir arkadaşıma sordum" demişti Toşiko...

Kafamda öylesine dört köşe duvarlar arasında kalmış bir odada, yer hasırı üzerine serilmiş döşek değil de, Batı tarzı bir yataktaki hallerini canlandırdım. Nedendir bilmem, yer hasırı üzerine serilmiş bir döşekte değil de yatakta olduklarını düşünmek içimi rahatlatmıştı... "Hiç de doğal olmayan yollardan"... "Kirlenmiş olmaktan daha rezil bir şekilde"... Çok farklı pozisyonlarda, el ve ayaklarının çok farklı halini aklımdan geçirdim...

Toşiko durup dururken neden bu konuyu açmıştı acaba? Kendi isteğiyle mi konuşmuştu, yoksa İkuko mu benimle konuşmasını istemişti? Bir an bu soru aklıma takılıverdi. İkuko'nun bu konuyu kendi günlüğüne yazıp yazmadığını bilemiyorum. Yazsa bile okumamamdan (ya da okumamış gibi yapmamdan) korkarak, durumu kabullenmem için Toşiko'yu devreye sokmuş olabilir mi acaba? En önemli ve en fazla kafama takılan nokta, İkuko'nun artık her şeyini Kimura'ya teslim ettiği, sonra da durumu kabullenmem için Toşiko'ya aracılık ettirmiş olabileceğiydi. Toşiko, "Böylesine aptalca bir açıklamayı ciddiye almıyorum," demişti, ama o lafları da İkuko mu söyletmişti acaba?

Şimdi düşünüyorum da, "O birçok kadın içerisinde son derece nadir bulunur bir cinselliğe sahip," diye günlüğüme yazmış olmam bir hataydı. Evet, yazmasam daha iyi olurdu. O özelliğini kocasının dışında bir adam üzerinde deneme merakına ne kadar karşı durabilirdi ki?

Aslında benim karımın iffetine inanıp, asla şüphe-

lenmemiş olmamın bir nedeni de, onun ne halde olursa olsun benimle yatağa girmeyi reddetmemiş olmasıydı. Bir yerlerde Kimura ile bir araya geldiği çok açık olduğu anlarda bile, geceleyin beni reddetmemişti. Reddetmek bir yana kendisi istemişti. Bunu onun Kimura ile yatmadığına işaret olarak algılamıştım, ama diğer kadınlar bir yana, benim karım öğleden sonraları o işi becerip, geceleri koynuma girebilecek, bu günlerce devam etse bile hiç renk vermeyecek bir bünyeye sahip. Âşık olduğu insanla bir araya geldikten sonra, istemediği bir insanla yatağa girmek dayanılır bir durum değil belki, ama o bir istisna. Gönlü beni reddetse bile, vücudu ister. Reddetmeye kalksa bile tahriklere karşı koyamaz, aksine memnuniyetle kabul eder. Şehvetin işte böyle bir şey olduğunu göz ardı etmişim...

Dün akşam karım eve döndüğünde saat dokuzdu. Saat on bir gibi yatak odasına girdiğimde yataktaydı... Her zamankinden çok daha istekli olduğunu görünce şaşırmadan edemedim. Tamamen pasif kaldım. Onun yataktaki tavırları, hareketleri ve işvelerinin ardı arkası kesilmek bilmedi. Öpüşleri, beni yönetmesi, zirveye çıkarırken başvurduğu teknikler, artık tam olarak havasını bulduğuna işaretti...

15 Nisan...

Beynimin günden güne işlevini biraz daha yitirdiğini kendim de anlayabiliyorum. Ocak ayından beri, başka her şeyi bir yana bırakarak karımı mutlu etmek için uğraştığımdan, yatakta yapacaklarımı düşünmekten başka her şeye merakımı kaybettim. Bir şeyler üzerinde yoğunlaşarak düşünme yetim iyice azaldı ve beş dakikadan uzun süreceğini sanmıyorum. Aklımdan geçirebildikle-

rim yalnızca karımla yatarken neler yapacağıma dair hayaller. Eskiden beri, kitap okumayı bıraktığım hiç olmamıştı, ama artık hiçbir şey okumuyorum. Yalnızca, yıllar boyu geliştirdiğim alışkanlık dolayısıyla masanın başında oturup duruyorum. Evet, gözlerim önümdeki kitaba takılmış oluyor, ama bir şey okuduğumdan değil. Her şey bir yana, gözlerim sürekli kamaşıyor ve bir şeyler okuyabilecek halim yok. Harfleri çift görüyorum ya, aynı satırı birçok kez okuyup duruyorum. Şimdi artık, geceleri yaşayan bir hayvana, karısıyla birlikte olmaktan başka hiçbir şeyi düşünmeyen bir hayvana dönüştüm.

Gündüzleri çalışma odama kapandığımda, dayanılmaz bir yorgunluk hissi ile birlikte, kelimelerle nitelendiremeyeceğim bir huzursuzluğa kapılıyorum. Dışarıda gezmeye çıktığımda, içimdeki huzursuzluk bir nebze olsun dağılıyor, ama artık yürümekte bile zorlanıyorum. Çünkü baş dönmelerim öylesine fecileşti ki, yolda yürümem neredeyse imkânsız hale geldi. Yolda yürürken, her an sırtüstü devriliverecek gibi oluyorum. Gezmeye çıktığımda, pek uzağa gitmemeye, insanların pek dolaşmadığı Hyakumamben, Kurodani, Eikando gibi yerlere elimde bastonla gidiyorum ve çoğunlukla bir banka oturarak zaman geçiriyorum (Bacaklarım da gücünü kaybetmiş; biraz fazla yürüyünce hemen yoruluveriyorum).

Bugün eve döndüğümde, karım Batı tarzı elbiseler diken terzi Bayan Kavai ile birlikte misafir odasındaydı. Kendime çay koymak için girmeye kalkışınca, "Şimdi girme lütfen. İkinci kata çıkar mısın?" dedi. Şöyle bir göz attım, karımın üzerinde Batı tarzı giysiler vardı. İkinci kata çıkmam için ısrar edince, çalışma odama çıktım. Sonra aşağıdan, "Biraz çıkıyorum," dediğini duydum. Herhalde Bayan Kavai ile birlikte çıkıyorlardı. İkinci katın penceresinden yolda yürürkenki hallerine baktım. Karımı ilk kez Batı tarzı giysiler içerisinde görüyorum.

Geçen günlerden beri, Batı tarzı aksesuarlar kullanması herhalde bunun içindi. Fakat dürüst olmak gerekirse, karıma Batı tarzı giysilerin yakıştığını söyleyemem. Vücut hatları yetersiz ve kısa boylu Bayan Kavai'ye oranla, vücudu daha güzel olan karıma yakışmasını beklerdim, ama üzerinde iğreti duruyordu. Terzi kadın alışkın olduğu için, daha uyumlu giyinmişti. Karımınsa, küpeleri ve dantelli eldiveni, Japon giysileri içinde olduğu kadar yakışmamıştı. Japon giysileri içerisinde, o halini çok egzotik bulmuştum, ama Batı tarzı giysiler içerisinde yapmacık duruyordu ve pek de doğal gelmiyordu. Giysisi, vücudu ve aksesuarları birbirinden kopuk gibiydi.

Son zamanlarda Japon tarzı giysileri Batı tarzı giysiymiş gibi kullanmak moda haline geldi, ama karım, o modanın tersine Batı tarzı giysileri Japon tarzı giysiymiş gibi giymişti. Japon vücudunun Batı tarzı giysilere hiç de uygun olmadığı açıkça belli oluyordu. Fazlasıyla düz omuzları, hele yengeç bacakları dikkat çekiciydi. İnce ve güzeldi, ama dizlerinden topuklarına uzanan hat dışarıya kıvrılıyordu ve bilekleri ile ayağındaki ayakkabılar arasındaki kısımda kalan şişkinlik fark ediliyordu. Üstelik vücut hareketleri, ellerini oynatma şekli, adım atışları, başını oynatışı, omuz ve belinin hareketleri... Her şey, ama her şey Japon tarzı kıyafetlere özgüydü.

Yine de, o dengesiz duran vücudunun, bacaklarının yamuk yumuk hatlarının beni cezbettiği de bir gerçek. Eğer Japon tarzı giysiler içerisinde olsaydı, ona bu kadar dikkatli bakmazdım. Onun arkasından bakarken, bakışlarım özellikle eteğinin aşağısında çıplak kalan tenine takılıp kalmış halde, geceleyin yapacaklarımı düşünmeye başladım...

16 Nisan...

Öğlenden önce Nişiki Pazarı'na alışverişe çıktım. Uzun zamandır, yiyecek malzemelerini satın almaya gitmek konusunda tembellik ediyordum. Son zamanlarda her şeyi yaşlı hizmetçimize bırakmıştım, ama bu haliyle kocama karşı sorumluluklarımı yerine getirmiş olmadığım, karıkoca hayatı için gerekli olduğu düşüncesiyle uzun bir aradan sonra alışverişe kendim çıktım (Yine de, benim alışverişten çok daha ağır sorumluluklarım var. Kocamın mutlu olmasını sağlamak için meşgul günler geçiriyorum ve Nişiki Pazarı'na gitmeye fırsatım olmuyor).

Sürekli alışveriş yaptığım manavdan taze fasulye ve bezelye aldım. Manavda filiz halindeki bambuları görünce, bu seneyi kiraz çiçeklerinin açışını izlemeden geçirdiğimin farkına vardım. Geçen sene Toşiko ile birlikte Gümüş Tapınak'tan Honen Manastırı'na kadar yürüyerek kiraz çiçeklerini doya doya izlemiştik. Herhalde oralardaki çiçekler artık dökülmüştür. Öte yandan bu sene ne kadar da baş döndürücü bir bahar geçirdiğimi de düşünmeden edemedim. Bu senenin Şubat ve Mart'ı göz açıp kapayıncaya kadar, bir rüya gibi geçip gidiverdi...

Saat on birde eve dönünce ilk iş vazodaki çiçekleri değiştirdim. Bugün Madam'ın bahçesinden toplayıp gönderdiği mimozaları koydum. Kocam az önce uyanmış gibiydi. Tam ben çiçekleri değiştirirken ikinci kata geldi. Normalde sabahları erken uyanır, ama son günlerde hep geç kalkıyor. "Yeni mi uyandın?" diye sorunca, "Bugün cumartesi miydi? Yarın evde olmazsın değil mi?" dedi, uykulu bir sesle (Aslında hiç de uykulu değildi. Bir hayli içine dert olduğu belliydi). Sesimi ağzımın içerisinde yuvarlayarak evet anlamına da, hayır anlamına da gelmeyecek bir yanıt verdim...

Saat iki sıralarında, "Kimse yok mu?" diye, tanımadı-

ğım bir adam bahçe kapısından içeri giriverdi. İşizuka Kliniği'nden geldiğini söylüyordu. Masörmüş. Tam evden hiç kimsenin çağırmış olamayacağını düşünürken, yaşlı hizmetçimiz gelerek, "Beyefendi emretti. Ben çağırdım," dedi. Durum iyice garipleşmişti. Kocam eskiden beri başkalarının vücuduna dokunmasını sevmezdi ve şimdiye kadar da hiç masaj yaptırmamıştı. Yaşlı hizmetçimize sorunca, birkaç gündür omzunun feci tutulduğunu, boynunu bile oynatamadığını söylemiş. Hizmetçimiz de çok usta bir masör bildiğini, kocam işe yaramayacağını düşünse bile bir denemesini, inanılmaz bir şekilde bir-iki seansta turp gibi olacağını söylemiş. Bunun üzerine kocam da, çok sıkıntı çekiyor olacak, o masörü çağırmasını istemiş.

50 yaşlarında, zayıf, siyah camlı gözlük takmış bir adamdı. Önce kör olduğunu sandım, ama öyle değildi. Ben boş bulunarak, "Masör Bey," deyince, yaşlı hizmetçimiz telaşla araya girerek, "Masör deyince kızıyor. Üstat deyin" dedi. Yatak odasında kocamı yatağa yatırıp, kendisi de yatağa çıkarak tedaviye başladı. Beyaz ve temiz bir önlük giymişti, ama nedense eski püsküydü. Böyle bir adamın o kutsal yatağa çıkmasını hiç istemezdim. Kocamın masajdan nefret etmesini artık anlayabiliyordum.

"Feci tutulmuş. Birazdan rahatlarsınız" dedi. Büyük bir iş yapıyormuş tavırlarıyla komik bir adamdı. Saat ikide başlayıp, saat dörde kadar iki saat masaj yaptı. "Bir iki seans sonra rahatlarsınız. Yarın yine gelirim," diyerek ayrıldı. Kocama nasıl olduğunu sorunca, "Biraz rahatlattı, ama her tarafımın mıncıklanması hoşuma gitti diyemem. "Yarın da geleceğini söyledi," deyince, "Eh, bir-iki kez daha yaptıralım bakalım," dedi. Omzunun bir hayli tutulmuş olduğu belliydi...

"Yarın evde olmazsın değil mi?" diyen bir adama, "Bugün de birazdan çıkarım," diyemezdim. Fakat çıkmamı gerektiren bir durum vardı ve dört buçuk gibi Batı tarzı

elbiselerimi giydim, küpe taktığım kulaklarımı görmesini sağlayarak, dışarı çıkacağımı anlatan bir ifadeyle yüzüne baktım. "Sen yürüyüşe çıkmayacak mısın?" diye sordum, çekinerek. "Evet, ben de çıkacağım" dediyse de, masajdan sonra yatakta pelte gibi yığılıp kalmıştı...

17 Nisan...

Kocamın o ağır olaya maruz kaldığı gün, benim için de ağır bir gün oldu. Sanırım bugün günlüğüme yazdıklarım, ömrüm boyunca unutamayacağım bir anı olacak. O yüzden bugün olanları tüm ayrıntılarıyla yazmak istiyorum, ama acele etmiş olmak da istemiyorum. Evet, bugün sabahtan akşam saatlerine kadar nerede, ne şekilde zaman geçirdiğimi yazmamam akıllıca olur.

Neyse. Bu pazar gününü nasıl geçireceğimi önceden planlamıştım ve o plana göre de geçirdim. Osaka'daki her zamanki eve gidip Bay Kimura'yla buluşup günün yarısını keyifli bir şekilde geçirdik. Belki de bugün, geçmişteki pazar günlerimize kıyasla en keyiflisiydi. Kimura ile birlikte yapılabilecek her şeyi yaparak eğlendik. Yapmamı istediği her şeyi yaptım, vücudumu kılıktan kılığa soktum. Karşımdaki kocam olduğunda aklıma bile gelmeyecek edepsizce pozisyonlarda, vücudumu olmayacak yerlere taşıdım. Neredeyse akrobasi hareketleri yapar gibiydim (Acaba nasıl olmuştu da, kollarımı ve bacaklarımı bu şekilde kullanmayı öğrenmiştim, diye kendime sormadan edemiyorum, ama tüm bunları Kimura'ya borçluyum).

Yalnız, normalde Bay Kimura ile o evde buluştuğumuzda, bir araya geldikten sonra ayrılacağımız ana kadar tek bir saniyeyi bile boşa geçirmekten çekinerek, kendimizi o işe veriyoruz ve gereksiz konuşmalara girmiyoruz, ama bugün durup dururken, gözünden kaçmamış olacak, Bay

Kimura, "Bayan İkuko, aklınıza takılan bir şey mi var?" diye sordu (Kimura bana "Bayan İkuko" diye hitap ediyor). "Hayır yok," dediysem de, o an kocamın yüzü gözlerimin önünde belirip kayboluverdi. Öyle bir anda, kocamın yüzünün gözlerimin önünden geçivermesi tuhaftı, ama tüm yoğunluğumu toparlayarak o görüntüyü silmeye çalışırken, "Farkındayım. Hocayı düşünüyorsun," dedi Kimura. "Nedendir bilmem, ben de hocayı düşünmeden edemiyorum."

Kimura bu sözlerinden sonra biraz kendini toparlayarak, son zamanlarda pek uğramadığını, yakın zaman içerisinde gelmek istediğini, aslında memleketindekilere yazarak bize tekir balığı havyarı göndermelerini istediğini, ulaşıp ulaşmadığını sordu. Sonra konuşmayı bıraktı ve ikimiz yeniden keyif cennetimize daldık, ama şimdi düşünüyorum da bu farklılık belki de bir şeylerin habercisiydi...

Saat beş gibi eve döndüğümde kocam yoktu. Yaşlı hizmetçiye sordum. Bugün yine masör gelmiş, saat ikiden dört buçuğa kadar, dünden yarım saat daha uzun süreyle masaj yapmış. Adam, "Omzunun bu kadar tutulmuş olması tansiyonunun yüksekliğine işaret, ama doktorların ilaçları işe yaramaz, hangi ünlü doktor bakarsa baksın öyle kolay kolay düzelmez. Sen bu işi bana bırak, ben hallederim, yalnızca masaj yapmıyorum, akupunktur ve şifalı ilaç tedavisinden de anlarım, önce masaj tedavisi uygulayalım geçmezse yöntemi değiştiririz, baş dönmesi konusunda bir günde neticе alırız," demiş. "Tansiyonun yüksek olsa bile, sık sık ölçmek sinir sistemine zarar verir. Aklına taktıkça tansiyonun yükselir. Tansiyonu 20-24,5'lere çıktığı halde hiç etkilenmeden yaşayan insanlar var. Kafana takmamaya çalış. Sigara ve içkiyi biraz azaltsan iyi olur: Senin tansiyonun kötü huylu değil. Endişelenme, düzelirsin," diye konuşunca, kocam adamdan bir hayli hoşlanmış olacak, bir süre her gün gelmesini, artık doktorlara gitmeyeceğini söylemiş.

Saat altı buçukta yürüyüşten döndü, saat yedide bir-

likte yemeğe oturduk. Yemekte bambu filizi çorbası, tuzlama fasulye, soya fasulyesi ezmesi tofu haşlaması vardı. Dün Nişiki'de aldığım malzemelerle, yemeği yaşlı hizmetçimiz hazırlamıştı. Ana yemek ise 200 gram ağırlığında biftekti (Sebzelere ağırlık vermek, yağlı yiyeceklerden uzak durmak gerektiğini söylemişlerdi, ama kocam benim zıddıma gidebilmek için her gün mutlaka dana eti yiyordu. Izgara, tava, fırın olmak üzere farklı şekillerde pişirtiyordu, ama en çok yarı pişmiş kanlı canlı biftek hoşuna gidiyordu. Zevkten ziyade, ihtiyacı olduğu için yediğinden, sofrada olmayınca huzursuzlanıyordu). Biftek pişirmek biraz zordur, ben olduğum müddetçe, başına geçip ben pişiriyorum. Tekir balığı havyarı da gelmişti; onu da sofraya çıkardım. "Eh, bu varsa biraz içmek gerek" diyerek Courvesiour'u masaya getirdiyse de, pek fazla içmedi. Geçen gün ben evde yokken, Toşiko ile kavga ettiklerinde kafası bozulunca durmadan içmiş. Şişenin dibinde biraz kalmıştı. Ancak birer kadeh içebildik. Kocam ondan sonra yine ikinci kata çıktı.

Saat on buçukta banyonun hazır olduğunu söyledim. Kocam girdikten sonra ben de girdim (Bugün ikinci kez banyoya giriyordum. Önce Osaka'da girmiştim, banyoya girmeme gerek yoktu, ama kocama karşı saygılı durmak adına tekrar girdim. Şimdiye kadar, aynı şeyi birkaç kez tekrarlamıştım). Yatak odasına girdiğimde, çoktan yataktaydı. Benim içeri girdiğimi fark edince, hemen başucu lambasını yaktı (Kocam artık o iş anı dışında, yatak odasının aydınlık olmasından hoşlanmıyor. Bunun nedeni damar sertleşmesinin artık gözlerini bile etkilemiş olması. Çevresindeki şeyleri ikili, hatta üçlü görüyor. Işıkta gözlerini açmayı bile başaramıyor. O yüzden gerekmedikçe odanın ışıklarını kapalı tutuyor; yalnızca o iş esnasında floresan lamba ile odayı iyice aydınlatıyor: Floresan lambaların sayısını da artırdı. Oda fazlasıyla aydınlık oluyor).

Oda aniden aydınlandığında, kocam şaşkın gözlerle

bana baktı. Çünkü banyodan çıktığımda bir an aklıma geliverince küpelerimi takarak yatağa girdim, kocama sırtımı dönerek kulak arkalarımı görebileceği şekilde yattım. Böylesine küçük bir hareketle, şimdiye kadar hiç görmediği bir halimi ona gösterince kocam hemen heyecanlanıverir (Kocam benim bu dünyada ender rastlanır bir şehvet düşkünü olduğumu söyler, ama bence, kocam kadar ihtirasından asla vazgeçmeyen bir adam da yoktur. Sabahtan akşama kadar aklında hep o iş vardır. Küçük bir hareketimle bile hemen tepki verir. Açık verecek olursam, hemen yüz bulur). Hemen sonra kocamın benim yatağıma gelerek, bana arkamdan sarılıp, kulağımın arkasına ateşli bir öpücük kondurmasına izin verdim...

İşte böylece, artık her anlamda âşık olduğumu söyleyemeyeceğim bu "kocam" dediğim adamın kulaklarımı kurcalamasından hiç de rahatsız olmadım. Kimura'yla karşılaştırıldığında son derece beceriksizce öptüğünü düşünsem de, "kocam"ın dilinin iç gıdıklayıcı temasını iğrenç bulmadım, hatta iğrençliğin bile keyif verici bir yanı olduğunu düşünerek keyfime baktım. "Kocam"a karşı yüreğimin derinliklerinden gelen bir nefret duyduğum doğru, ama bu adamın benim için böylesine yanıp tutuşmasını gördükçe, aklını yitirmesine neden olacak ölçüde zevk almasını da istiyorum. Kısacası ben, aşk ve şehveti birbirinden ayırabilirim. Bir yandan ondan nefret ederken, ne kadar iğrenç bir adam derken, onun yanında midem bulanırken, onu zevk âlemine taşıyabilirim. Öylelikle kendim de o âleme girmeyi başarabiliyorum.

Başlangıçta korkutucu ölçüde soğukkanlıydım ve yalnızca, onu daha fazla nasıl bunaltabileceğimi düşünüyordum. Bu düşünce öylesine cazip geliyordu ki, onun her an çıldıracakmış gibi bir hale gelişini ruhsuzca gözlemlerken, başvurduğum oyunlardaki ustalığımdan duyduğum gururla da sarhoş oluyordum. Derken, günden güne kendim de

onun gibi kudurup, çılgınlık ölçüsünde azmaya başladım. Bugün de, gündüz Kimura ile yaptığım her şeyi, olduğu gibi kocamla da yaparak, onunla Kimura arasında hangi noktalarda ne gibi farklar olduğunu, bu adamın o tekniklerde ne kadar zayıf kaldığını görmek istedim. Fakat nedendir bilmem, sonuçta gündüz olduğu gibi heyecanın doruğuna çıkıverdim. Sonra da Kimura'ya sarıldığım gibi bu adama da sımsıkı sarıldım, boynuna sımsıkı yapıştım kaldım (İşte bu halimi, bu adam şehvet düşkünü olarak nitelendiriyor). Ona kaç kez öyle sarıldığımı hatırlamıyorum, ama birkaç dakikalık aralıklarla tekrarlanan seferlerin en sonuncusu bittiğinde kocam ipleri bırakılmış bir kukla gibi üzerime yığılıverdi. O an bir anormallik olduğunu hemen anladım. "Kocacığım" diye seslendim, ama yalnızca peltekleşmiş diliyle anlamsız sesler çıkardı. Sonra ılık bir sıvı yanaklarımı ıslattı. Ağzı açılmış, salya boşalıyordu...

18 Nisan...

Böyle bir olay meydana gelecek olursa ne yapmam gerektiğini Dr. Kodama'dan öğrenmiştim. Onun altında ezilen vücudumu yavaşça kenara çektim (O pelteleşmiş haliyle, sanki normalde olduğundan daha ağırlaşmış gibiydi. Elimden geldiğince, başını fazla sarsmamaya çalışarak, onun başının altında kalan kendi başımı güçlükle kenara çekmeyi başardım. Hayır. Ondan önce gözlükleri takılıyor diye, önce gözlüklerini çıkardım. O sırada, gözlerini yarı yarıya açtı. Yüz kasları iyice gevşemiş, hatları yamulmuş o "gözlüksüz surat" için söyleyecek söz bulamıyorum). Yataktan tek başıma indim. Yüzüstü yatıyordu. Pür dikkat ve yavaş hareketlerle sırtüstü çevirdim. Baş kısmı yüksekte kalsın diye, yastık ve minderleri başının ve sırtının altına sıkıştırdım. Vücudunda gözlüklerinden başka hiçbir şey yoktu,

ama benim de, yalnızca kulaklarımdaki küpeler vardı. Asla yerinden kımıldatmamak gerektiğini aklıma getirerek çıplak bırakıp, yalnızca pijamasını üstüne örttüm. O esnada vücudunun tüm sol yanının tamamen uyuşmuş olduğunu rahatlıkla anladım.

Saati merak ederek, raftaki masa saatine baktım. Gece 01.03'tü. Sonra akıl ederek floresan lambaları söndürüp, yalnızca komodinin üzerindeki gece lambasını açık bırakıp, üzerine örtü örttüm. Sekiden'e ve Dr. Kodama'ya hemen gelmeleri için telefon ettim. Toşiko'ya da yolda buzhaneciyi uyandırıp iki kalıp buz getirmesini söyledim (Çok serinkanlı olduğumu sanıyordum, ama ahizeyi tutan elim titriyordu). Yaklaşık kırk dakika sonra Toşiko geldi. Mutfakta buz torbası ararken, elindeki buz kalıplarını yan tezgâha bıraktıktan sonra, yüzümdeki ifadeyi anlamak için, ışıldayan gözlerle yüzüme baktı. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi buz kalıbını kırdı.

Babasının durumunu kısaca anlattım. Yüzündeki tek bir çizgiyi bile oynatmadan, "Evet evet," diye dinleyerek buz kırmaya devam etti. Sonra birlikte giderek uyuşan tarafı ve ters tarafını soğutacak şekilde buz torbalarını yerleştirdik. Başının altına da yastık büyüklüğünde bir buz torbası koyduk. İkimiz de, gereksiz tek bir laf bile etmedik. Birbirimizin yüzüne bakmaya da kalkmadık. Hatta bakmaktan kaçındık...

Saat ikide Dr. Kodama geldi. Toşiko'yu başucunda bırakarak, Dr. Kodama'yı odanın dışında karşılayıp, kocamın ne şekilde hastalandığını, Toşiko'ya anlatmadığım kısımlarıyla, hızlıca anlatıverdim. Yüzüm yine kızarıvermişti. Dr. Kodama titizlikle muayene etti. "El feneri var mı?" diyerek gözbebeklerine bakıp ışığa karşı tepkisini ölçtü. "Yemek çubuğu gibi bir çubuk var mı?" diye sordu. Toşiko mutfaktaki yemek çubuklarından getirdi. "Bir süreliğine odayı aydınlatalım lütfen" diyerek floresan lambayı açtırdı.

Dr. Kodama hastanın sağ ve sol ayak tabanlarına o yemek çubuklarını usulca sürterek parmak uçlarına doğru çekti. Bunu birkaç kez tekrarladı (Muayene sonrasında, Dr. Kodama buna Babinski refleksi adı verildiğini söyledi. Ayaklardan birinin parmakları refleksle geri doğru bükülürse beynin diğer tarafında kanama olduğuna işaretmiş. Kocamın beyninin sağ tarafında bir yerde beyin kanaması olduğunu kabul etmek gerekiyormuş). Dr. Kodama daha sonra hastanın üzerindeki yorganı kaldırıp, üzerine geçirdiğim pijamayı aşağıya doğru sıyırdı (Dr. Kodama ve Toşiko kocamın çırılçıplak yattığının farkına ilk kez o an vardılar. Floresan lambanın ışığı altında, kocamın belden aşağısı ortaya çıkıverince, ikisi bir hayli şaşırdılar, ama ben de ne yapacağımı bilemedim. Yalnızca bir saat önce bu adamın vücudunun benim vücudumun üzerinde olduğuna inanmak gelmiyordu içimden. Bu adam sık sık çırılçıplak haldeyken beni izlemiş, hatta fotoğraflarımı bile çekmişti, ama ben onun çıplak halini ilk kez böyle ışıklar altında, rahatça gözlemleyebiliyordum. İstesem yapabilirdim, ama bundan özellikle kaçınmıştım. O çırılçıplak kaldığında olabildiğince kendime çekmiş ve vücudunun tamamını görmemek için kendimi zorlamıştım. Kocamsa, benim vücudumun ayrıntılarını, hatta tüylerimin sayısını bile ezberlemişti belki. Bense onun vücudunu Kimura'nınki kadar bile bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Bilecek olursam, ona karşı nefretimin bir kat daha artacağını tahmin edebiliyordum. Bu çelimsiz adamla mı yatıyordum ben, dedim içimden. Benim yengeç bacaklı olduğumu söylemişti, ama şimdi bakıyorum da, esas kendisi yengeç bacaklıydı).

Daha sonra Dr. Kodama, hastanın bacaklarını iki karış kadar açarak, yumurtaları rahatça görülebilecek bir hale getirdi. Sonra çubukları, yine az önce yaptığı gibi yumurtaların alt kısmına sürttü (Yumurtaların üzerinde dolaşan sinirlerin refleksini ölçtüğünü sonradan söyledi). İki-

üç kez, bir sağa bir sola geçerek sürttü. Sağ tarafta midyenin kendini içe çekmesi gibi bir hareket oluyordu, ama soldaki hiç hareket etmiyordu (Toşiko da ben de nereye bakacağımızı şaşırmıştık. Toşiko sonunda dayanamayıp odadan çıktı). Daha sonra vücut ısısı ve tansiyonu ölçüldü. Vücut ısısı normaldi. Tansiyonu ise 19'du. Doktor bunun kanama sonrasında düştüğünü söyledi.

Dr. Kodama bir buçuk saatten uzunca bir süre yatağın kıyısına oturup gelişmeleri gözlemledi. O arada kolundan yüz gram kadar kan aldı. Yüzde elli yoğunlaştırılmış üzüm şekeri, neofilin, B1 ve K vitaminleri karışımı bir serum verdi.

"Öğleden sonra tekrar gelirim, ama Dr. Soma'ya bir görünürse iyi olur" dedi. O öyle demese bile, benim niyetim de buydu. "Akrabalarına bildirmemize gerek var mı?" diye sorunca, "Biraz daha durumuna bakalım, ondan sonra" diye yanıtladı. Dr. Kodama ayrıldığında saat dört olmuştu. Uğurlarken, acele bir hemşire bulmasını rica ettim. Sabah yedide yaşlı hizmetçimiz gelince, Toşiko da öğleden sonra yine geleceğini söyleyerek Sekiden'deki eve döndü.

Toşiko'nun gittiğinden emin olduktan sonra Kimura'nın evine telefon ettim. Durumu ayrıntılarıyla anlattım. Şimdilik hasta ziyaretine gelmemesinin daha iyi olacağını söyledim. İçine sinmeyeceğini, kısa bir ziyarette bulunmak istediğini söyledi. Fakat hastanın yarı yarıya felç geçirmekte olduğunu ve konuşamadığını, ancak, bilincini tamamen yitirmiş durumda olmadığından Kimura'yı görünce heyecana kapılma tehlikesi bulunduğunu söyledim. Öyleyse, hasta odasına girmeyeceğini, evin giriş kapısından dönmek üzere uğramak istediğini söyledi.

Saat dokuz gibi, kocam horlamaya başladı. Eskiden beri horlama huyu vardı, ama bugünkü horlaması fazlasıyla yüksek perdededendi ve her zamankinden farklıydı. O ana kadar bilinci bulanık da olsa yerinde gibiydi, ama bir

ara derin uykuya dalıvermiş olmalıydı. Kimura'ya tekrar telefon ederek, şu durumda hasta odasına girmesinde bir sakınca olmadığını söyledim.

Saat on bir sıralarında Dr. Kodama'dan telefon geldi. Dr. Soma ile irtibat kurabildiğini, öğleden sonra iki gibi bize muayeneye geleceğini, kendisinin de eşlik edeceğini söyledi.

Öğlen saat on iki gibi Kimura geldi. Pazartesi derslerinin arasındaki boşluktan yararlanarak gelmişti. Hasta odasına girip, otuz dakika kadar başucunda oturup bekledi. Ben de yanında durdum. Kimura sandalyeye oturdu, ben de kocamın yatağına oturdum (Çünkü hasta benim yatağımda yatıyordu). İki-üç kelime lafladık. Bu arada hastanın horlaması gök gürlemesini andırır hale gelmişti (Gerçekten horluyor muydu acaba? Bir an bu soruyu aklımdan geçiriverdim. Yüzümdeki endişeli hali fark eden Kimura da aynı şeyi düşünüyormuş gibiydi, ama ikimiz de tek kelime etmedik).

Öğlen bir gibi Kimura ayrıldı, hemşire geldi. Koike adında şirin, yirmi beş yaşında bir kadındı. Toşiko da geldi. Nihayet boş kalınca, yemek hazırlamaya giriştim. Dün akşamdan beri ağzıma tek lokma bile koymamıştım.

Saat ikide Dr. Soma muayeneye geldi. Dr. Kodama da geldi. Hastanın sabahki halinden farkı, derin uykuya dalmış olması ve ateşinin 38,2'ye çıkmasıydı. Dr. Soma'nın teşhisi de Dr. Kodama ile aynıydı, Dr. Soma da Babinski refleksini ölçtü, ama yumurtalarını muayene etmedi. Dr. Soma pek fazla kan alınmaması kanısındaydı. Bunun dışında da, Dr. Kodama'ya tıp terimleri kullanarak bazı uyarılarda bulundu.

Doktorlar ayrıldıktan sonra, bugün de aynı masör göründü. Onu Toşiko karşılayarak, "Babam sizin tedaviniz sayesinde ne hallere düştü," diyerek, dış kapıdan geri çevirdi. Az önce, Dr. Kodama'nın, "İki saatten fazla süreyle o

ağır masajı yaptırması pek iyi olmamış. Belki de, bu durumun doğrudan sebebi o masajdır" dediğini Toşiko da duymuştu (Dr. Kodama gerçek nedenin farklı olduğunu anlamış, ama beni avutmak için sorumluluğu masöre yüklemiş de olabilir). "O adamı ben söyledim. Tüm suç bende" diye özür diledi, yaşlı hizmetçimiz.

Saat üçü geçerken, Toşiko, "Biraz dinlen istersen anne," deyince, biraz uyumaya karar verdim. Fakat yatak odasında hasta yatıyordu ve Toşiko ile hemşire de oradaydı. Misafir odasına da sık sık birileri girip çıkıyordu. Toşiko'nun odası boştu, ama kendisi odasında olmadığı anlarda bile başkalarının odasına girmesinden hoşlanmaz, kapısını, kitap sandıklarını ve masasının çekmecelerini kilitli tutardı. Ben de neredeyse hiç girmezdim. İkinci kattaki çalışma odasına giderek, yere döşek sermenin en iyi yol olacağını düşündüm. Bundan sonra uzunca bir süre, hemşire ile nöbetleşe orada uyumamız gerekecekti. Yorganın altına gömüldüysem de, bir türlü uyku tutmayınca vazgeçtim. Uyumaktansa dünden beri olanları yazmak istediğim için, o arada yattığım yerde günlüğümü yazmaya başladım (Az önce ikinci kata çıkarken, o niyetle yazı takımımı ve günlüğü Toşiko'ya fark ettirmeden yanıma almıştım). Bir buçuk saat harcayarak ayın 17'si sabahından şimdiye kadar olanları yazıp bitirdim. Sonra günlüğümü, kitaplığın kuytu bir köşesine saklayarak, sanki yeni uyanmış gibi alt kata indim. Saatin beş olmasına az kalmıştı.

Hasta odasına girdiğimde, hocamın derin uyku durumundan çıkmış gibi durduğunu gördüm. Arada sırada gözlerini hafifçe aralayarak çevresine bakınıyordu. Yirmi dakika öncesinden beri öyleymiş. Öyleyse sabah dokuzdan itibaren aralıksız uyumuştu. Uyku durumunun 24 saatten fazla süreyle devam etmesinin tehlikeli olacağını duymuştum, ama hemşire Koike durumunun iyiye gittiğini söyledi. Yalnız, sol tarafını hâlâ hareket ettiremiyordu.

Saat beş buçuk gibi, hasta homurdanmaya başladı (Ne dediği tam olarak anlaşılmıyordu, ama sabah rahatsızlanmasının hemen sonraki halinden biraz daha anlaşılır gibiydi). Sağ elini hafifçe oynatarak, karnının aşağısını işaret etti. Çişinin geldiğini düşünerek ördek tuttuk, ama idrarı gelmedi. Sancıdan kıvranır gibi bir hali vardı. "Tuvaletin mi geldi?" diye sorunca, başıyla onayladı. Yeniden ördeği tuttum, ama yine yapamadı. Uzun zamandır tuvalete çıkmadığından, karnının altı şişkinleşmişti ve sıkıntılı olmalıydı, ama mesanesinin uyuşmuş olmasından dolayı çişini yapamadığı anlaşılabiliyordu. Dr. Kodama'ya telefon ederek ne yapacağımı sordum. Onun gönderdiği sondayı Bayan Koike takınca, idrarı boşalıverdi. Miktarı bir hayli fazlaydı.

Saat yedide, hastaya kamışla süt ve meyve suyu içirdik.

Saat on sıralarında yaşlı hizmetçimiz kendi evine döndü. Evindeki durumlardan dolayı yatıya kalamayacağı için, o saate kadar yanımızda kalmış. Toşiko kendisinin ne yapması gerektiğini sordu. Sorunun ardında, yatıya kalabileceği, ancak, o durumda can sıkıcı durumlar olabileceği anlamı gizliydi. Yatıya kalmasına gerek olmadığını, hastanın durumunun iyiye gittiğini, endişe edecek bir durum olmadığını, acil bir durum olursa telefonla bildireceğimi söyledim. "Pekâlâ" diyerek, o da saat on bir gibi Sekiden'deki eve döndü.

Hastanın gözleri açılıp kapanıyordu, ama pek uykuya dalamıyor gibiydi...

19 Nisan...

Gece saat on iki sıralarında Bayan Koike ile birlikte, hasta odasında sessizce oturuyorduk. Hastaya ışık gitmesin diye

lambanın altına tuttuğum gazete ve dergileri okuyarak zaman öldürüyordum. Bayan Koike'ye ikinci kata yatmaya gitmesini söylediysem de, bir türlü gitmedi. Saat beş sıralarında gün ağarırken nihayet yatmaya gitti.

Panjurların aralıklarından gün ışığı süzülmeye başlayınca, hasta uykusunda iyice huzursuzlaştı. Bir an gözlerini hafif aralamış halde bana baktığını fark ettim. Gözleriyle beni ararmış gibi bir hali de vardı. Hemen yanındaki sandalyede oturduğum halde beni göremiyor muydu, yoksa görebiliyordu da göremiyormuş numarası mı yapıyordu bilemiyorum. Ağzını oynatarak bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Başka yerlerini tam olarak anlayamadım, ama bir kısmını anladığımı sanıyorum. Belki bana öyle gelmiştir, ama Ki-mu-ra diyordu sanırım. Sonraki kısım homurdanma şeklindeydi, ama Ki-mu-ra dediği doğruydu (Diğer kısımları da net olarak söylemeye çalışsa söyleyebilirdi herhalde. Ne söylediği anlaşılmasın diye homurdanırmış gibi yapıyordu belki). Bunu iki-üç kez tekrarladıktan sonra yeniden gözlerini kapattı...

Saat yedi gibi yaşlı hizmetçimiz, ondan biraz sonra da Toşiko göründü. Saat sekizde ise, uyanan Bayan Koike aşağıya indi.

Saat sekiz buçukta hastaya yemeğini yedirdik. Lapa, yumurta sarısı ve elma suyu gibi şeyler. Ben kaşıkla yedirdim. Hasta, Bayan Koike'den ziyade, kendisiyle benim ilgilenmemi istiyormuş gibiydi...

Saat onu geçerken çişi geldi. Ördek tuttuk, ama yapamadı. Bayan Koike sonda takmaya çalıştıysa da, hoşuna gitmiyor olacak, sinek kovalar gibi bir hareketle reddetti. Çaresiz, yeniden ördek tuttuk. On dakikadan fazla zaman geçtiği halde, yine yapamadı. Çok sinirlenmiş gibi bir hali vardı. "Hoşuna gitmeyebilir belki, ama bununla daha rahat edersin. Haydi bakalım. Bu da bir ilaç sayılır," diye, çocuk avutur gibi konuşan Bayan Koike, tekrar sondayı

çıkardı. Hasta, anlaşılmaz bir şeyleri tekrar tekrar söylüyor, eliyle işaret ederek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Sonunda, bana, "Sonda takılacaksa sen tak. Hemşireyle Toşiko buradan çıksın," dediğini anlayabildik. Sondayı hemşireden başkasının takamayacağını, Bayan Koike'nin takması gerektiği konusunda, Toşiko ile birlikte zar zor ikna edebildik.

Tam öğlen ortası hastaya yemeğini yedirdik. Hemen hemen sabah yemeğindekilerle aynıydı, ama iştahı bir hayli yerindeydi.

Öğlen on iki buçukta Kimura geldi. Uykudan uyandığını, şuurunun yavaş yavaş yerine geldiğini, konuşurken Kimura dermiş gibi olduğunu söyledim, bugün giriş kapısından geri gönderdim.

Öğlen saat birde Dr. Kodama geldi, durumunun iyiye gittiğini, ama temkini elden bırakmamak gerektiğini söyledi. Büyük tansiyonu 16,5, küçük tansiyonu ise 11 imiş. Vücut ısısı 37,2. Bugün de Babinski refleksini ve yumurtaların refleksini ölçtü (Yumurtalarının altı muayene edilirken, hastanın vereceği tepkiden endişelendiysem de, değişkenliği olmayan bir yüz ifadesiyle boş bakışlarını havada gezdiriyor, hiç tepki vermiyordu). Yoğunlaştırılmış üzüm şekeri, neofilin ve vitamin karışımı bir serum takıldı.

Hastalandığının başkaları tarafından öğrenilmemesi için elimden geleni yapmıştım, ama zamanla çalıştığı okulda öğrenilince, öğleden sonra ziyarete gelenlerin, telefonla durumunu soranların ardı arkası kesilmedi. Bolca meyve sepeti, çiçek demeti getirdiler. Sekiden'deki Madam da geldi. Hastanın durumunun kendi kocasınınki ile aynı olduğunu öğrenince çok üzüldü. Kendi bahçesinde yetiştirdiğini söyleyerek leylak demeti bırakıp gitti. Toşiko o çiçekleri vazoya koyduktan sonra hasta odasına götürerek, "Baba bak, Madam kendi bahçesinin leylaklarından getirmiş," diyerek, rahatlıkla görebileceği bir yere yerleştirdi. Hediye geti-

rilen meyveler arasından, hastanın çok sevdiği portakalların irisinden seçip sıkarak içirdik.

Saat üçte işi Toşiko ve Bayan Koike'ye bırakarak ikinci kata çıkıp günlüğümü yazdım ve uyudum. Bugün artık iyice uykum gelmişti, üç saate yakın süre deliksiz uyudum. Toşiko bugün akşam yemeğinden hemen sonra saat sekizde ayrıldı. Yaşlı hizmetçimiz ise saat dokuzda evine döndü...

20 Nisan...

Gece saat birde, Bayan Koike ikinci kata uyumaya çıktı. Ondan sonra hastanın yanında tek başıma kaldım. Hasta gece yarısından itibaren uyuklamaya başlamıştı, ama Bayan Koike odadan çıktıktan sonra, bir şekilde uyanmış olduğunu hissettim. Çünkü loş ışıkta uyuduğundan tam olarak göremedim, ama vücudunu hafifçe oynatarak, ağzından geviş getirir gibi sesler çıkardığını anladım. Usulca gidip yanına baktığımda, tahmin ettiğim gibi gözlerini açmıştı. Bakışları benden çok uzaklara dalıyordu. Hasta Toşiko'nun getirdiği leylaklara bakıyor gibiydi. Masa lambasının üzerine örtü koyduğumuz için odanın yalnızca bir kısmı zoru zoruna gazete okuyacak kadar aydınlanmıştı ve o kısmın bir kıyısında kalan leylakların kokusu geliyordu.

Bakışları o beyaz kütleye takılmış kalmıştı, ama izlemekten ziyade bir şeyler düşünüyor gibiydi. Nedendir bilmem, bir an şaşkınlığa düşüverdim. Dün Toşiko o çiçekleri odaya getirdiğinde, "Madam kendi bahçesinin leylaklarından getirmiş," demişti. Toşiko'nun ne niyetle söylediğini bilemiyorum, ama gereksiz bir açıklama olduğunu düşünmüştüm. O an, sanırım hasta o sözleri duymuş olmalıydı. Duymuş olmasa bile, o çiçekleri gördüğü anda Sekiden'deki düzenli bahçeyi aklına getirmişti. Sonra o evdeki ek kulübeyi, o odada geçmişte geceleri olanları anımsamıştı her-

halde. Belki de ben öyle sanıyorumdur, ama hastanın gözlerine bakınca, o geçmişle ilgili sanrıların, o boş gözlerin derinliklerinde gizlendiği hissine kapılıverdim. Telaşla lambanın ışığını çiçeklerden başka yöne çevirdim...

Sabah saat yedide, leylakları odadan çıkararak, yerine cam vazoya yerleştirilmiş gül demeti koydum...

Öğlen saat birde Dr. Kodama muayeneye geldi. Vücut ısısı 36,8'e düşmüştü. Tansiyonu yükselme eğilimindeydi; büyüğü 18,5, küçüğü ise 14'tü. O yüzden doktor neo-hipotonin iğnesi yaptı. Bugün de yumurtalarını muayene etti. Dr. Kodama'yı yolcu etmek için kapıya kadar çıkarak konuştum. Mesanesindeki felç durumunun devam ettiğini, bu sabah da Bayan Koike'nin sonda taktığını, idrarını her yapışında huzursuzlandığını, ufak bir şeyin bile onu sinirlendirdiğini, ellerini ve ayaklarını oynatamadıkça iyice sinirlendiğini anlatarak, ne yapmamız gerektiğini sordum. Yatışması ve rahat uyuyabilmesi için Luminal kullanmaya karar verdi...

Toşiko bugün öğlenden önce ortalarda görünmedi, ancak akşam saat beş gibi gelebildi... Saat on gibi hastanın horlamasını duymaya başladık. Bu geçen günkü o anormal horlamadan farklıydı. Rahat rahat uyuyan bir insanın horlamasıydı yalnızca. Sanırım az önce, akşam yemeğinden sonra yapılan Luminal iğnesi etkisini göstermişti. Toşiko uyurkenki yüzüne bakıp, "İyi oldu. Rahat rahat uyuyor," diyerek ayrıldı. Bayan Koike'yi de ikinci kata gönderdim.

Saat on bire yaklaşırken telefon çaldı. Kimura'ydı. "Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi (Herhalde bu saatlerde benim yalnız kalacağımı Toşiko söylemiş olmalıydı). Hastanın durumunu sordu. Gelişmeleri anlatıp, bu gece uyku ilacı olarak verilen ilacın etkisini gösterdiğini ve rahat rahat uyuduğunu söyledim.

"Şimdi gelip de bir görsem olur mu?" diye sordu.

"Görsem" derken kimi kastettiğini düşünmeden edemedim. "Geldiğinde ben arka kapıdan çıkana kadar bahçede bekle. Ön kapının zilini çalman pek hoş olmaz. Eğer çıkmazsam, bil ki ters bir durum var demektir. O zaman öylece geri dön lütfen," dedim, sesimi mümkün olduğunca alçaltarak.

On beş dakika sonra bahçeden cılız ayak sesleri duyuldu. Hasta hâlâ uykudaydı. Kimura'yı arka kapıdan içeri alarak, hizmetçi odasında otuz dakika kadar konuştum... Odasına döndüğümde, hocam hâlâ mışıl mışıl uyuyordu...

21 Nisan...

Öğlen saat birde Dr. Kodama muayeneye geldi. Tansiyonu 18'e 13,6'ydı. Düne oranla düşmüştü, ama temkini elden bırakmamak gerekiyordu. En azından büyüğün 17'lere düşmesi, küçükle farkın da 5'ten az olması gerektiğini söyledi. Vücut ısısı 36,5 ile nihayet normale düşmüştü. İdrarını da, bu sabah zorla da olsa, ördek kullanarak yapabilmişti. İştahı da bir hayli yerinde, ama hâlâ sulu yemekler veriyoruz...

Saat ikide hastayı Bayan Koike'ye bırakıp ikinci kata çıktım. Günlüğümü yazdıktan sonra saat beşe kadar uyudum. Saat beş buçukta, akşam yemeğinden otuz dakika önce, bugün de Luminal iğnesi yapıldı. Çünkü Dr. Kodama, ilacın 45 dakika sonra etkisini gösterdiğini, bir süre her gün bu saatlerde yapılacak olursa, geceleri rahat uyuyabileceğini söylemişti. Fakat Bayan Koike ile konuşarak, hastaya uyku ilacı değil de, tansiyon düşürücü ilaç olduğunu söylemeye karar verdik...

Saat altıda, akşam yemeği tepsisi odaya getirilince, hasta bir şeyler söylemek istemiş gibi ağzını oynatmaya

başladı. İki üç kez tek bir sözcüğü yineledi. Ne dediğini anlayamadık. Kaşıkla lapayı ağzına götürünce, eliyle elimi durdurarak aynı şeyi söylemeye devam etti. Acaba yemeği benim yedirmem hoşuna gitmiyor mu diye, önce Toşiko, sonra da Bayan Koike tepsinin başına geçti, ama sorun yemeğin yediriliş şekli değildi. Zamanla, hastanın ne demek istediğini anlamaya başladım. En baştan beri, "Bi-f-te-k, bi-f-te-k," diyordu. Şaşırtıcıydı, ama öyle söylediği kesindi. "Biftek biftek," diyerek şikâyet eden gözlerle bana bakıp, sonra hemen gözlerini yumuverdi...

Hastanın neden şikâyet ettiğini anlamıştım, ama diğer ikisinin anlamasına imkân yoktu (Belki Toşiko da anlamış olabilir). Diğer ikisinin fark edemeyeceği şekilde, hastaya doğru bakarak başımı iki yana salladım. "Şimdi bunları düşünme. Bir süre sabretmen gerek," demek istemiştim, ama hastanın anlayıp anlamadığını bilemiyorum. Fakat hasta, daha sonra tek bir kelime etmeksizin, uslu uslu benim ağzına götürdüğüm kaşıkla lapayı yedi...

Saat sekizde Toşiko, saat dokuzda yaşlı hizmetçimiz evlerine döndüler: Saat onda, hasta hafifçe horlayarak uyumaya başladı. Bayan Koike'yi ikinci kata gönderdim. Saat on birde bahçede ayak sesleri duyuldu. Arka kapıdan hizmetçi odasına aldım. Saat on ikide ayrıldı. Horlama sesleri devam ediyordu.

22 Nisan...

Durumunda önemli bir değişiklik olmamıştı. Tansiyonu düne oranla çok az yükselmişti. Uyku ilacının etkisiyle, geceleri güzelce uyuyordu, ama gündüzleri aklına farklı şeyler getiriyor olacak, en ufak bir şeyde hemen sinirleniveriyor. Dr. Kodama günde on iki saat uyuması gerektiğini söylemişti, ama ancak altı-yedi saat gerçekten uyuyordu ve

o saatler dışında yalnızca uyukluyor; gerçekten uyuyup uyumadığı anlaşılmıyordu (Çoğunlukla, horlamadığı sıralarda uykusunun hafif olduğunu, bir uyuyup bir uyandığını, uzun yıllara dayanan tecrübemle anlayabiliyorum. Gerçi şu günlerde, o horlamasının bile sahte olabileceğini düşünmüyor da değilim). Dr. Kodama'dan izin alarak, yarından itibaren Luminal iğnesini sabah-akşam iki kez yaptırmak niyetindeyim...

Her gün olduğu gibi, Toşiko ardından da yaşlı hizmetçimiz aynı saatlerde evlerine döndüler. Saat on bir gibi bahçeden ayak sesleri geldi...

23 Nisan...

Hastalığın patlak vermesinden bugüne kadar bir hafta geçti. Öğleden önce saat dokuzda, kahvaltıdan hemen sonra, Bayan Koike yemek tepsisini mutfağa götürdüğü sırada, benimle baş başa kaldığı anı fırsat bilen hasta dudaklarını oynatmaya başladı. "Günnüü, günnüü," diyordu. Dünkü, "Bi-f-te-k" ile karşılaştırıldığında bugünkü telaffuzu daha kolay anlaşılıyordu. Günnüü, günnüü... Herhalde günlüğü aklına takılmış olmalıydı. "Günlük mü tutacaksın? Ancak, henüz buna imkân yok," deyince, "Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Hayır mı? Günlük değil mi?" diye sorunca, "Senin günlüğün," dedi. "Benim günlüğüm mü?" diye sordum. Başını yukarıdan aşağı sallayıp onaylayarak "Sen... Sen günlüğünü... Ne yaptın?" dedi.

"Ben eskiden beri günlük tutmam. Bilmiyor musun?" dedim. Evet, tavrım bir hayli sinir bozucuydu. Bunun üzerine dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi ve, "Demek öyle. Tamam," dedi, başını yukarıdan aşağı sallayarak. Hastanın o cılızlıkta da olsa, yüzünde ilk kez gülümseme belirmişti. Fakat anlamı belirsiz, gizem dolu bir gülümse-

meydi. Bayan Koike hastanın tepsisini mutfağa kaldırdıktan sonra misafir odasında kendisi de kahvaltısını edip, saat onda hasta odasına döndü. Hemen, tek kelime etmeksizin hastanın koluna Luminal iğnesi yapmak için hazırlıklara girişti. "Ne iğnesi?" diye sordu hasta. Öğleden önce hiç iğne yapılmadığı için, tuhaf bulmuş olsa gerek. "Tansiyonunuz hâlâ biraz yüksek. Düşürmek için bu iğneyi yapmamız gerek," dedi Bayan Koike.

Öğlen saat birde Dr. Kodama muayeneye geldi. Saat iki buçuk gibi, hastanın horlamaya başladığını görünce ikinci kata çıktım. Fakat saat beş olduğunda tekrar aşağı inince, horlamasının kesildiğini gördüm. Bayan Koike'ye sorduğumda, gerçekten uyuduğu sürenin bir saatten az olduğunu, sonrasında kesik kesik uyuduğunu söyledi. Evet, uyku ilacına rağmen, geceleri olduğu gibi rahat uyuyamıyordu. Akşam yemeğinden sonra ikinci iğnesi yapıldı...

Saat tam on birde bahçeden ayak sesleri geldi...

24 Nisan...

Kocamın yatağa düşmesinden beri, bu ikinci pazar günü. Sabahtan itibaren iki-üç ziyaretçisi geldi. Hiç içeri girmeden, öylece geri döndüler. Dr. Kodama bugün muayeneye gelmedi. Hastada da gözle görülür bir değişiklik olmadı.

Saat ikide Toşiko geldi. Her gün akşam saatlerinde gelir, iki-üç saat kaldıktan sonra geri dönerdi, ama niyeyse, bugün öğlen üstü geldi. Hafifçe horlayan babasının yanında, "Bugün pek fazla gelen giden olmaz diye düşündüm," diyerek yüzüme baktı. Ben hiçbir şey söylemeyince, "Anne alışverişin epeyi birikmiştir... Bugün pazar; çık biraz hava al istersen," dedi bu kez. Kendiliğinden mi söylüyordu, yoksa Kimura mı rica etmişti bilemiyorum. Kimura'nın öyle bir niyeti olsa dün gece söylerdi, ama hiç de öyle bir hali

yoktu. Yoksa bana doğrudan söyleyememişti de, o yüzden Toşiko'dan mı rica etmişti? Belki de Toşiko'nun kafasına birden esivermişti.

Bir an, bu saatlerde Osaka'daki evde benim gelişimi beklerkenki halini hayal ettim. Belki gerçekten de öyledir, dedim içimden. Ancak, bunun mümkün olamayacağını bildiğimden, bu düşünceleri aklımdan sildim atmaya çalıştım. Fakat ne kadar çabalasam da, beni gerçekten bekliyor olabileceği düşüncesi aklımdan silinip gitmek bilmiyordu. Nerden bakarsam bakayım, oraya gidebilecek kadar zamanım yoktu. O kadar uzun süreyle evden ayrılamazdım. Keşke sonraki pazar günü olsa, dedim içimden...

Fakat yine de aklıma takılan bir şey vardı. "Pekâlâ. Nişiki tarafına alışverişe çıkacağım. Bir saat içerisinde dönmüş olurum," dedim Toşiko'ya ve saat üçü biraz geçerken evden çıktım. Bir taksi çevirip hemen Nişiki'ye gittim. Önce alışveriş yaptığımın kanıtı olarak pazardan gelişigüzel meyve ve sebze aldım. Sonra Sanco-tera'ya kadar yürüyerek, her zamanki kâğıtçıdan on büyük kalıp kaz derisinden kâğıt ve bir kalıp cilt kâğıdı aldım. Kâğıtları günlüğümün ebadına göre kestirip, kırışmayacak şekilde güzelce paket yaptırıp alışveriş torbamın en altına yerleştirdim. Sonra Kavaraço Caddesi'nde taksi çevirdim. Öyle ya, manavın telefonundan onu aradığımı da yazmam gerek. "Hayır, bugün hiçbir yere gitmedim, hep evdeydim," dedi. Ses tonu onu davet etmemi bekliyormuş gibiydi, ama yalnızca bir-iki dakika konuştuk.

Saat dördü biraz geçerken eve döndüm (Bir saati çok az geçirmiş olabilirim). Kâğıt paketini girişteki şemsiyeliğin arkasına saklayıp, alışveriş torbasını mutfakta bekleyen yaşlı hizmetçimize verdim. Hasta hâlâ uyuyor gibiydi, ama horlaması kesilmişti...

Aklıma takılan, dün hastanın günlüğümü sormuş olmasıydı. Günlük tuttuğumu bilmiyormuş gibi yapmayı

tercih eden kocam, neden aniden bu konuyu dile getirmişti acaba? Yoksa artık bilmiyormuş gibi yapmasına gerek kalmadığını mı söylemek istemişti. Belki de kafası karmakarışık olduğundan, sürekli bilmiyormuş gibi yaptığını unutuvermişti. O an, hemen yanıtlamakta güçlük çekmiş ve, "Günlük tutmuyorum," deyince, "Demek öyle," demiş ve tuhaf tuhaf gülümsemişti. "Bırak bu numaraları" mı demek istemişti acaba?

Her halükârda, kocam kesinlikle kendisi yatağa düştükten sonra da günlük tutmaya devam edip etmediğimi öğrenmek ve eğer günlük tutmaya devam ediyorsam ona göstermemi istemişti. Şu anki haliyle benden gizlice okuyamayacağına göre, benden göstermemi istemek gibi bir art niyetle o sözü ettiğini düşünmem gerek. Öyleyse, uluorta söyleyecek olacağını varsayarak önceden tedbir almalıydım. Bu Ocak ayından 16 Nisan'a kadar olan günlüğümü görmek isterse, her an çıkarıp gösterebilirim. Ancak, 17 Nisan ve sonrasında da günlük tuttuğumu asla öğrenmemeli. Herhalde, "Bu günlüğü sen baştan sona okumuşsundur zaten. Şimdi tekrar bakmana hiç gerek yok. Görmek istersen göstereyim, ama baktığında anlayacağın üzere günlüğüm 16 Nisan'da bitiyor. Sen rahatsızlandıktan sonra, sana bakmakla meşgul olduğum için günlük tutmaya hiç zamanım olmadı. Zaten yazacak bir şey de yoktu" derim. O yüzden, ona 17 Nisan sonrası boş bir günlük göstererek içinin rahatlamasını sağlamam gerek. O kâğıtları da, 16 Nisan'a kadar ve sonrası olmak üzere iki ayrı günlük hazırlamak için aldım...

Öğlen uykusu saatimde dışarı çıktığımdan, saat beş buçuk gibi ikinci kata çıktım. Saat altı buçukta aşağı inerken, günlüğü yanıma alarak, misafir odasındaki çekmeceye yerleştirdim. Toşiko akşam yemeğinden sonra saat sekizde ayrıldı. Saat onda Bayan Koike'yi ikinci kata gönderdim. Saat on birde bahçeden ayak sesleri geldi...

25 Nisan...

Gece yarısı saat on ikide onu yolcu ettikten sonra arka bahçeye açılan kapıyı kapadım. Sonrasında hasta odasına dönerek yaklaşık bir saat soluk alış verişlerine kulak verdim. Uyuduğundan iyice emin olunca misafir odasına geçerek günlüğü yeniden hazırlamaya koyuldum. İki ayrı deftere ayırdıktan sonra 16 Nisan'a kadar olanı çekmeceye koydum, 17 Nisan sonrasına ait olanı ikinci kata götürüp rafta bir yere sakladım. Bu bir saatimi aldı. Saat ikiyi biraz geçerken hasta odasına döndüm. Hasta uyumaya devam ediyordu...

Öğlen saat birde Dr. Kodama muayeneye geldi. Durumunda bir değişiklik yoktu. Son birkaç gündür tansiyonu 18 ila 19 arasında gidip geliyordu. "Biraz daha düşse keşke," dedi Dr. Kodama, başını hafifçe yana eğerek. Gündüzleri eskiden olduğu gibi rahat uyuyamıyormuş gibi bir hali var...

Gece saat on birde bahçeden ayak sesleri geldi...

28 Nisan...

Gece saat on birde bahçeden ayak sesleri geldi...

29 Nisan...

Gece saat on birde bahçeden...

30 Nisan...

Öğlen saat birde Dr. Kodama muayeneye geldi. Önümüz-

deki hafta Dr. Soma'nın bir kez daha görmesinin iyi olacağını söyledi...

Gece saat on birde bahçeden....

1 Mayıs...

Hastalanışından itibaren, üçüncü pazar günü oldu. Toşiko geçen pazar günü olduğu gibi, saat tam ikide geldi. Tam da aklımdan öyle yapacağını geçiriyordum. Babasının soluk alış verişini bir süre dinledikten sonra, "Alışverişle birlikte şöyle bir gez de gel istersen," dedi, kısık bir sesle. "Gitsem mi acaba?" diye tereddüt ettiğimi görünce, "Babamı merak etme sen. Yeni uyudu zaten. Sen keyfine bak. Bugün Sekiden'deki evde banyo hazırlandı. İstersen uğra banyoya da gir" dedi. Bunda bir iş var diyerek, "Öyleyse bir-iki saat," diyerek, saat üç gibi alışveriş torbasını elime alıp doğrudan Sekiden'deki eve vardım.

Madam evde yoktu. Kimura tek başına ek odada bekliyordu. Az önce Toşiko telefon etmiş. "Madam bugün Vakayama'ya gitti, akşam geç saatlere kadar dönmeyecek. Ben de şimdi hastanın yanına gideceğim. Sana zahmet olacak, ama iki-üç saatliğine evde kalır mısın? Akşamüstü dönerim," demiş. Banyo hazır değildi, ama banyonun yerine Kimura vardı işte...

Hemen on beş gündür görüşememiş olmanın acısını çıkardık, ama üzerimizdeki huzursuzluğu bir türlü atamadık... Onu ardımda bırakarak saat beşte Sekiden'deki evden çıkıp, biraz da hastanın her an uyanabileceği endişesiyle, yakındaki pazarda aceleyle alışveriş yaparak eve döndüm.

"Hoş geldin. Erken döndün," dedi Toşiko.

"Ya baban?" diye sorunca, "Bugün nedense çok güzel uyudu. Neredeyse üç saat olacak," dedi. Horlaması yine şiddetli bir hal almıştı.

"Kızınıza bırakıp, banyoya girip de geldim," dedi Bayan Koike. Her yanından yeni banyo yapmış kadın kokusu saçılıyordu ve yanakları pembeleşmişti. Semt hamamına gidip gelmiş olmalıydı. Bir an her şey berraklaşıverdi. Her şeyi Toşiko planlamış olmalıydı. Zaten kocam hastalandığından beri evdeki banyoyu iki-üç kez hazırlamıştık. Hepimiz iki-üç günde bir gündüz gözü semt hamamına gidiyorduk ve bugün sıra Bayan Koike'deydi. Banyoya gidip gelmesi gayet doğaldı. Ancak, Toşiko bunu da hesaplamış, hastayla baş başa kalabilmek için beni de dışarıya göndermişti. Dalgınlığımdan böyle bir durumun meydana gelebileceğini hiç aklıma getirmemiştim. Normalde farkına varırdım (Bayan Koike'nin banyo için semt hamamına gideceğini ve bunun 50-60 dakika süreceğini aklıma getirmem gerekirdi). "Sekiden'deki evde banyo var," deyince aklım başımdan gidivermişti. Oyuna geldiğim düşüncesini aklımdan silmeye çalışarak, "her zamanki ikindi uykum için" ikinci kata çıktım.

Hemen kitaplığa gizlediğim günlüğümü çıkararak baktım, ama seloteyple kapatmak aklımın ucundan bile geçmediği için, ben yokken gizlice okunup okunmadığını anlamama imkân yoktu. Hayır, dedim, bu benim kendi kendime geliştirdiğim kuruntudan öte bir şey değil. Günlüğümü ikiye ayırdığımı, sonraki kısmını ikinci kattaki çalışma odasında sakladığımı bilmelerine imkân yoktu. Böyle düşününce o an için biraz rahatlayabildim, ama... Saat sekizde Toşiko ayrıldıktan sonra bu düşünceler yine aklıma düşüverdi. Mutfağa gidip yaşlı hizmetçimize sordum. "Bugün ben dışarı çıktıktan sonra ikinci kattaki çalışma odasına çıkan oldu mu?"

Şaşırdım, ama, "Evet, kızınız çıktı," diye yanıtladı. Anlattıklarına göre ben dışarı çıktıktan on beş dakika sonra ikinci kata çıkmış ve iki-üç dakika sonra inmiş, hasta odasına dönmüş. Galiba babasına bir şeyler anlatmaya başlamış, ama o ana kadar rahatlıkla duyulan horlama sesleri

bir anda kesiliverniş. Bir süre babasına bir şeyler anlatmaya devam etmiş, sonra tekrar ikinci kata çıkıp hemen aşağıya inmiş. Hemen sonra da Bayan Koike banyodan dönmüş. Ben döndüğümde hastanın horlamakta olduğunu söyleyince, ben dışarıdayken kesildiğini, ama ben dönmeden az önce tekrar başladığını söyledi.

Evet, sanırım kuşkularımda haklı çıkmıştım. Kuruntu demiştim, ama hiç de kuruntu olmadığını anlamaya başlamıştım. Yine de, bir türlü anlam veremediğim noktalar vardı. Bir kez daha Toşiko'nun hareketlerini aklımdan geçirdim. Öğleden önce bir bahane yaratarak dışarı çıkmamı sağlamıştı. Sonra Bayan Koike'yi banyoya göndermişti. Sonra, işin bu kısmı belirsizliğini koruyor, ama ya hasta kendisi uyanıp Toşiko'ya söylemişti ya da Toşiko kendisi harekete geçmişti. Gidip misafir odasındaki günlüğümü bulup hastanın başucuna götürmüştü. Hasta günlüğün 16 Nisan'da bittiğini, ama mutlaka devamının da olması gerektiğini, arayıp bulmasını söylemişti mutlaka. Herhalde görmek istediği kısım da oydu. Bunun üzerine Toşiko, ikinci kattaki kitaplığı karıştırıp bulmuş, sonra da hasta odasına getirip hastaya göstermiş olmalıydı. Belki de kendisi okumuş, hasta da dinlemişti. Bitince de ikinci kata çıkıp yerine bırakarak tekrar aşağıya inmişti. Sonra Bayan Koike dönmüş, hasta yeniden uyuma taklidi yapmaya başlamıştı. Saat beşi biraz geçerken de ben dönmüştüm...

Ancak böyle bir senaryo çıkar. Ancak, benim dışarıda olduğum iki-üç saatlik süre boyunca her şeyi bu kadar kolayca halletmiş olması pek doğal değil. Böyle düşününce, geçen pazar günü de (24 Nisan) Toşiko'nun önerisi üzerine dışarı çıktığıma göre, büyük olasılıkla Toşiko bu planı o gün tasarlamıştı. Zaten ayın 23'ünde cumartesi günü, hasta benimle baş başa kaldığında, "Günnüü, günnüü," diyerek, günlüğümü görmek istediğini açıkça belirtmişti. Sonra ayın 24'ünde ben evde yokken Toşiko ve Bayan Koike'ye (o sı-

rada belki de Bayan Koike de yoktu. Ancak, yaşlı hizmetçimiz tam olarak anımsayamadığını söyledi) bana söylediklerini aynen söylemiştir herhalde. Hasta, bana söyleyip de bir sonuç elde edemeyince Toşiko'ya söylemiş olmalı.

Olayların böyle geliştiğini düşünmek en mantıklısı. Bir günlüğüm olduğunu Toşiko'ya söylediğimi hiç sanmıyorum. Fakat ya Kimura'dan ya da öyle olmasa bile, bir şekilde öğrenmiş olmalı. Hele bir de hasta dile getirince hemen anlamıştır. "Komodin," diyerek, hasta misafir odasını göstermiştir. Toşiko misafir odasına giderek çekmeceleri karıştırmış, ama bulamayınca günlüğün artık orada olmadığını anlamıştır. Bunun üzerine aklına ikinci kat gelmiş ve çalışma odasına çıkıp aramaya koyulmuştur. O anki halini rahatlıkla gözlerimin önüne getirebiliyorum. Aşağı yukarı bu şekilde, geçen pazar günü 17 Nisan sonrasında da günlük tuttuğunu öğrenmiştir. Sonra bugün, günlüğün titizlikle ikiye ayrıldığını, birinin misafir odasında, diğerininse ikinci katta olduğunu rahatlıkla anlamıştır... Bu hiç de mantıksız bir açıklama değil...

Aslında benim derdim, eğer aklımda oluşturduğum bu senaryo doğruysa, bundan sonra günlüğü ne şekilde devam ettireceğimdi. Bir kez tutmaya başladığım günlüğü, karşıma bir rahatsızlık çıktı diye bırakmak niyetinde değildim. Fakat daha fazla haberim olmadan okunmasından da olabildiğince kaçınmam gerek. Bundan sonra gündüzleri ikinci katta yazmayı bırakacağım. Gece yarısı hasta ve Bayan Koike'nin yatmasını bekleyip, öyle yazacağım ve bir yere saklayacağım...

9 Haziran...

Uzun süre günlüğümü ihmal ettim. Geçen bir ay boyunca, yani hastanın ikinci krizi geçirerek öldüğü günün önceki

günü günlüğüm sona eriyordu. Ondan sonra, bugüne kadar geçen 38 günlük süre boyunca günlük tutmayı bıraktım. Bunun nedeni hastanın ani ölümü sonrasında uzun bir süre gerekli işlemlerle uğraşmak zorunda kalmış olmamla birlikte, bir yandan da onun ölümünün bir sonucu olarak yazma isteğimi yitirmiş olmam. Yazma isteğimi yitirmiş olmak konusunda, bugün de değişen bir şey yok. Belki bundan sonra da günlük tutmam. En azından yeniden günlük tutmaya başlamak konusunda kararsızım. Fakat bu senenin başından itibaren 121 gün boyunca yazdığım günlüğün o şekilde yarım yamalak kalmaması için bir sonuca bağlamam iyi olur. Bu, günlüğün şekli açısından da gerekiyor. Ayrıca, ölen adamla cinsel yaşamımızdaki mücadeleyi de, şöyle bir gözden geçirip, gelişmeler sırasında yaşanan anları yazmak da anlamsız olmaz.

Ölen adamın ardında bıraktığı günlük, özellikle bu senenin başından itibaren yazdığı kısım ile benimkini karşılaştıracak olursak bu mücadelenin ne şekilde yaşandığı ortaya çıkacaktır, ama benim açımdan, ölen adamın sağlığında yazmaktan çekindiğim birçok unsur bulunduğundan, son olarak bunları ekleyerek, geçmişteki günlüğümü bir sonuca bağlamak niyetindeyim.

Hastanın ölümünün ani olduğunu yazmıştım. Daha sonra yazacağım durumdan ötürü, tam saatini bilemiyorum, ama sanırım 2 Mayıs sabahı saat üç sıralarında can vermiş. O saatlerde Bayan Koike ikinci katta uyuyordu ve Toşiko da Sekiden'deki eve dönünce, hasta odasında yalnızca ben kalmıştım. Fakat ben de, saat iki gibi hastanın huzur içerisinde uyuduğunu görünce, usulca misafir odasına geçip 30 Nisan akşamından 1 Mayıs'a kadar olan süre içerisinde olanları günlüğüme yazmaya başladım. O saatte yazmam gerekiyordu, çünkü evvelsi güne kadar, yani kocamın yatağa düşüşünden 30 Nisan'a kadar ikinci katta öğlen uykusu saatlerimden faydalanarak gizlice yazıyor-

dum. Fakat 1 Mayıs Pazar günü, titizlikle gizli tuttuğum ikinci günlüğümü hasta ve Toşiko'nun benim haberim olmadan okudukları gerçeğini öğrenmiştim. Bunun üzerine her zamanki saatlerde ikinci katta yazmayı bırakıp, gece saatlerine denk getirerek yazmaya ve günlüğü sakladığım yeri de değiştirmeye karar vermiştim (Nereye koyacağımı bir süre kestiremeyince önce her zamanki yerinde bırakıp, aşağıya indim. Akşam Toşiko ve yaşlı hizmetçimizin ayrılmasını bekleyip, Bayan Koike yatmaya gitmeden az önce almaya gidip, giysimin altına saklayarak aşağıya indim. Ondan hemen sonra Bayan Koike yukarıya çıktı. Bense hâlâ sıkıntı içerisinde nereye saklayacağımı düşünüyordum. O gece içerisinde aklıma iyi bir yer gelmezse, misafir odasındaki yüklüğün tavan tahtalarından birini söküp üstünde kalan boşluğa sıkıştırmak niyetindeydim).

Sonra gece saat ikide misafir odasına geçerek günlüğümü çıkarıp 30 Nisan akşam saatlerinden itibaren olanları yazarken, birden hastanın az öncesine kadar rahatlıkla duyulan soluk alış verişlerinin kesildiğini fark ettim. Misafir odası ile hasta odası arasında yalnızca ince bir duvar var, ama kendimi yazmaya kaptırınca farkına varamamışım. Tam, "Bundan sonra gündüzleri ikinci katta yazmayı bırakacağım. Gece yarısı hasta ve Bayan Koike'nin yatmasını bekleyip, öyle yazacağım ve bir yere saklayacağım..." diye yazmıştım ki, sesin kesildiğini fark edip, bir süre yan odaya kulak verdim. Fakat bir türlü ses gelmeyince, yarıda kestiğim günlüğümü öylece masanın üzerinde bırakarak, kalkıp hasta odasına geçtim.

Hasta sırtüstü yatmış, yüzünü tavana çevirmiş halde sessizce duruyor gibiydi (Rahatsızlandığı gün gözlüğünü çıkarışımdan beri hiç gözlük takmamıştı. Yatarken çoğunlukla sırtüstü yatardı. O yüzden, o gözlüksüz yüzünü sık sık görmek zorunda kalırdım). "Duruyor gibiydi," diyorum, çünkü hasta odasında ışığın hastaya doğrudan vur-

maması için masa lambasının üstüne örtü örttüğümüzden, hastanın yüzünü loş ışıkta tam olarak görememiştim. Sandalyeye oturup derin bir nefes alarak loş ışıkta hastanın yüzüne dikkatlice baktım. Fakat aşırı sakin halini görünce, lambanın üzerindeki örtüyü kaldırarak hastanın yüzünü iyice görmeye karar verdim. Işık tuttuğumda, hastanın gözlerini yarı aralamış, bakışlarını tavanın ayakucu kısmına çivilemiş halde olduğunu gördüm.

Öldüğünü düşünerek yanına gidip eline dokundum. Buz gibi olmuştu. Başucundaki saat 03.07'yi gösteriyordu. O yüzden 2 Mayıs sabahı 02.00 ila 03.07 arasında ölmüş olduğunu söyleyebilirim yalnızca. Dahası, olasılıkla uyurken, hiçbir sıkıntı çekmeden öldüğünü tahmin etmek de güç değil. Korkak insanların korkularıyla mücadele ederek derin bir uçurumun dibine bakmaya çalışmaları gibi o "gözlüksüz surat"a bir süre nefesim kesilmiş halde bakakaldım. O an balayı seyahatimizdeki anlar, tüm canlılığıyla gözlerimin önünden geçiverdi. Hemen örtüyü tekrar lambanın üzerine örttüm.

Ertesi gün, hem Dr. Soma hem de Dr. Kodama ikinci beyin kanamasının bu kadar çabuk gelebileceğini tahmin etmediklerini söylediler. Eskiden, günümüzden on yıl kadar öncesinde, beyin kanaması geçiren insanlar iki-üç, uzun sürenler yedi-sekiz yıl sonra ikinci kanamayı geçirirler ve o ikinci kanamada çoğunlukla göçüp giderlermiş. Fakat günümüzde tıp ilerlediği için buna engel olmak da mümkün oluyormuş. Bir kez geçirdikten sonra bir daha hiç geçirmeyenler, ikinci kez geçirseler bile iyileşenler oluyormuş. Hatta üçüncü, dördüncü kez geçirdikleri halde uzun uzun yaşayan insanlar da varmış. Kocam bilim adamlığına yakışmayacak şekilde, yaşama pek bağlı değilmiş ve doktorların uyarılarına aldırış etmediği için, ikinci bir kanama olasılığı yok diyememişler. Fakat bu kadar da çabuk olacağını sanmıyorlarmış. Henüz altmış yaşında bile olmadığından iyileşeceği-

ni, uzun yıllar yaşayacağını düşünmüşler, ama böyle sonuçlanacağı akıllarının ucundan bile geçmemiş. Dr. Soma ve Dr. Kodama'nın söyledikleri aşağı yukarı bu şekildeydi.

Dr. Soma ve Dr. Kodama'nın gerçekten öyle düşünüp düşünmedikleri bir yana, elbette tahmin etmeleri mümkün değildi. Çok ünlü doktorlar bile insanın ömrü hakkında tahmin yürütemezler. Fakat ben, tahmin ettiğim olayın, tahmin ettiğim zamanda gerçekleştiğini düşünerek, hiç de etkilenmedim. Tahminler olduğu gibi gerçekleşebilir, ama bazen tamamen yanlış çıkabilir. Fakat kocam ve kendimle ilgili olarak, benim tahminlerim aşağı yukarı tutmuştu. Sanırım Toşiko da aynı duygular içerisindeydi.

Bunun üzerine, kocamın ve benim günlüklerimizi karşılaştırarak okuyup, ikimizin ne gibi bir süreç sonucunda ebediyen ayrıldığımızı derlemek istedim. Gerçi kocam, onlarca yıl, hatta bekârlık yıllarından beri günlük tuttuğundan, ikimizin ilişkisini köklü bir şekilde ele alabilmek için o eski günlüklerden başlamak daha sağlıklı bir yol olabilir: Fakat benim gibi birinin, öylesine kapsamlı bir iş için gücü yetmez. İkinci kattaki çalışma odasında, merdiven kullanmadıktan sonra ulaşılamayacak kadar yüksekteki dolaplarda kocamın onlarca cilt günlüğünün toz içinde üst üste yığıldığını biliyorum, ama öylesine muazzam bir külliyatı okumaya cesaretim yok.

Kocam, kendisi de söylediği gibi, geçen seneye kadar benimle olan yatak odası yaşantısı hakkında yazmaktan uzak durmuştu. Onun bu meseleyi çekinmeden yazmaya başlaması, hatta neredeyse tamamen o konuyu yazmak amacıyla günlük tutar hale gelmesi bu senenin başına denk geliyor. Aynı zamanda, ben de bu senenin başından itibaren onunla yarışacak şekilde günlük tutmaya başladığıma göre, o andan itibaren onun ve benim kendi açımızdan yazdıklarımızı karşılaştırarak, arada eksik kalan kısımları tamamlayacak olursam, ikimizin birbirimizi nasıl sevdiği-

mizi, nasıl kirlettiğimizi, kandırdığımızı, düşürdüğümüzü ve bir tarafın diğer tarafı nasıl çökerttiğini açığa çıkarmak mümkün olur. Daha önceki günlüklere bakmaya gerek olmadığı kanısındayım.

Kocam bu senenin 1 Ocak günü yazdıklarında benim hakkımda, "Doğuştan sinsidir, gizemli işlere bayılır. Bir şeyi bilse de, bilmiyormuş gibi yapar; aklından geçenleri sözcüklere dökmeyi pek sevmez," diyor. Bunda haklı olduğunu reddedemem. Genel olarak bakılırsa, benden çok daha doğrudan bir adam olduğu için, bu yazdıklarında haklı olduğunu kabul etmem gerek, ama sözlerinin tamamen doğru olmadığını da belirtmem gerek.

Sözgelimi, "Karım bu günlüğün çalışma odamdaki çekmecelerden birinde olduğunu mutlaka biliyordur," ve, "Tutup da kocasının günlüğünü gizlice okumaya kalkmaz," diyor, ama, "Kesinlikle öyledir diye kestirip atmamak için gerekçelerim var," da diyor.

"Bu yıldan itibaren çekinmeyeceğim" diyor, ama aslında sonraki satırlarda itiraf ettiği gibi, "Aksine içten içe okumasını göze aldım, hatta ümit ediyorum," diyor. Asıl niyetinin bu olduğunu anında çözmüştüm. 4 Ocak günü kitaplığındaki nergis çiçeklerinin önüne, çekmece anahtarını mahsus bırakması ben günlüğünü okuyayım diye içinin içini yediğinin bir kanıtıydı. Fakat böylesi bir hileye başvurmasına hiç gerek yoktu. Çok önceden beri gizli gizli okuduğumu burada itiraf edeyim.

Günlüğümün 4 Ocak kısmında, "Ben o günlüğü asla okumam. Kendi belirlediğim sınırları aşıp da, kocamın ruh halinin içlerine kadar girmeye de kalkmam. Ben kendi ruh halimi insanların bilmesinden hoşlanmadığım gibi, başkalarının yüreklerinin derinliklerine dalmayı da sevmem," demiştim, ama doğrusunu söylemek gerekirse, yalandı. "Kendi ruh halimi insanların bilmesinden hoşlanmam" ama, "başkalarının yüreklerinin derinliklerine dalmayı" severim.

Onunla evlenmemizin ertesi gününden itibaren, arada sırada onun günlüğünü gizlice okumayı alışkanlık haline getirmiştim. Onun, "günlüğünü küçük masanın çekmecesine koyarak kilitlediğini, anahtarını da bazen kitaplığın farklı yerlerine, bazen de halının altına gizlediğini, çok eskiden beri" biliyordum ve, "günlüğü açıp okumaya kalmayacak bir kadın" nitelemesinin benimle alakası yok. Yalnız, şimdiye kadar, bizim karıkoca yaşantımızla ilgili sorunları pek yazmıyordu ve bana anlamsız gelen bilimsel konular çoğunluktaydı. Ben de pek oralı olmuyordum. Arada sırada birkaç sayfasını çevirip bakmakla yetiniyor, "kocasının günlüğünü gizlice okuyor" olmaktan küçük hazlar duyuyordum. Ancak, onun bizimle ilgili konuları "çekinmeden yazmaya başladığı" 1 Ocak gününden itibaren, doğal olarak yazdıklarını okumak için can atmaya başladım.

Çok değil, hemen 2 Ocak günü öğleden sonra, o yürüyüşe çıktığında günlük tutma tarzının değiştiğini fark ettim. Fakat benim günlüğü okuduğumu kocamdan gizleme nedenim, yalnızca "doğuştan bilip de bilmiyormuş gibi yapmaktan hoşlanıyor" olmamdan kaynaklanmıyor. Gizlice okumamı, okusam bile okumamış gibi yapmamı kocamın içten içe arzuladığını anlamış olmam da bir etken.

Günlüğünde bana, "İkuku! Sevgili karıcığım!" diye seslenip, "Her şey bir yana ona âşık olduğum bir yalan değil," derken dürüst olduğuna inanıyorum. Bu konuda hiçbir şüphem yok. Fakat başlangıçta benim de ona çılgınca âşık olduğumu bilmesini isterdim. "Eski günlerde kalan balayı yolculuğumuzun ilk gecesi... onun yüzünün hipermetrop gözlüğünü çıkarmış halini gördüğümde irkiliverdiğim," doğru. "Bana en uymayan insanla evlendiğim" de, arada sırada karşılıklı oturup ona baktığımda "nedensizce içimin kalktığı" da gerçek. Fakat bunlara rağmen, onu sevmiyor değildim. "Geleneklere sıkı sıkıya bağlı Kyoto'nun köklü ailelerinden birinde; feodal bir ortamda yetişen" ben, "annem

ve babamın emrine uyarak hiçbir şey bilmeden bu eve gelin geldim ve evliliğin böyle olduğunu" sandım. O yüzden ister istemez, onu sevmekten başka çarem yoktu. Üstelik ben "bugün bile eski değerlerden kopmadığımı gururla söyleyen" bir kadınım. İçimin her kalkışında, kocama karşı olsun, ölen anne ve babama karşı olsun, içimden öyle şeyler geçirdiğim için kendimi sefil bir kadınmış gibi görerek suçluluk hissettim. Bu hisleri yaşadıkça da, direnmeye, onu sevmeye çalıştım ve bunu da başardım. Neden derseniz, doğuştan şehvet düşkünü bir bünyeye sahip olduğumdan o şekilde yaşamaktan başka çarem yoktu. O sıralarda, kocama karşı hoşnutsuzluk hissettiğim bir nokta varsa, kocamın benim çılgınca ihtirasımı tatmin edemiyor oluşuydu. Fakat yine de ben, onun güçten yoksunluğunu suçlamak yerine, kendimin aşırı şehvet dolu oluşundan utanmayı seçtim. Onun günden güne güçten düşmesine şaşırıyordum, ama bu içimdeki sevgiyi köreltmek bir yana, bir kat daha artırmıştı. Üstelik ne düşündü bilinmez, bu Ocak ayından itibaren meselelere farklı bir gözle bakmaya başlamamı sağladı.

Onu, "bugüne kadar günlüğüme aktarmakta tereddüt ettiğim bir konuyu çekinmeden yazmaya karar vermeye" iten dürtünün ne olduğunu tam olarak bilemiyorum. "Onunla yatak odasıyla ilgili konuları konuşma şansı bulamamaktan kaynaklanan tatminsizlik yüzünden, tüm bunları mahsus yazma isteğine" kapıldığını söylüyor; benim, "aşırı içine kapanık" olmamdan "edep anlayışım", "kuralcı kadınsılığım" ve "yapmacık seçkinciliğim"den şikâyet ediyor ve bu huylarımı yok etmek için, "bunları yazmak isteğine kapıldığını" söylüyor. Fakat tek neden gerçekten bu mu acaba? Olasılıkla başka, çok daha büyük bir neden daha vardı, ama günlüğünde tuhaf bir şekilde bunu açıkça belirtmemiş. Belki onun kendisi de, öylesi bir günlük yazma isteğine kapılması sürecini, bunun nedenlerini anlayamamıştı. Üstelik ben, "birçok kadın arasında nadiren

bulunur bir silaha sahip," olduğumu, ilk kez ondan öğrendim. "Eski Şimabara benzeri bir eğlence mekânına satılacak" olsam, "âlemde ünümün yayılacağını, sayısız erkeğin çevremde pervane olacağını", "etrafımı sarıvereceklerini" de ilk kez ondan duydum. Ancak, "Bu durumu ona söylememem belki daha iyi olur: Onun kendisinde böyle bir meziyetin olduğunu fark etmesi, en azından benim için bir dezavantaj olur" demesine rağmen, neden tutup da bu riski göze aldı acaba? Benim o "meziyetimi düşünmekle bile kıskançlık" hissettiğini, "Eğer kendisinden başka bir erkek bu meziyeti öğrenecek olursa... neler olur acaba?" diye huzursuz olduğunu söylüyor; ama bu huzursuzluğunu açıkça günlüğüne yazıyor. Bana günlüğünü gizlice okumamı, sonra da onun kıskanmasını sağlayacak hareketlerde bulunmamı sağlamak için yazmış gibi gelmişti. Bu tahminimin doğruluğu, "Bir yandan da bu kıskançlıktan keyif aldığım söylenemez mi acaba? Yapı itibariyle ben, kıskançlık yaşadığımda o malum iş konusunda tahrik oluyorum. O yüzden kıskançlık, bir anlamda hem keyif aracı, hem de gereklilik," (13 Ocak) demesinden de apaçık ortada. Zaten günlüğün 1 Ocak kısmını okurken, bunun öyle olduğunu biraz fark etmiştim...

10 Haziran...

Ayın 8'inde şöyle yazmıştım. "Ben kocamdan yarı yarıya şiddetle nefret eder, yarı yarıya da delice severim. Karakterlerimiz pek uyuşmaz..." Şunları da eklemişim. "Bu böyle diye de, tutup bir başkasına âşık olmaya kalkmam. Eski namus kavramı iliğime kemiğime işlemiştir ve yaradılış itibariyle buna asla karşı gelemem. Kocamın o... sevme tarzı bende bıkkınlıktan başka bir şey uyandırmıyor, ama öyle bile olsa, onun beni çılgınca sevdiği de çok açık. Benim de

onun o sevgisine bir şekilde karşılık vermem gerektiğini düşünüyorum."

Ölen anne ve babam, beni Konfüçyüs öğretisine göre katı kurallar çerçevesinde yetiştirmişlerdi. Kocamla ilgili kötü şeyleri kaleme almaya kalkışmam, belki de yirmi yıldır eski ahlak kurallarının baskısı altında yaşamış olmamdan kaynaklanmıştır. Her şey bir yana, kocamı kıskandıracak hareketler yapmamın, nihayetinde onu mutlu edeceğini, bunun da kocasına bağlı bir kadının görevi olduğunu düşünmüştüm. Fakat benim henüz, kocam hakkında yazdıklarım, "şiddetle nefret ettiğim" ve "karakterlerimizin pek uyuşmadığı" ile sınırlıydı. Yine de hemen sonrasında "Bir başkasına âşık olmaya kalkmam", "Kocama, ihanet etmeme yaradılışım izin vermez," diye, yelkenleri suya indirivermişim. Belki de o sıralardan itibaren, Kimura'yı içten içe sevmeye başlamış olabilirim, ama kendim bunun bilincinde değildim. Kocama karşı iffetimi korumak için, yürekten olmasa bile, onun kıskançlığını körüklemek adına, korka korka ve bir hayli dolambaçlı yollardan hareket ediyordum yalnızca.

Ancak, 13 Ocak günü yazdığı, "Kimura'ya karşı olan kıskançlığımı kendi üzerimde kullanarak karımı mutlu etmeyi başardım," ve "Böyle yaparak beni tahrik etmesinin, onun mutluluğuyla da ilişkili olduğunu bilmesini isterim," sözlerini, "Kendimi çılgınlık ölçüsünde kıskançlığın kollarına bırakırım", "Karım en uç sınır çizgilerine kadar gidebilir" ve "Durıma göre 'Sınırları biraz aşıyorlar mı acaba?' diye kuşkulanacağım ölçüde de olabilir: O ölçüde olmasını diliyorum aslında," ifadelerini görünce, çok keskin bir dönüşle Kimura aklıma düşüverdi.

"En azından, karım... kendisi iki genç insanı yönlendirmeye çalıştığını sanıyor olabilir; ama aslında Kimura'ya âşık olabileceği düşüncesini bir türlü zihnimden silip atamıyorum." Kocamın bu ifadeyi 7 Ocak günü yazdığını gör-

düğümde çok sefilce bulmuştum ve kocam beni ne kadar teşvik ederse etsin öyle bir yola girmem, diye tepemin tası atıvermişti. Fakat, "Ne kadar uç nokta olursa o kadar iyi olur," ifadesi yüreğimde bir dönüm noktası oldu. Ben bilincine varmadan önce kocam fark ederek teşvik etmeye mi başlamıştı, yoksa onun kışkırtmalarıyla olmayacak yerde olmayacak bir durum mu ortaya çıkmıştı bilemiyorum. Fakat ilgimin Kimura'ya yöneldiğinin net olarak bilincine varmıştım. Yine de bir süre, kocam için, "içimden gelmese" bile öyle "davrandığım" konusunda kendimi kandırmaya devam etmiştim...

Evet, şimdi "ilgi" sözcüğünü kullandım, ama o sırada kocamın mutlu olması için kocam dışında bir erkeğe biraz ilgi göstermem yeter, demiştim kendi kendime. 28 Ocak günü bayıldıktan sonraki ruh halimde, Kimura'ya karşı hissettiklerimin kocam için mi, yoksa kendim için mi olduğunu, bu sınırın ne hal aldığını kendim de anlayamaz hale gelmiş, yaşadığım bunalımı gizlemeye çalışmıştım. O geceden sonra ayın 29'unda ve 30'u sabahına kadar sürekli uyumuşum. Kocamın benim hakkımda "Onun karakterine bakacak olursak, gerçekten uyuyor mu, yoksa uyuyor numarası mı yapıyor bilinmez" diye yazdığı o iki gün boyunca asla "uyuyor numarası" yapmış değilim, ama şuurumu tamamen yitirdiğimi de söyleyemem. O sırada şuurum yarı açık yarı kapalı halde, aşağı yukarı o anla ilgili olarak günlüğüne yazdığı gibi, "Dudaklarından 'Bay Kimura' sözcükleri sayıklama şeklinde dökülüverdi" durumuyla ilgili olarak bazı eklemeler yapmam lazım. "Gerçekten sayıklıyor muydu, yoksa sayıklıyor gibi yaparak bilinçli bir halde duymamı mı istiyor?" Hangisi doğru diyecek olursak, ortası diyebilirim. Ben, "uykumda Kimura ile yattığımı" görmek üzereydim ve o an "Bay Kimura" diye sayıkladığımı bulanık bilincimin bir köşesinde hissetmiştim. "Off, amma sefilce bir laf ettim" diye düşünerek de

olsa, dudaklarımdan dökülüvermişti. Dahası, bu sözü kocamın duymasından duyduğum utanç ölçüsünde, duymasının iyi olduğunu da düşünüyordum.

Fakat sonraki gece, "Bu gece de dudaklarından 'Bay Kimura' sözcükleri dökülüverdi. Bu gece de aynı rüyayı, aynı hayali, aynı koşullar altında görüyor olmalı," dediği 30 Ocak gecesi durum farklıydı. O gece bir amaç doğrultusunda uyuyor numarası yaparak, sayıklarmış gibi o sözleri söyledim. Net bir fikrim ve planım olduğunu söyleyemem. Belki bir nebze uyku sersemiydim, ama uyku sersemi olduğumu bile bile, içimdeki iyilik damarımı uyuşturmak için bunu kullandım. "Benimle dalga geçtiği şeklinde mi yorumlamalıyım?" diyor. Belki, bu şekilde düşünmek daha doğru olur. O sayıklamalarda, "Kimura ile keşke böyle yapabilsek," gibi, "Neticede bu adamı bana kocam servis etti," düşüncelerinin gizli olduğu doğruydu ve bunu anlaması için tekrar etmiştim.

14 Şubat günü, Kimura polaroid denen bir fotoğraf makinesi olduğunu kocama söyledi. Kocam, "Benim öylesi bir makinenin varlığından haberdar olduğumda sevineceğimi ve kullanmak isteyeceğimi Kimura nereden akıl etmişti acaba? Çok tuhaftı," diyor, ama bu bana da bir hayli tuhaf gelmişti. Kocamın benim çıplak halimin fotoğraflarını çekmek isteyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Aklımdan geçmiş olsa bile, bunu Kimura'ya söylemeye hiç fırsatım olmamıştı. O sıralarda, her geceki gibi körkütük sarhoş olmuştum ve kendimi Kimura'nın kollarına bırakarak yatak odasına taşıtmıştım, ama karıkoca hayatımızın gizli yanları şöyle dursun, onunla açık seçik konuşmalara bile girmemiştik. Kısacası ben içiyordum, o da beni taşıyordu. Kocamdan gizlice konuşmaya hiç fırsatımız olmamıştı. O an Toşiko'dan kuşkulandım. 9 Şubat günü Sekiden'deki eve çıkmak, sakin bir yerde derslerine çalışmak istediğini neden olarak ileri sürmüştü. "Sakin bir yer" istemesinin,

gece yarısı anne ve babasının odasında ışıkların sonuna kadar açılması, floresan lambaların yanmasından kaynaklandığını tahmin etmek güç olmasa gerek. Olasılıkla, floresan lambayla aydınlatılmış yatak odasının manzarasına da hemen her gece göz ucuyla bakmıştır. Soba gürültüyle yandığına göre ayak seslerini hissettirmemesi kolay olmuştur. Öyleyse, babasının beni çıplak haldeyken farklı pozisyonlara getirerek izlemekten zevk aldığını da çok iyi anlamıştır. Dolayısıyla, bunu Kimura'ya anlattığını tahmin etmek de zor değildi. Bu tahminimde haklı çıktığımı sonraki günler gösterdi. Kocamın günlüğünün 14 Şubat kısmını okuduğumda, bu kadarını tahmin edebilmiştim. Şöyle ki, o sıralarda benim çıplak haldeyken oyuncak haline getirildiğimi Toşiko benden önce öğrenmiş, gidip Kimura'ya da söylemiş olmalıydı.

Yine de, Kimura öyle bir şansın olduğunu kocama öğretirken, çıplak fotoğraflarımı çekmesi için kışkırtırken niyeti neydi acaba? Bu konuyu Kimura'ya sormayı hep unutuyorum, ama anladığım kadarıyla, kocama bu bilgiyi iletmek yoluyla beğenisini kazanmak istemesi nedenlerden biri olabilir. Fakat bir diğer neden de, sonraki günlerde kocamın çektiği fotoğraflardan birini elde edebilme beklentisidir muhakkak. Hatta, mutlaka esas amacı buydu. Kocamın nihayetinde polaroid makineyle tatmin olmayarak, Zeiss-Ikon'u kullanacağını, filmleri de kendine tabettireceğini hesaplamıştır belki de. Öylesine inceden inceye hesap yaptı mı bilemiyorum, ama durumun aşağı yukarı bu hale geleceğini kestirmiştir.

29 Şubat'ta ,"Toşiko'nun ruh halini bir türlü anlayamıyorum," diye yazmıştım. Aslında bir ölçüde kavrayabiliyordum. Şimdi anlattığım gibi, bizim yatak odasındaki halimizi Kimura'ya anlattığını tahmin edebiliyordum. O dışarıya belli etmese bile, Kimura'yı içten içe sevdiğini ve o yüzden de, "bana düşmanlık beslediğini" de anlamıştım.

Toşiko, "Annem doğuştan zayıf bünyeli ve aşırıya kaçan yatak odası âlemlerine dayanamayacak halde olmasına rağmen, babam istediklerini zorla yaptırıyor," diye algılıyordu ve benim sağlığımdan endişelenerek babasından nefret etmeye başlamıştı. Fakat babası o tuhaf zevki dolayısıyla beni Kimura'yla yaklaştırdığında, Kimura'nın da karşı koymadığını görünce babasına duyduğu nefreti bana karşı da duymaya başlamıştı. Bunu çok erken bir zamandan itibaren hissetmeye başlamıştım. Fakat benden çok daha içten pazarlıklı olan Toşiko, "kendisi benden yirmi yaş daha genç olmasına rağmen, dış görünüş olarak benden daha çelimsiz kaldığını," biliyordu ve Kimura'nın sevgisinin bana doğru kaymaya başladığını anlayınca, aracı rolüne soyunarak plan yapmaya başladığını rahatlıkla anlamıştım. Fakat ikimizin arasını yapma konusunda, onunla Kimura arasında önceden ne ölçüde bir irtibat olduğunu henüz anlayabilmiş değilim. Sözgelimi, onun Sekiden'deki eve taşınmasında yalnızca floresan lambadan duyduğu rahatsızlık değil, Kimura'nın kaldığı yere yakın olması da en baştan beri önemli bir etken olmalı. Bu aklı Kimura'dan mı almıştı, yoksa kendi başına mı hareket etmişti bilemiyorum.

"Bu Toşiko'nun yalnız başına hazırladığı bir sofraydı. Bana yalnızca yemek çubuklarını elime almak kaldı" demişti Kimura, ama gerçekten de öyle miydi acaba? Bu konuda, hâlâ Kimura'ya inanmıyorum.

Toşiko beni kıskandığı gibi, içten içe ben de Toşiko'yu şiddetle kıskanıyordum. Buna rağmen, insanların bunu anlamaması için özen gösterdim ve günlüğüme de o konuya ilişkin hiçbir şey yazmadım. Bu benim yaradılışımdan gelen sinsiliğimden de kaynaklanıyor, ama kızımdan daha alımlı olduğuma dair özgüvenimi de zedelemek istememiştim. Toşiko'yu kıskanmak için bir nedenim daha var. Bu da Kimura'nın onu da seviyor olabileceği şüphesiydi. Bunu kocamın öğrenmesinden çok korkuyordum. Kocamın ken-

disinin de, "Ben Kimura olsaydım ve hangisi beni daha çok cezbederdi derseniz, yaşça büyük olmasına rağmen, annesini tercih edeceğim kesin," demekle birlikte, "Fakat Kimura'nın ne yapacağını bilemem," deyip, "Şimdilik annesinin beğenisini kazanıp, o yolla Toşiko'ya ulaşmaya çalışıyor," olabilir diyerek, az çok kuşkulandığı bir zaman da olmuştu. Kocamın bu fikre kapılması hiç de hoşuma gitmemişti. Onun, Kimura'nın yalnızca beni sevdiğini, benim için her türlü fedakârlıktan çekinmeyeceğini düşünmesini istedim. Eğer öyle olmasaydı, kocamın Kimura'ya karşı hissettiği kıskançlık asla o kadar şiddetli bir hal almazdı.

11 Haziran...

Kocam 27 Şubat günü, "Evet, tahmin ettiğim gibi. Karım günlük tutuyor," diyerek, "Birkaç gün öncesinden beri farkına varmıştım," diyor, ama aslında, çok öncesinden beri haberdar olduğundan ve gizlice okuduğundan eminim. Ben de, "Günlük tuttuğumu kocamın öğrenmesine neden olacak bir hatayı asla işlemem," ve, "Benim gibi yüreğindekileri başkalarına açmayan bir insanın, en azından kendisiyle konuşması gerekir," derken yalan söylüyordum. Ben kocamın, bana söylemeden okumasını istiyordum. "Kendi kendime bir şeyler anlatmak," istediğim gerçekti, ama kocamın okumasını sağlamak da amaçlarımdan biriydi. Öyleyse niye ses çıkarmayan kaz derisi kâğıtlar kullandın, seloteyple ağzını kapattın diyecek olursanız, doğuştan gizemli işlere bayıldığımdan, başka bir yanıt veremem. Bu gizemcilik, benimle bu konuda alay eden kocamda da yeterince vardı. Kocam da ben de, karşılıklı olarak birbirimizin gizlice okuduğunu bildiğimiz halde, önümüze duvarlar örmüş, engeller çıkararak işi iyice dolambaçlı hale getirmiştik. Bir diğer nokta, karşımızdakinin hedefe ulaşıp ulaşmadığını bulanık

hale getirmek de bizim eğlencemizdi. Benim o zahmete girerek seloteyp kullanmış olmam, kendim için olmaktan ziyade, kocamın o zevki yaşamasını sağlamak içindi.

10 Nisan'da, kocam sağlığının normal olmadığını ilk kez yazmış, ben de "Kocam kendi günlüğünde, endişe edilecek durumda olduğuna dair bir şeyler yazmış mıdır acaba?.. Onun günlüğünü okumadığım için bilemem, ama bir-iki ay öncesinden beri sağlığının bozulmaya başladığını hissediyorum," demiştim. Kocamın kendisinin bu konuyu itiraf etmesi ise 10 Mart'a tarihleniyor. Aslında, onun kendisi farkına varmadan önce, ben hissetmeye başlamıştım. Fakat, birçok nedenden ötürü, başlangıçta hiç farkında değilmişim gibi yapmıştım. Kocamın durduk yere daha sinirli ve alıngan bir hale gelmesinden korkmuş, bundan daha da fazla onun yatak odası faaliyetlerinden el çekmesinden korkmuştum. Elbette onun sağlığından endişelenmiyor değildim, ama bitmek tükenmek bilmeyen cinsel ihtiraslarım daha kritik bir sorundu. Bir şeyler yaparak ona ölüm korkusunu unutturmak "Kimura adlı afrodizyak"ı kullanarak kıskançlığını körüklemek için elimden geleni yapıyordum...

Mart ayında sık sık, "o son çizgi"yi geçmediğimi günlüğüme yazmış, kocamı benim iffetimi koruduğuma inandırmaya çalışmıştım. Fakat, "bir kâğıtla ayrılacak ölçüde" yakınlaştığım Kimura ile aramdaki duvar, dürüst olmak gerekirse 25 Mart günü yıkılmıştı. 26 Mart günü Kimura ile aramızda geçen mesafeli konuşmaları yazmıştım, ama bunu tamamen kocamı kandırmak için tasarlamıştım. Sonra, kendi içimde kesin kararımı vermem, Nisan başlarında, 4-5-6 Nisan civarında oldu. Kocamın yönlendirmesiyle düşmüşlük uçurumuna adım adım yaklaşmıştım, ama o ana kadar kocamın isteklerine hayır diyemeyerek sıkıntılar içerisinde yasak ilişkiye girmiştim. Üstelik bunun geleneksel ahlak kalıpları açısından bakıldığında bir kadının kocasına hizmeti sınırları içinde kaldığını söyleyerek

kendi kendimi de kandırmıştım, ama o günlerden itibaren sahtekârlık maskesini tamamen söküp atmıştım. Net olarak aşkımın Kimura'ya yöneldiğini, kocamla ilgisinin kalmadığını kendim de kabul etmeye başlamıştım.

10 Nisan'da, "Vücudun durumunun endişe verecek hale gelmesi noktasında, aslında ben de aynı durumdayım," diye yazmam tamamen şeytani bir planın ürünüdür ve aslında hiçbir sağlık sorunum yoktu. Gerçi, "Toşiko on yaşlarındayken iki-üç kez kan kusmuşluğum," olmuştu ve, "verem hastalığının ikinci aşamasında olduğumu," söyledikleri de gerçekti ama, "doktorların uyarılarına kulak asmadan yaşamın tadına varmaya," çalışmış ve şans eseri, "endişelenmeye gerek kalmaksızın hastalığım doğal olarak iyileşmiş", bir daha da tekrarlamamıştı. Dolayısıyla, "şubat ayında bir gün, önceki seferkiyle aynı köpükle karışık kızıl bir kanın balgamla karışık," gelmesi de, "öğleden sonraları kendimi ölesiye bitkin," hissetmem de, "arada sırada göğsümden korkutucu hırıltıların," gelmesi de, "bu sefer gitgide kötüleşecek ve kurtulamayacak," gibi olmam da, nedense, "sıradan bir durum," olmadığını hissetmem de tamamen yalandı. Tüm bunları, kocamı bir gün olsun daha erken ölümün kucağına atabilmek için yazdım. "Ben ölümü göze alıyorum, sen de al," şeklinde algılamasını istemiştim. Günlüğümün ondan sonraki kısmını, tamamen bu amaca hizmet edecek şekilde yazdım. Yalnızca yazmakla kalmayıp, gerektiğinde kan kusuyor numarası yapabilecek şekilde hazırlık bile yapmıştım. Onu nefes almaya fırsat vermeyecek ölçüde heyecanlandırıp, tansiyonunun sürekli yükselmesi için her yolu denedim (Birinci kriz sonrasında da hiç gevşemedim, onu kıskandıracak küçük numaralarıma devam ettim). Onun bünyesinin dağılma noktasına çok yaklaştığını, Kimura çok uzun zaman önce öngörmüştü, ama ben de, olasılıkla Toşiko da, bu tür konularda hisleri güçlü olan Kimura'ya, şapşal doktorlardan daha fazla inanmıştık.

Yine de, bünyemde dolaşan kanın şevhet yüklü olması bir yana, koçamın ölümünü tasarlayacak bir gizli yanımın olması neden acaba? Acaba bu yanımı hangi arada beslemiş, geliştirmiştim? Ölen kocam gibi kasıntı, sapık, kötü ruhlu ve insanı keyfince kurcalayıp duran biri karşısında, insan ne kadar masum olursa olsun sonunda zıvanadan çıkıveriyor belki de. Hatta benim durumumda, geleneklere bağlı feodal bir kadın olarak algılanmamın nedeni annem ve babamdı ve aslında dehşet verici bir ruhla doluydum herhalde. Bu konuda çok daha iyice düşünmeden bir şey söyleyemem. Nihayetinde ben ölen kocası için her şeyi yapmış bir kadınım. Kocamın kendi dilediği gibi, mutlu bir yaşam sürdüğünü de söyleyebilirim sanırım.

Toşiko ve Kimura hakkında da, şu an için çok fazla kuşkularım var. Kimura ile buluşmak için kullandığımız Osaka'daki evi, "İyi bir yer yok mu, diye Bay Kimura sorunca," Toşiko, "o işlerden anlayan bir arkadaşına," sormuş ve bulmuştu. Fakat gerçek bundan mı ibaret acaba? Acaba Toşiko da birileriyle o evi kullanmış ve hâlâ kullanmaya devam etmekte midir?

Kimura'nın planlarına göre, uygun zamanı bekleyip Toşiko ile evlenecekler ve üçümüz bu evde yaşayacağız. Toşiko insanların kötü gözle bakmamaları için, annesinin mutluluğu adına kendini feda etmiş olacak. Plan böyle ama...

XX. yüzyıl edebiyatının en büyük yazarlarından Tanizaki, kendine özgü tekniği ve yarattığı tuhaf atmosferle Japon ruhunu başarıyla anlatır.

"1 Ocak... Bu tarihten itibaren, eskiden günlüğüme aktarmakta tereddüt ettiğim bir konuyu çekinmeden yazmaya karar verdim. Kendi cinsel yaşamım, karımla olan ilişkimle ilgili ayrıntılara girmekten kaçınırdım. Elbette, karım bu günlüğü gizlice okuyuverir, öfkelenir, diye korkardım."

Bu sözlerle başlar *Anahtar*. Söyleyemediği duygularını günlüklere döken orta yaşlı koca değildir sadece; karısı da günlük tutmaktadır. Aralarındaki derin aşka rağmen, her ikisi de diğerinin düşünce ve arzularından şüphe eder; günlükler, aradaki köprüdür. Gizlice okunan, okunduğu bilinen, sayfalara saklanmış ama sır olarak kalması istenmeyen duygular... Kadını her geçen gün kocasından uzağa savuran dokunaklı bir hikâyedir bu. Günlüğün, bulunsun diye saklanan anahtarı, yaşlı bir ruhun derinliklerine inen kapıya da uyar.

Eserleri, Tanizaki'nin yaşamındaki ve değerlerindeki değişimlerin aynasıdır. Tokyo'da yazdığı öykülerde Poe ve Fransız Dekadanların etkisi hissedilir; Osaka'ya yerleştikten sonra geleneksel Japon güzellik ideallerini aramaya yönelir; *Anahtar* gibi savaş sonrası eserlerinde ise –ki 70 yaşındadır ve *Çılgın Bir İhtiyarın Güncesi* de bu zamana denk düşer– gençlik dönemi eserlerini anımsatan bir erotizm vardır.

İçindeki genci hep saklı tutmuş çılgın bir ihtiyar ve bu ihtiyarın kaleminden tutku, heyecan dolu az[illegible]r sanat eseri.

Kapak resmi: UTAGAWA KUNİSADA

ISBN 978-975-07-1395-8

10 TL
KDV DAHİL